

ДЖЕК СЛЕЙД ПОХИТИТЕЛИ НА ЖЕНИ

Част 9 от „Ласитър“

Превод от немски: Паунка Христова, 1993

chitanka.info

1.

Палеща обедна горещина бе надвиснала над безлюдната „Мейн стрийт“ в Таскън. Ласитър вървеше по централната алея. Той имаше намерение да отиде в бара, където го чакаше довереното му лице — неговата свръзка с Бригада Седем. Една телеграма бе причината да тръгне от Финикс и съвсем бързо да се озове тук.

Ласитър пресече една странична улица и почти беше стигнал вече до бара, когато отекнаха бързо два последователни изстрела. Изстрелите идваха от бара.

Мрачни предчувствия обзеха Ласитър. Той се втурна като луд и хвърли бърз поглед в заведението през разтворените крила на летящата врата. Пред дългия тезгях с форма на подкова стоеше червендалест мъж в черна риза и димящ револвер в лявата ръка.

Пред него, в тясното място между кръглите маси и изтърканите тапицирани столове, лежеше друг мъж. Револверът му беше паднал непосредствено до него. На кожената си жилетка носеше отличителния знак на шеф на американската военна полиция.

Той не се помръдваше. Ласитър видя двете огнестрелни рани в тялото му и кръвта, изтичаща от тях. Застреляният беше шефът на полицията Флойд Уелман, свръзката на Ласитър.

Ласитър познаваше червендалестия, който беше застрелял Уелман. Наричаха го Шеригън Леворъкия. В три щата бяха разпространени публични обяви за залавянето му по обвинение в грабеж и убийство.

Барманът се изправи зад тезгяха, където се беше сбил преди началото на стрелбата. На другия край на бара стоеше някакъв пиан. Той беше опрял лакти на тезгяха и наблюдаваше сцената с втрънен стъклен поглед.

На една маса седяха трима каубои. До стената се беше опрял някакъв невзрачен човек, когото Ласитър сметна за търговски пътник. Той изглеждаше много блед и трепереше с цялото си тяло.

Шеригън Леворъкия, прословутият господар на револвера, присви очи, когато забеляза Ласитър, защото познаваше този известен човек.

— Нито един проклет шериф не е в състояние да ме хвърли зад решетките! — каза предизвикателно Шеригън. — Сега офейквам. Или може би някой от вас иска да ми попречи?

Като каза това, той погледна Ласитър.

— Точно така, този някой съм аз — каза силният мъж и когато Шеригън Леворъкия насочи револвера си срещу него, той излетя през подвижната врата и посегна към своя „Ремингтън“.

Колтът на Шеригън изтрещя и избълва огън и олово. Куршумът изсвистя покрай Ласитър и проби люлеещото се крило на вратата. Здравно стиснал ремингтъна в ръка, Ласитър се озова отново в прашното помещение и стреля срещу Шеригън.

Той улучи. Леворъкия разтвори широко очи, изстреля един куршум в земята, почти пред краката си, и падна като вдървен. Изгърколи се и остана да лежи неподвижно. Беше мъртъв.

Ласитър се надигна и изтупа с лявата ръка праха от дрехите си, като едновременно с това контролираше бара с готово за стрелба оръжие. Тримата каубои бяха сложили ръцете си на масата. От страна на останалите присъстващи мъже не се забелязваше никаква опасност.

— Н-н-не е в-в-възможно — запелтечи пияният на края на бара. — Т-т-това беше Шеригън Леворъкия, двукракият тигър. Т-т-той стреляше винаги бързо като мълния, оръжието се появяваше светкавично в ръката му.

Ласитър се наведе най-напред над тялото на шефа на полицията, а след това над Шеригън Леворъкия. Гърдите на Уелман се надигаха и отпускаха съвсем слабо. От пръв поглед Ласитър разбра, че беше много тежко ранен.

— Шеригън си заслужи края — каза Ласитър. — Нямах време да се целя по-продължително и да се опитам само да го раня. Как се стигна до стрелбата между него и шерифа?

Ласитър зареди отново барабана на ремингтъна си. Барманът, тримата каубои и търговският пътник се приближиха, пияният също се заклати към останалите. От горния етаж слязоха три от момичетата на бара и собственикът на заведението, който се беше събудил от обедния

си сън. Навън се чува викове. Изстрелите не бяха останали нечути. В бара миришеше неприятно на барут, а димът от изстрелите се стелеше и разнасяше из заведението.

Ласитър коленичи до простреляния мъж и разкопча ризата и жилетката му. Единият от куршумите беше преминал през цялото тяло. Раната, получила се при излизането на куршума, изглеждаше ужасно. Другият куршум беше останал в тялото.

Докато разкъсваше ризата си, за да може на първо време да превърже някак си раните на ранения, чу от бармана, че Уелман седял на масата и видът му подсказвал, че чака някого. След това от задния вход влязъл Шеригън, който от известно време пребивавал в Таскън. Извикал нещо на шефа на полицията и след кратка размяна на реплики посегнал към оръжието. Флойд Уелман не бил в Таскън заради Леворъкия, който в Аризона не се бил провинил в нищо. Но гузната съвест на Шеригън го накарала да си помисли, че е тук, за да го арестува.

— Доведете бързо доктор! — разпореди Ласитър. — Помогнете ми да сложим ранения внимателно на масата. Всяка секунда е ценна.

Пияният излезе навън, олюлявайки се, и стигнал вече на улицата, започна силно да вика по име някой си доктор Адамс. Тримата каубои помогнаха на Ласитър, като вдигнаха заедно Флойд Уелман и го положиха внимателно на тапицираната със зелено сукно игрална маса.

Лицето на Уелман беше восъчножълто, а бузите му — хлътнали. Той стенеше. Сърцето му биеше слабо, а пулсът бе неравномерен.

Момичетата от бара наблюдаваха и се надпреварваха да дърдорят на висок глас, така че Ласитър ги предупреди да млъкнат. Собственикът смръщи чело, когато видя изцапаната от кръвта на Уелман игрална маса, но не каза нищо. Още някакви хора влязоха бързо в бара.

След това пристигна и шерифът. Тромавият мъж с големи мустаци като на морж трудно си поемаше въздух след припряното бързане. В ръцете си държеше пушка двуцевка. Огледа мъртвия Шеригън и ранения шеф на полицията.

Барманът му докладва как се беше разиграло всичко.

— Познавате ли Уелмън? — попита той Ласитър.

Ласитър кимна и отговори кратко:

— Трябваше да се срещнем тук.

Не даде никакви обяснения повече. Огнестрелните рани на Флойд Уелман, превързани колкото да намалее силното кървене, го тревожеха. С нетърпение очакваше пристигането на доктора.

Флойд Уелман отвори очи. Погледът му търсеше Ласитър и най-после се спря на него. Опита да се усмихне, но състоянието му го сковаваше.

— Спипа ли... Шеригън? — попита той Ласитър.

Гласът му беше само едно дихание.

— Да, Флойд. Той е мъртъв.

— Добре. Тогава няма да съм сам... по пътя за оня свят.

— Няма да умреш, Флойд — опита се да го окуражи Ласитър. — Докторът ще дойде всеки момент. Той ще те излекува.

Погледът и лицето на Флойд Уелман говореха, че шефът от военните служби на САЩ не си правеше никакви илюзии. Той знаеше, че краят му е дошъл и очакваше смъртта като истински мъж.

Междувременно в бара се бяха насъбрали още повече хора. Докторът обаче все още го нямаше.

— Твоята задача, Ласитър — прошепна Флойд Уелман едва чуто.

Той беше видял дагеротипна снимка на Ласитър и разпозна веднага непобедимия мъж. Освен това беше получил и неговото точно описание. Ласитър се наведе над умиращия и почти долепи ухото си до устните му, защото видя, че Флойд Уелман искаше непременно да му съобщи в какво се състои поръчението му.

До последния си дъх Уелман бе с ясното съзнание за дълга си. Шерифът накара стоящите наоколо да се отдръпнат. С последни сили шефа на полицията, шепнейки, информира Ласитър за поръчението му. Никой от присъстващите не можа да чуе нищо.

— При едно нападение над пощенската кола преди осем дни близо до границата, е отвлечена от бандити дъщерята на сенатора Дж. Д. Харкер и е откарана в посока към Сонора. Шефовете на Бригада Седем предполагат, че нападението е извършено от бандата на прословутия бос на разбойниците Ел Буитре, който има база в планините, но точното място не е известно.

— Не се вълнувай, Флойд — каза Ласитър, защото смъртно раненият полагаше невероятни усилия да съобщи подробности. — Говоренето ти коства твърде много сили.

— И без друго всичко скоро ще свърши — Флойд Уелман концентрира последната си енергия да каже на Ласитър още някои важни неща. Той го хвана за жилетката и го наведе близо до себе си. — Ел Буитре се занимава в последно време с отвличане на млади момичета, с които търгува. Понякога връща отвлечените срещу голям откуп. Но повечето момичета остават безследно изчезнали. Сигурно ги продава в бордеите като проститутки.

Флойд Уелман се закашля. Беше затворил очи. Ласитър помисли, че вече издъхва. Докторът все още го нямаше. Умирацията превъзможна слабостта си и още веднъж направи усилие да отблъсне смъртта.

— Ел Буитре мрази сенатора Харкер — прошепна отново Уелман. Много трудно можеше да се разбере какво казва, а паузите между отделните фрази ставаха все по-продължителни. — Преди повече от двайсет години Харкер е осъдил Ел Буитре и е заповядал да го бият с камшик. По онова време сенаторът е изпълнявал длъжността съдия. Ел Буитре никога няма да освободи Нора Харкер.

— Значи трябва да я освободя? — попита Ласитър.

— Да. Ако е възможно, освободи и останалите пленнички и сложи един път завинаги край на мръсния занаят на Ел Биутре. С теб трябваше да преминем на коне границата, Ласитър, но сега аз...

Уелман не можа да довърши изречението. Тялото му потрепери, от устата му се изплъзна последна въздишка и той умря. Ласитър затвори очите му.

Всички разговори секнаха. Мъжете свалиха шапките си. Ласитър усети болка и скръб. Никога преди това той не се беше срещал с Флойд Уелман, но го чувствуваше близък, тъй като и двамата бяха от Бригада Седем.

Отишъл си бе от този свят един боен другар, смел и безстрашен борец за справедливост и законност, застрелян от човек, който се страхуваше за кожата си.

— Почивай в мир, Уелман — каза Ласитър. — Ти изпълни дълга си.

Най-после пристигна докторът — набит и тромав нисък мъж с изтърган черен костюм и лекарска чанта. Не му оставаше нищо друго, освен да констатира смъртта на шефа на полицията и тази на Шеригън Леворъкия.

— Трябваше да помогна на Марта Гудрейдж при раждането — отговори той на въпроса на Ласитър, защо идва чак сега. — Присъствието ми там беше абсолютно наложително и не можах да тръгна по-рано. Такива работи стават по света. Един се ражда, друг умира. Бебето на Марта Гудрейдж е момче.

При наличието на двама мъртви, никой от присъстващите нямаше желание да пие за здравето на сина на Марта Гудрейдж. Дърводелецът, който правеше ковчези, разпореди да пренесат мъртвите в работилницата му. Ласитър последва шерифа в неговия офис, където трябваше да бъде съставен протокол. Докторът се канеше да напише смъртните актове.

Беше ужасно горещо. Многобройни любопитни, които не бяха успели да влязат, стояха пред бара. Жадни за сензации, те разглеждаха с интерес прочутата личност. Вече навсякъде в Таскън се произнасяше името на Ласитър.

Отново му предстоеше опасна задача. Ел Буитре беше едно име, което всяваше ужас от двете страни на границата, но особено голям беше страхът от другата страна, в Мексико.

Ел Буитре, Лешояда. Вече четиридесет години той упражняваше кървавия си занаят. До този момент всеки, който му беше препречвал пътя, намираще смъртта си. Ласитър беше чувал какви ли не истории за него и ако само половината бяха верни, то тогава и дяволът не би могъл да бъде много по-лош от Ел Буитре.

2.

Два дни по-късно Ласитър пресече границата и скоро след това пристигна в разположения сред планинска местност град Соноита. При строга поверителност той бе узнал от шерифа на Таскън още някои подробности за последното нападение над пощенската кола.

Бяха откраднати пари, предназначени за заплати, на стойност осемдесет хиляди долара и бяха отвлечени две млади жени. Това нападение струвало живота на охраняващия куриер, а един от пътниците бил ранен. Освен дъщерята на сенатора на Ню Мексико, осемте разбойника отвлекли и младата жена на един търговец от Ногалес.

За Ел Буитре и бандата му шерифът знаеше толкова, колкото и Ласитър. Разбойниците действаха предимно в Сонора и Чихуахуа, но от време на време извършваха грабежи и на американска територия.

Ласитър беше изпратил шифрована телеграма до Бригада Седем във Вашингтон, в която съобщаваше за смъртта на Флойд Уелман и за поемането на новата си задача. Шефът на полицията и Шеригън Леворъкия бяха погребани един до друг в гробището на Таскън.

Ласитър яздеше сив жребец със заострена муцуна. Бе въоръжен с два ремингтъна и карабина „Уинчестър“. Тъмно сомбреро засенчваше лицето му.

Седеше спокойно и отпуснато на седлото. Горещият вятър вдигаше облаци прах. Ласитър излезе от долината и видя пред себе си селището Соноита. По склона на планината бяха накацали къщи и колиби, изградени от сурови тухли.

До слуха му достигнаха слабите, трептящи звуци на църковната камбана, която приканваше за вечерня. Яздейки през полята и нивите, Ласитър пристигна в града. Местните жители го оглеждаха крадешком, но той усещаше тяхното недоверие, омраза и враждебност. Не разбираше причината за това, но, сигурно, много скоро щеше да я узнае.

Спря пред кръчмата, която представляваше едноетажна постройка с навес. На коневръза бяха завързани три коня с богато украсени седла и юзди. Все още беше твърде задушно и Ласитър си помисли, че собствениците на конете биха могли да ги отведат на сянка.

Скочи пъргаво от седлото и, правейки знак с ръка, повика едно от петте шляеци се наоколо момчета.

— Заведи коня ми в обора и имай грижата да бъде подсушен, напоен и назобен — каза той. — Дисагите и седлото с принадлежностите няма да се свалят и ще внимаваш за всичко останало! За това ще получиш две песо.

Мексиканчето отбягваше да погледне Ласитър в очите и ровеше с босите си крака в пясъка.

— Най-напред трябва да попитам господарката — бе отговорът на момчето. — Не мога просто така да отведа коня ви в нейния обор.

— Ние сме стари приятели с Есмералда Лопес — отвърна Ласитър. — Нали за нея говориш?

— Да, сеньор.

Момчето хвана юздата на жребеца и се запъти към конюшнията. Ласитър намести кожения си колан, на който висяха револвери. Той се питаше какво може да се е случило в Соноита.

Жителите на града не се държаха нормално. Сигурно имаше сериозни причини за това. Ласитър възнамеряваше да разпита своята позната Есмералда Лопес какво върши Ел Буитре и къде се намира базата му.

Есмералда Лопес беше преживяла бурни години, някои от тях — щастливи, други — нещастни. В Соноита животът ѝ беше спокоен. Но тя все още поддържаше многобройни връзки с най-различни хора и разполагаше с повече информация.

Когато Ласитър закрачи към входа на заведението, чу, че оттам се носи пиянски смях. Някаква жена ругаеше, след това нещо издрънча и отново — женски крясъци.

С лявата си ръка Ласитър дръпна завесата пред вратата. Освен Есмералда Лопес, в кръчмата имаше само трима посетители.

Още от пръв поглед Ласитър разбра, че това са трима безделници. Един тлъст мексиканец с килнато на тила сомбреро бе стиснал здраво откъм гърба Есмералда Лопес.

Пред нея стоеше един мулат. Мъжът беше хванал китките на жената, а десният му крак бе така препречен пред нея, че ѝ отнемаше възможността да се защити с ритници. Третият беше индианец, застанал близо до другите двама с кръстосани на гърди ръце. Бе облечен само с кожена жилетка, така че изключителните му мускули веднага биеха на очи. Той наблюдаваше с любопитство сцената.

Бе препасал ремък със затъкнат нож на гърба, чиято рогова дръжка стърчеше между врата и едното му рамо, така че при нужда светкавично можеше да го хвърли към целта. Бандитите бяха въоръжени с револвери. Мексиканецът и мулатът носеха и патрондаши.

— Е, красавице — обърна се с гърления си глас мулатът към Есмералда Лопес. — Преди да си тръгнем, ще се позабавляваме малко.

— Ти си пиан! — изкрещя Есмералда. — Ел Буитре ще ви накаже!

— Никога. Какво го е грижа за една проститутка? Аз съм Джеки Джак и нищо няма да ти помогне, колкото и да се съпротивляваш.

Голямото огледало зад тезгяха беше строшено. Единият от тримата негодници бе запратил бутилка по него. Ласитър измъкна ремингтъна от десния кобур, хвана револвера откъм цевта и започна да удря с дръжката.

Джеки Джак извъртя очи и се строполи в безсъзнание. Юмрукът на Ласитър улучи тлъстия мексиканец. Бандитът пусна жената. Един удар с дръжката на револвера го повали.

— Ласитър! — извика радостно и с изненада Есмералда Лопес.

Смелият мъж отскочи като пружина встрани. В последния момент червенокожият бе измъкнал камата си от ножницата и я запрати с голяма ловкост. Ласитър се сниши. Ножът профуча над главата му.

Индианецът посегна към револвера. Ласитър можеше да обърне ремингтъна си и да стреля. Но той не искаше да убие или да рани нито един от хората на Ел Буитре, защото преследваше точно определена цел.

Ласитър пристъпи към нападателя. С трясък отекна изстрел от оръжието на индианеца. Но с бързо замахване с крак Ласитър бе избил вече револвера от ръцете му и куршумът попадна в тавана.

Червенокожият се нахвърли върху Ласитър. Ремингтънът се оказа излишен. Двамата мъже паднаха на земята и се затъркаляха, вкопчени един в друг.

Индианецът бе необикновено силен. Ласитър трябваше да му намери слабото място. Двамата противници се отделиха един от друг и едновременно се изправиха на крака. Индианецът нападна. Той не разбираше нищо от боксиране, но зад ударите му се криеше голяма сила.

Ласитър се наведе, отби удара и контрира. Мускулестият индианец се олюля. Ласитър му нанесе ляв свит удар, след него последва десен прав и индианецът рухна на земята.

В следващия момент Ласитър държеше Есмералда Лопес в обятията си. Тя го целуна приятелски по двете бузи и по устните.

— Ласитър, ти си жив дявол! — извика тя. — Какво те носи насам по тези места? Досега бандитите ме щадяха, защото тук винаги се забавляваха добре. Но тези трима кучи синове, които след нападението останаха да прикриват бандата, искаха да си доставят непозволено удоволствие.

Тя нямаше защо да обяснява на Ласитър как щеше да изглежда това специално удоволствие. Есмералда Лопес бе все още много привлекателна жена. Тя беше около петдесетгодишна, но в никакъв случай нямаше вид на добре охранена мексиканска матрона.

Закръглените ѝ предизвикателни форми се очертаваха много добре под елегантната червена рокля, чието деколте бе украсено с черни галони. Есмералда Лопес имаше красиво, изразително лице, почти без бръчки, и големи тъмни очи.

Гарвановочерната ѝ коса, на места леко прошарена, бе свита в тила на кок.

— Тук е имало нападение? — запита Ласитър, при което я освободи от прегръдката си.

Лицето ѝ придоби мрачен израз.

— Да. Бандата на Ел Буитре нападна селището и го пляккоса.

Мексиканчетата, които Ласитър бе видял преди това на улицата, надничаха с любопитство през вратата. Есмералда Лопес им се скара.

— Изчезвайте! Кажете на вашите бащи и братя, че всичко е наред и че трябва да стоят настрана. Тази вечер кръчмата ще бъде затворена. Имам почетен гост.

Момчетата си тръгнаха. Есмералда се обърна отново към Ласитър.

— Бяха отвлечени пет жени и момичета от Соноита. Бандитите си тръгнаха едва днес около обед. Джеки Джак и другите двама негодници останаха, за да подсигурят спокойното оттегляне на нападателите, и трябваше да ги последват малко по-късно.

Разбойниците бяха в състояние да държат в шах едно градче като Соноита, тъй като жителите му, изпълнени със страх и ужас, се покоряваха на Ел Буитре и бандата му. Негодниците искаха да предотвратят възможността хората от Соноита да насъскат по петите им въоръжени селяни.

Това, че след тях можеха да тръгнат мъже от Соноита, не ги интересуваше много. Джеки Джак и другите двама трябваше да наблюдават и да държат под контрол цялата околност, но те не се отнесоха особено сериозно към тази задача.

Вместо да бъдат навън и да патрулират по улиците, те се бяха заседели в кръчмата. Ласитър завърза здраво лежащите в безсъзнание бандити, завлече ги в една стая в задната част на заведението и там ги завърза още веднъж, но този път един за друг.

Той им взе оръжията и ги сложи зад тезгяха. Есмералда Лопес му бе наляла чаша червено вино. Ласитър жадно го изпи. Тя отправи умоляващ поглед и се приближи до него. Междувременно той вдигна ремингтъна си и го постави в десния кобур.

— Ти пое голям риск, но успя да се пребориш с трима от хората на Ел Буитре — каза Есмералда. — Нямам право да искам повече от теб. Но, въпреки това, ще ти кажа нещо — трябва да чуеш молбата ми.

— Говори, Есмералда. Ако зависи от мен, ще я изпълня.

Ласитър познаваше Есмералда Лопес още от годините, когато бе прочута певица и танцьорка. Тя му беше правила някои услуги, дори веднъж му помогна да се измъкне от затруднено положение, а имаше и такъв случай, когато, въпреки сериозни заплахи, не го издаде на агентите на Уелс Фарго.

Приятелството им бе устояло на времето и изпитанията.

— Кажи, Есмералда — повтори Ласитър.

— Негодяите на Ел Буитре отвлякоха осиновената ми дъщеря Розита. Ти не я познаваш, тя беше само от няколко месеца при мен. Розита е сираче, на осемнайсет години е и е хубава като картина. Тя

много ми напомняше за по-голямата от двете ми дъщери, които починаха преди четиринайсет години от едра шарка. Зная, Ласитър, че е прекалено много това, за което те моля. Но нещо ужасно ще сполети Розита, ако не я освободиш. Много съм привързана към нея. Само ти можеш да я изтръгнеш от ноктите на Ел Буитре. Никой друг няма да успее.

— Ел Буитре, този лешояд! И без това имам да разчиствам сметки с него — каза Ласитър. — Ще говорим пак. А сега ми пригответи нещо за ядене. Ще отида да видя коня си. Тримата бандити ще останат да лежат завързани в задната стая. Ще потегля утре рано сутринта и ще ги взема със себе си.

— Накъде ще тръгнеш?

— Към Ел Буитре, естествено. Той сигурно ще бъде впечатлен, когато му предам завързани тримата обесници. Ще му кажа, че искам да ме приеме в бандата си.

Есмералда Лопес бе безкрайно учудена. Но тя не го укори. Човек на риска като него знаеше какво прави, а освен това той не беше от категорията на наивниците. Ласитър излезе, а Есмералда забърза към кухнята.

Никой от жителите на Соноита не се осмеляваше да отиде в кръчмата. Мъжете нямаха желание да бъдат въввлечени в каквото и да било. Страхът от Ел Буитре и неговите разбойници ги парализираше.

Освен завесата от стъклени топчета, кръчмата имаше масивна врата. Есмералда Лопес я беше заключила. Слугата, който обикновено ѝ помагаше, тази вечер въобще не се появи. Ласитър и Есмералда вечеряха на първия етаж на заведението.

За вечеря имаше печена пуйка и вино. Есмералда бе облякла дантелена рокля. Двамата разговаряха като стари приятели. Ласитър узна много неща, които бяха особено ценни за него.

Мексиканските власти не можеха да предприемат нищо срещу Ел Буитре и бандата му. Той имаше добре укрепена база в планината Монтесума, но точното ѝ местонахождение не беше известно. Главатарят на разбойниците разполагаше с много агенти и шпиони и до този момент винаги успяваше да осуети насочените срещу него акции на армията или на милицията.

Бандата наброяваше около петдесетина души. Те бяха истински бич за населението от целия регион. От няколко месеца Ел Буитре се

занимаваше с отвличания и търговия с момичета.

До момента обаче разбойниците бяха похитили много жертви.

Тази нощ Ласитър прекара в удобно легло в стаята за гости. На сутринта изведе тримата завързани бандити. Предишната вечер бе разседлал конете им и сега ги приготви за тръгване.

Джеки Джак, тлъстият мексиканец и индианецът застанаха по негова заповед на двора пред конюшната. Погледите им бяха изпълнени с омраза. Но тримата негодници се страхуваха от Ласитър и не се осмеляваха да ругаят по негов адрес или да го провокират.

И на тримата ръцете бяха завързани отзад на гърба. Есмералда Лопес наблюдаваше от един прозорец на горния етаж, но бързо се скри зад пердето.

— Какво си намислил да правиш с нас? — попита Джеки Джак.

Той имаше голяма подутина на главата. По телата и на другите двама се забелязваха следи от схватката.

— Нищо особено — отговори Ласитър на превъзходен испански. — Ще ви отведе като пленници при вашия шеф Ел Буитре. Искам да ме приеме в бандата си.

Тримата главорези се стъписаха.

— Чудесно, амиго — каза Джеки и направи плосък номер да надхитри Ласитър. — Развържи ни ръцете и тогава с удоволствие ще те заведем при Ел Буитре.

— Точно това ще направите, но завързани — отвърна Ласитър. — Не ви вярвам. Щом се почувствувате свободни, веднага ще ми пуснете куршум в гърба или ще ме нападнете от засада. Ще си спестя необходимостта да бъда постоянно нащрек.

Джеки Джак и тлъстият мексиканец уверяваха тържествено, че никога не биха направили подобно нещо. Но Ласитър им нямаше вяра, защото твърде добре познаваше такива обесници. Той оседла конете и влезе в бара да вземе оръжията на тримата бандити и да се сбoguва с Есмералда Лопес.

Тя го прегърна. Естествено, Ласитър не бе споменал пред нея нищо за поръчението, възложено му от Бригада Седем. А и тя самата не бе проявила любопитство, защото изпитваше респект от неустрашимия мъж и неговите тайни.

— Върни се отново, Ласитър — каза Есмералда. — Нека Мадоната те закриля.

На двора той нареди на тримата бандити да се качат на конете си и привърза ръцете им отпред на седлата, така че да могат да държат поводите на юздите и да направляват конете си. На тримата не им оставаше нищо друго, освен да го заведат при Ел Буитре.

Ласитър бе пхнал оръжията на бандитите в сгънатото си на руло одеяло. Потеглиха. От прозореца Есмалда му помахаша с ръка. Улиците на Соноита бяха пусати. Само няколко деца играеха встрани от пътя и около тях се навъртаха кучета.

Ласитър се питаше що за хора бяха жителите на Соноита, щом като се примиряваха с нападението на бандитите, с плячкосването и отвличането на петте млади жени и момичета. Или това беше само привидно така?

Той стигна до извода, че страхът и недоверието у хората бяха пуснали дълбоки корени. По тази причина те не го потърсиха за помощ. Сигурно щяха да уведомят за случая местната въоръжена милиция, но почти не хранеха надежда, че ще им се помогне.

По небето бавно се носеха облаци с величествени очертания. Беше все още рано, но въпреки това — доста горещо. Пътят водеше към планините на югозапад, към Сиера Монтесума.

— Защо искаш да се включиш в бандата ни, гринго? — запита тлъстият мексиканец.

— Слушал съм какво ли не за Ел Буитре — отвърна Ласитър. — Той ми подхожда. Не ми е чисто миналото и търся закрила. В бандата на Ел Буитре ще се чувствам сигурен. Освен това очаквам да си поживея славно.

— Разбира се, ако шефът те остави жив — каза мексиканецът и се разсмя с дрезгав глас. — Той не приема всеки. Не ни трябва много хора.

— Затваряй си устата, Сегуро, и не прибързвай да говориш за намеренията на нашия приятел! — тросна се Джеки Джак на мексиканеца. — Докато грингото е сам, с удоволствие ще го придружаваме до крепостта на Ел Буитре. Да, ще го направим. А след това ще видим какво ще стане.

Погледът му не предвещаваше нищо добро за Ласитър.

3.

Хълмовете ставаха все по-високи и по-стръмни, а пътят — по-лош и по-опасен. Пътеката, по която минаваха само ездитни животни, се виеше над проходи и дълбоки клисури и се спускаше почти до ръба на отвесни пропасти. Разбойниците, които яздеха с петте отвлечени от Соноита жени в посока към бърлогата на Ел Буитре, имаха преднина от един цял ден.

Ако Ласитър беше сам, може би щеше да ги настигне, но той съвсем нямаше такова намерение. Слънцето препичаше безжалостно над непристъпните планини. Пътят криволичеше покрай огромни назъбени скали, бучащи водопади и се губеше сред борови и дъбови гори, осеяни тук-там с трепетлики.

Планината предлагаше безброй убежища. Тук можеше да се скрие цяла армия. Вечер Ласитър развързваше един от пленниците, за да му помогне при разполагане на бивака за нощуване и приготвяне на яденето.

След като яздиха в продължение на три дни и навлязоха дълбоко в планината Монтесума, пред четиримата ездачи зейна огромен каньон, приличащ на паст на изгладняло животно. Както Ласитър бе научил вече, каньонът трябваше да изведе до високото плато, на което бе разположена базата на Ел Буитре. Според сведенията, тази база представляваше укрепено селище.

Достъпът до каньона бе наблюдаван и зорко охраняван. Ласитър заповяда на тримата разбойника да яздят пред него. Глухо отекваше чаткането на копитата по скалистата пътека. Не след дълго те се озоваха пред високите отвесни стени на каньона.

Страничните му стени бяха прорязани от цепнатини и изглеждаха като насечени от многобройните издатини и зъбери. Беше много трудно да се открие някой от охраняващите входа на прохода. Скоро обаче Ласитър забеляза проблясването на слънчево отражение върху цевта на оръжие. Веднага след това нещо се раздвижи от лявата

страна на една издадена скала. Непобедимият мъж извади ремингтъна си и го насочи към широкия гръб на мексиканеца Сегуро.

Заповяда на тримата бандити да спрат и сам той дръпна юздите на коня си. Не се чуваше повече конски тропот. Един от конете изпръхтя. Ласитър дочу характерния шум при автоматично зареждане на магазинна пушка.

В каньона бе прохладно и сенчесто. Ласитър чакаше.

— Хей, амигос, какво става там долу? — се провикна дрезгав глас иззад някакъв храсталак горе на скалата. — Защо сте завързани и тримата, Джеки Джак, Сегуро и Аламито? А кой е мъжът зад вас?

— Името му е Ласитър! — извика в отговор Джеки Джак. — Взе ни в плен в Соноита. Иска да говори с Ел Буитре и да се присъедини към бандата ни.

— Да не сте се побъркали, че го водите тук до нашето скривалище? — попита стоящият на пост. — Ел Буитре ще ви одере кожата.

Джеки Джак се сниши на седлото си, другите двама също изпитваха тягостни чувства.

— Ласитър е сам, знаем това със сигурност! — отговори индианецът. — Какво от това, че знае пътя до базата ни? Шефът ще реши.

Бяха трима часови. Този, който говореше, млъкна, за да помисли малко. Той не изпускаше от мерника си Ласитър. Би могъл с един изстрел да го свали от седлото. И другите двама часови биха могли да направят същото.

Но при всички случаи Ласитър щеше да застреля тлъстия Сегуро.

— Хвърли оръжията си, гринго! — извика часовият и ехото в каньона повтори многократно думите му. — Само при това условие ще ти позволим да продължиш нагоре към платото.

— Нямам такова намерение! — отговори Ласитър. — Всъщност колко хора сте тук? Да не би да се страхувате само от един мъж? Да ви предупредя — имам автоматична пушка на седлото си.

Язвителната подигравка на Ласитър засегна бандитите. Последва кратка пауза.

— Е, добре! — извикаха отгоре. — Ще сляза долу и ще дойда с вас до базата. Прибери оръжието, гринго!

Ласитър пхна ремингтъна в кобура. Животът му бе в ръцете на бандитите. Часовият, мършав американец, с късо безформено яке и сомбреро, се появи до храста и се спусна долу в каньона.

Той започна да оглежда Ласитър с любопитство. Когато извади ножа си, за да свали въжетата от тримата пленени, Ласитър го спря.

— Не, амиго. Искам да предам Джеки Джак, Сегуро и Аламито в такъв вид, в какъвто изглеждат сега.

Главорезът кимна. Сегуро направи опит да протестира, но бандитът му каза, че сам си е виновен, защото се е оставил да бъде пленен. Часовият седна на коня зад Джеки Джак. Той яздеше на известно разстояние зад Ласитър, отпред язدهа Сегуро и червенокожият Аламито.

Каньонът беше дълъг и криволичеше нагоре. Опитното око на Ласитър не пропусна да забележи, че на много места скалните стени предлагаха прекрасна възможност да се устрои засада. Оттам няколко въоръжени мъже можеха да спрат многобройна армия.

Освен това, бе напълно възможно да се предизвика свличане на каменни лавини и по този начин да се прегради каньонът. Ел Буитре се беше подsigурил добре.

Каньонът се разшири и пред ездачите се разкри нова гледка. Ласитър видя широка високопланинска долина, прорязана от три потока. Два от склоновете бяха обрасли с гора. Високо стърчащи, сякаш непристъпни, скални масиви ограждаха от три страни платото.

Откъм четвъртата страна, на север, зееше пропаст. До югозападната отвесна скала се издигаше добре запазена четириетажна сграда. Малко по-далеч от нея се виждаше друга, по-малка и твърде порутена.

Няколко кирпичени къщи и колиби и също толкова пристройки допълваха картината. На две оградени пасища пасяха коне. Около двеста говеда, озовали се тук сигурно по незаконен начин, почиваха кротко сред сочната трева.

Покрай постройките се мяркаха много мъже и няколко жени и момичета. От разстояние не можеше да се разбере кои от жените и момичетата бяха пленнички. Бандитите можеха да оставят отвлечените от тях да се движат свободно, тъй като не съществуваше никаква възможност за бягство.

Пленените трябваше и да работят за разбойниците. По всяка вероятност Ел Буитре и хората му държаха няколко слуги и помощници. Като се вземеше всичко предвид, в долината живееха вероятно между сто и тридесет и сто и петдесет души.

На петдесет ярда от каньона бе издигната каменна бариера. От нея стърчеше дулото на старо оръдие от мексиканската гражданска война, насочено към изхода на каньона.

Изстрел, даден от поста, намиращ се на висока гладка скала, събщи за пристигането на ездачите, които се насочиха към четириетажната сграда. Мъже и жени отправиха погледите си към тях.

Ласитър яздеше зад Сегуро и Аламито. Джеки Джак и часовият ги следваха. Последният държеше револвера си в ръка.

Спряха. Бандити с дръзки погледи и отрупани с оръжия, както и занемарени жени заоглеждаха новодошлите. Малко встрани стоеше група от девет жени, които изглеждаха много по-различно от останалите.

Деветте млади жени бяха до една красиви, дори много красиви. Но в очите им се четеше страх и униние. Ласитър веднага забеляза една прелестна синеока блондинка, около двайсетгодишна, и друго чаровно чернокосо момиче, почти на същата възраст.

Това трябва да бяха Нора Харкер, дъщерята на сенатора, и Розита Розеро, осиновената дъщеря на Есмалда Лопес. Той ги познаваше само по описание. Нора излъчваше невинност и това без съмнение щеше да бъде стръв за всеки мъж, който пожелаеше да я притежава.

Розита приличаше сякаш на черна дива котка. Тя беше момиче, което не можеше да стане лесна плячка. Видът ѝ говореше, че предпочита сама да избере партньора си и да му се отдаде с цялата си пламенност и страст.

На първата площадка на къщата стояха петима бандити със сомбреро, брадясали, препасани с патрондаши на гърдите. Държаха пушки в ръцете си и гледаха мрачно към ездачите.

Всеки един от етажите на старата сграда бе по-малък в сравнение с по-долния етаж. Във вътрешността на къщата нямаше стълбище и от единия етаж до другия се стигаше с помощта на подвижни стълби. В случай, че нападатели успеяха да завладеят един етаж, защитниците трябваше само да издърпат стълбите, за да пресекат достъпа нагоре.

По този начин всеки етаж представляваше самостоятелна крепост. Каменната постройка не можеше да бъде подпалена. Тези предохранителни мерки били жизнено необходими за първите обитатели, тъй като те постоянно живеели в опасност поради нападения на скитащи диви племена.

От широкия вход на приземния етаж, който имаше диаметър от около осемдесет ярда и разполагаше с много стаи, излязоха трима мъже и една много красива млада жена. Най-напред Ласитър разгледа жената.

Тя бе облечена с плътно прилепнал кожен костюм, украсен със сребърни кантове. На колана ѝ, отрупан с патрони, висеше револвер, а в ръцете си държеше камшик със сребърна инкрустация. Черните ѝ къдрици се спускаха до раменете.

Имаше полегато разположени котешки очи и предизвикателна уста. Движенията ѝ бяха бавни, но гъвкави. Излъчваше самата съблазън.

Ласитър се запита каква ли бе връзката ѝ с Ел Буитре, когото веднага разпозна между тримата мъже.

Ел Буитре трябва да беше на петдесет и седем или петдесет и осем години, но изглеждаше с няколко години по-млад. Облеклото му не правеше впечатление, но бе чисто и добре поддържано. Коланът, на който висяха два револвера, бе стар и износен.

Дългият, слаб врат на Ел Буитре и главата му действително напомняха на лешояд: студени, остри очи, силно издаден гърбав нос, тънки устни и хлътнала навътре брада.

Главатарят на бандитите бе гладко избръснат. Имаше прошарена, къдрава коса. От него се излъчваше неумолима решителност. Джеки Джак, Сегуро и Аламито бяха сразени от погледа му.

Вдясно до Ел Буитре стоеше дон Вако, първият му помощник и заместник-предводител на бандата. Той беше малко по-нисък от високия над шест стъпки Ел Буитре, но широкоплещест и набит.

Издадената му напред брада, прилична на подкова, а големите черни мустаци подсилваха израза на бруталност и жестокост. Дон Вако носеше черна риза и, също като Ел Буитре, два револвера. Беше един от онези мъже, които непрекъснато са раздразнени от нещо и които не търпят никакво противоречие.

Мъжът от лявата страна на Ел Буитре бе контешки облечено мършаво човече с малки кръгли очи.

Но Ласитър не го подцени. Този дребосък сигурно боравеше много добре с препасания „Колт“. Тъкмо защото беше толкова невзрачен, той навярно постоянно гореше от желание да доказва, че представлява нещо и предпочиташе да демонстрира превъзходството си с помощта на револвера.

Часовият докладва за случилото се. Ел Буитре поиска обяснение от Джеки Джак. Индианецът се опита да възрази нещо, но Ел Буитре го наруга и накрая главатарят разбра как Ласитър неочаквано и ловко изненадал тримата бандити в заведението на Есмералда Лопес и ги пленил.

— По двайсет удара с камшик за всеки от вас — каза Ел Буитре. След тези думи се обърна към Ласитър. — Значи искаш да се присъединиш към нас. Какво те кара да мислиш, че мога да приема всеки непознат чужденец, на който му хрумне подобно нещо?

— Не съм като останалите. Аз съм Ласитър. В западните райони името ми говори нещо, а и в Мексико съм имал някои авантюри. Както виждаш, връщам ти пленени тримата некадърници, Ел Буитре, за да ти докажа, че съм по-добър от твоите хора.

Ласитър преследваше точно определена цел и нарочно преувеличаваше, за да подсили ефекта. Чернокосата красавица му се усмихваше прелъстително.

— Охо! — извикаха едновременно дон Вако и контешки облеченото джудже. — Бързо ще ти смачкаме фасона, песоглавецо! — добави Вако.

Ласитър се ухили предизвикателно. Гледаше безгрижно присъстващите, сякаш не го грозеше никаква опасност.

— Аз съм Лобо Корудо! — извика с прегракнал глас дребното конте и се изпъчи, като че ли искаше да каже: аз съм царят. — Ако смяташ, че си по-добър майстор на револвера, Ласитър, можем веднага да пробваме. Чувал съм някои неща за теб. Твърдя, че съм по-бърз и по-добър стрелец от теб.

Дребосъкът жлъчно се изплю пред коня на Ласитър.

— Точно така, татко! — извика въодушевено чернокосата чаровница. — Нека стрелят един срещу друг. Ако Ласитър успее да очисти Лобо Корудо, ще имаме доказателство, че той действително е

такъв, за какъвто се представя. Ако не направи това, няма да съжالياваме за него и ще се отървем от присъствието му.

— Всичко това не е толкова просто, Кончита — отвърна Ел Буитре. — Не мога лесно да се доверя на който и да е непознат гринго. Има шпиони и предатели. Кой ми гарантира, че Ласитър не е дошъл нарочно да разузнае нещо повече за нас? Или може би да освободи отвлечената дъщеря на сенатора?

Ел Буитре не изпускате от очи Ласитър, когато изрече предположението си, което беше абсолютно вярно. Но железният мъж не трепна.

— Такива знатни особи ли има тук? — учуди се Ласитър. — Есмералда Лопес ми каза, че осиновената ѝ дъщеря е похитена и тя е готова да плати голям откуп за Розита. Събрала е солидна сума от свои добри приятели. Съвсем сте я разорили. Бих се застъпил за Розита, тъй като отдавна изпитвам приятелски чувства към Есмералда. Дъщерята на сенатора изобщо не ме интересува.

— Ще видим — подхвърли многозначително Ел Буитре.

Ласитър излъчваше самата неподправеност и се опитваше да не мисли за истинските си намерения. Защото Ел Буитре притежаваше тънък усет и инстинкт и можеше буквално да надуши всякакви клопки и опасности. В противен случай той не би доживял такава възраст в тоя занаят.

— Ако искаш да станеш член на бандата, намери някой, който да ни даде гаранции. Такъв е обичаят при нас. Кажй бързо кой поема отговорност за теб! Ако нямаш такъв човек, ще се простиш с живота си! — Ел Буитре се захили злорадо.

Ласитър не се усъмни в думите му. Джеки Джак, Сегуро и Аламито не му бяха издали тази тайна на бандата. Сега те се радваха, защото предчувстваха, че скоро ще видят Ласитър мъртъв.

Петимата бандити на площадката заредиха пушките. Ласитър се изправи на седлото си.

— Защо не заповядаш на Ласитър и на Лобо Корудо да стрелят един срещу друг? — запита красивата дъщеря на Ел Буитре, присвивайки надменно устни, сякаш се цупеше за нещо. Въпросът ѝ прозвуча детински. Все едно че някое малко момиче иска да си поиграе.

В известна степен Кончита бе наивна, но в много отношения бе хитра и лукава, чиста проба мръсница.

— Защото никой не може да даде гаранции за Ласитър — отговори кратко Ел Буитре.

Погледът му обходи в кръг присъстващите. Щеше да последва знак за стрелба. Ласитър сложи пръста си на спусъка.

В този момент прозвуча остър глас:

— Чакайте! Аз гарантирам за Ласитър! Аз, неговият стар приятел Чет Макдарън!

Долови се неясно мърморене. Ласитър се обърна. Чет Макдарън излезе няколко крачки напред. Беше твърде млад, около двайсетгодишен. Ласитър не бе го забелязал.

Семейството на Макдарън притежаваше огромни земи в Тексас и беше много влиятелно. Чет бе черната овца на фамилията, най-младият от седемте братя, които, както и старият Рос Макдарън, възпитани в пуритански дух, имаха строги и неумолими разбираня за живота.

Противно на тях, Чет Макдарън обичаше да прахосва пари; увеличаше се по жени, хазарт и уиски и винаги се забъркваше в някакъв скандал. Ласитър се беше запознал с него преди една година в Сан Антонио, където в продължение на три дни и нощи играха покер.

Бяха се разделили миролюбиво, макар че Ласитър бе обрал Макдарън до последния грош. Необузданият момък имаше същата рижаво червеникава коса, характерна за членовете на фамилията, сини очи и покрито с лунички лице.

На ръст бе висок и много слаб. Ласитър почти се изплаши, когато го разгледа малко по-добре. Защото Чет Макдарън се беше променил много и тази промяна не говореше в негова полза. Очите му блестяха трескаво, подпухналото му лице носеше отпечатъка на отвращение и изхабеност.

Ласитър имаше чувството, че на Чет Макдарън му е противно да живее. Преди една година не можеше да става и дума за подобно нещо. Външният му вид бе крайно занемарен. Всичко у него говореше за безнадеждно отчаяние.

Чет Макдарън застана до Ласитър.

— Гарантирам за него, Ел Буитре — повтори той още веднъж. После се огледа. — Или има някой сред Вас, който не цени думата ми?

Кой ще бъде този смелчага? — посегна недвусмислено към револвера си.

— Гаранцията ти ни е достатъчна, Чет — рече Ел Буитре. — Можем да приемем Ласитър. Но, преди да стане пълноправен член на нашата банда, трябва да издържи някакво изпитание. Ще поискаме от него нещо, което винаги ще го обвърже с нас. Освен това Лобо Корадо предизвика Ласитър на дуел.

Злобният дребосък кимна в знак на съгласие. Ласитър скочи от коня. Широко разкрачен, застана пред Лобо Корадо.

— Не искам да се стреляме — каза Ласитър спокойно. — Но ако държиш на това и ако непременно трябва да го направим, предпочитам да уредим въпроса веднага.

Лобо Корадо трепереше от непреодолимо желание да се дуелира с Ласитър. Ел Буитре даде утвърдителен знак. Чет Макдарън отведе жребеца на Ласитър малко встрани. Мъжете и жените се отдръпнаха от мястото, определено за дуела.

— Аз ще дам знак — каза Кончита със звънлив смях, сякаш ставаше дума за някаква шега. — Когато извикам „Сега!“, ще натиснете спусъка!

За Ласитър нямаше друг изход. Той не можеше, а и не искаше да избегне дуела, защото в противен случай щеше да е свършено с него. Изключено бе някой да вразуми Лобо Корадо.

Очите му блестяха, в тях трепкаха искри. Ръцете му се движеха конвулсивно, описвайки полукръгове. Изглеждаше като замаян — типично болестно състояние.

Възцари се мълчание. Чу се само крясък на прелитащ някъде високо сокол. Кончита не бързаше. Ласитър изчакваше спокойно.

— Какво става, Кончита? — изкряска Корадо.

— Сега! — извика тя.

За секунда Лобо Корадо измъкна колта си. Движението му бе толкова бързо, че не можеше да се проследи с очи. Изтрещя изстрел, но и Ласитър държеше вече оръжието си.

Той видя светлината от дулото на колта и един миг по-късно усети тласъка на ремингтъна си. Лобо Корадо искаше да бъде по-бърз и стреля припряно.

Куршумът на Корадо само одраска горната част на лявата му ръка. Лобо не успя да стреля повторно, защото патронът на Ласитър го

повали. Корадо бе вече мъртъв, когато дон Вако се наведе над него.

Ласитър зареди наново ремингтъна си и го пхна в кобура. Наблюдаващите случката пристъпиха по-близо. Дон Вако свали пушката си и избърса чело. Не искаше да повярва, че на земята лежи Лобо Корадо, а не Ласитър.

— Беше честен дуел — навъсено каза Вако. — Лобо Корадо не е вече между живите. Погребете го.

Това бе цялото прощално слово за един другар. Чувствата бяха чужди на дон Вако.

Раната на Ласитър го пареше като огън. Кръвта се стичаше надолу по ръката му и попи по ризата. Но за суровия мъж това бе просто малка драскотина.

Знаеше много добре, че той самият можеше да лежи прострян сега на земята, ако Лобо Корадо си бе оставил поне секунда време за прицелване. Напрежението отстъпи и чувство на пустота обхвана Ласитър.

Не изживяваше триумфално победата си над противника. Ласитър се беше борил за собствения си живот и успя да победи. Кончита го гледаше прехласнато, но Ласитър се направи, че не забелязва.

— Очаквам те довечера в девет и половина при мен, Ласитър — каза Ел Буитре. — Трябва да поговорим. Чет, и ти ще дойдеш.

Чет Макдарън се поклонил с насмешка. Ел Буитре заповяда да се даде стая на Ласитър. Тримата бандити — Джеки Джак, Сегуро и Аламито веднага щяха да бъдат наложени с камшик.

Наблюдаващите очакваха с любопитство зрелището. Ласитър искаше да си спести сцената с камшика. След всичко това, тримата бандити едва ли щяха да са настроени приятелски към него и затова трябваше да бъде дяволски предпазлив.

— Тук имаме на разположение фелдшер — каза Чет Макдарън. — Той ще превърже раната ти. Улучи по-добре от мен, Ласитър. Преди три седмици успях само да одраскам с куршума си ръката на Корадо. Е, може би защото бях пил.

Той се засмя буйно, но в смеха му се долавяше озлобеност и отчаяние. После заведе Ласитър до стаята му.

4.

Половин час по-късно двамата седяха в кирпичената хижа, където Ласитър щеше да живее с още двама бандити, но в момента ги нямаше. Много от членовете на бандата живееха в голямата каменна сграда.

Най-горният етаж бе владение на Ел Буитре. В солидната къща се намираха големи съкровища, ограбени от Ел Буитре и разбойниците му. Ласитър знаеше вече, че в лагера цареше желязна дисциплина.

Ел Буитре не търпеше вмешателство и неподчинение. Виковете на тримата наказани с камшик бандити, които само преди минута бяха секнали, доказваха по неоспорим начин твърдостта на главатаря.

Фелдшерът бе превързал безобидната рана на Ласитър, след което той си облече чиста риза.

— Какво те накара да се включиш в бандата на Ел Буитре, Чет? — запита Ласитър, след като се убеди, че са сами.

Седлото на Ласитър с всичките му принадлежности беше в един ъгъл на стаята. Конят му пасеше вече заедно с останалите в заграденото пасище.

— Всъщност много неща — отговори Чет Макдарън и отпи глътка уиски от малка лъскава бутилка, която носеше в джоба си. — Вечните кавги с близките ми, дълговете, уискито, картите и една жена. Обичах я, но тя ми каза направо, че не ме бива за нищо и си намери друг. След това известно време се чудех какво да правя. В Розуел, Ню Мексико, имах жестока разпра с един дързък хлапак, който си беше въобразил, че може да ме измами на карти. При сбиването го повалих. Заради това той искаше да ме издебне в една тъмна уличка и да ме застреля. Изпреварих го, защото бях по-добър, но бях ранен. Противникът ми се просна мъртъв. Роднините му бяха влиятелни хора в града и имаха много пари. Подкупиха свидетели, които дадоха показания под клетва и ме обвиниха, че аз пръв съм посегнал към оръжието и съм застрелял другия, без да му дам шанс да се отбранява. Пратиха ме в затвора и тъй като можех да си представя каква ще бъде

присъдата, не исках да дочакам самия процес. Шерифът, помощникът му и докторът подцениха издръжливостта ми. Смятаха ме за полумъртъв. Така ми се удаде да надхитря заместник-шерифа, да го вържа, да запуша устата му и след това да го заключа в дранголника. Взех коня му и напуснах града. Избягах през границата за Мексико. Още преди тази случка, баща ми беше казал категорично, че няма да си мръдне пръста, дори и да ме обесят. Затова не пожелах да се обърна към него.

Чет Макдарън запали цигара. Пръстите му леко трепереха.

— В Мексико се разболях тежко, защото не бях обърнал достатъчно внимание на раната си. Към това се прибави и плевритата. Тъкмо в това състояние разбрах какво представлява „добрината“ и „вниманието“ на хората. Постелята ми беше купчина слама в ъгъла на един обор. Хората не се посвениха да ме ограбят, а аз лежах, наблюдавах и от слабост и изтощение не можех да се съпротивлявам. Докторът ме посещаваше само от време на време, защото нямах възможност да му запластя. Нямах абсолютно нищо. Сигурно щях да пукна на мръсната слама, ако не беше дошъл Ел Буитре.

Главатарят на разбойниците бе пристигнал в града. Той можеше да се движи безпрепятствено в Чихуахуа. Ел Буитре бе поел грижата да се осигури болнична стая и нормално лекарско наблюдение и грижи за Чет Макдарън.

Ел Буитре бе поел разноските за всичко. Оставил малко пари на Чет и го поканил да се отправи към планините и да се присъедини към него, щом се почувствува отново здрав. Когато Чет се възстановил отчасти, увеличил наличния си капитал на игралната маса и успял да си купи дрехи и снаряжение.

— Тогава се отправих право към Ел Буитре, защото без него нямаше да съм жив — каза младият тексасец. — За мен вече всичко бе изгубило значение и ми бе все едно къде ще отида по дяволите — дали при Ел Буитре или някъде другаде. Не участвам в отвличането на момичета и търговията с тях. От шест седмици съм при Ел Буитре. Досега още не съм се включвал в разбойнически набег, защото трябва първо напълно да се възстановя и събера сили.

— Защо Ел Буитре ти е помогнал? — запита Ласитър, тъй като любов към ближния съвсем не беше присъща на шефа на бандитите.

— Когато той ме видя да лежа в обора, ме попита защо не съм си избрал по-хубаво място за умирачка. Тогава се изплюх в краката му и му казах да върви в ада и да ми запази там едно местенце. Изглежда, с това му се понравих. По-късно, когато пристигнах тук, ми разказа, че и той някога е лежал като мен в мизерна дупка и никой не давал пукнат грош за живота му. Такива бяха неговите спомени.

Всичко това говореше, че Ел Буитре се е ръководел от моментно настроение. Значи толкова коравосърдечен и жесток човек като него е могъл все пак да изпитва и други чувства.

— А теб какво те носи насам при бандитите, Ласитър? — искаше да разбере Чет Макдарън. — Преди си бил винаги на противната страна.

— Не съм вече такъв — излъга Ласитър. — Много хора в Щатите искат скалпа ми. Имам много неприятели, макар че старата ми вражда с Уелс Фарго вече приключи. Търся убежище и по-лек и хубав живот. Каквото върша тук, в Мексико, това не интересува никого в САЩ. Ще остана известно време в Мексико, защото в Щатите сега е твърде опасно за мен. А по-късно ще видим какво ще правя.

Чет Макдарън прие историята на Ласитър. Не беше рядкост хора на револвера да сменят фронтовете. Случваше се блюстителите на закона и реда да станат гангстери и да бъдат обявени извън закона. Имаше и обратни случаи.

Най-после Чет Макдарън си тръгна. Уговориха се да се видят по-късно в каменната крепост на Ел Буитре. Когато Чет излезе, пристигна единият от двамата мъже, с които Ласитър щеше да дели подслона си.

Разбойникът беше американец като Ласитър.

Бил състезател по бокс в Мисисипи и все още си спомняше за големите си боксови срещи и многото спечели пари. Но всичко се провалило и накрая се озовал като стрелец и побойник в бандата на Ел Буитре.

Той му разказа още нещо за Чет Макдарън.

— Момчето е просто смахнато — каза той. — Но нашият бос има голяма слабост към него. Буквално всеки ден Чет Макдарън предизвиква смъртта. Никой нищо не може да му каже, дори и Ел Буитре не може да му заповяда, ако не иска да направи нещо. Непрекъснато пие, сякаш още утре светът ще свърши, и е много свадлив. Когато Лобо Корато наскоро му направи забележка, Чет го

повали с юмруци и при опита на дребосъка да намери оръжието си, Чет стреля. Улучи Корадо в лявата ръка. Намеси се дон Вако, защото в базата боеве с револвери и ножове може да има само с позволението на Ел Буитре. Ел Буитре забрани на Лобо Корадо да се дуелира с Чет. Имал нужда и от двамата, каза той. Чет се засмя и пред насъбралите се бандити заяви, че ако злобното джудже иска нещо от него, може да го намери по всяко време.

Ласитър попита какво ще стане с похитените момичета и жени. Бившият боксьор се почеса зад ухото.

— Не зная дали имам право да ти кажа. Все пак ти още не си съвсем от нашите.

— Скоро ще стана — увери Ласитър. — И без друго никой няма да чуе какво ще ми кажеш.

Бившият боксьор не беше от най-прозорливите и му беше много забавно, че, по изключение, знаеше нещо повече от някой друг. Не искаше да се лиши от удоволствието да осведоми Ласитър.

— Нещата стоят така — започна той. — Най-напред отвлечените жени се докарват тук. За нас те са табу, защото Ел Буитре твърди, че в противен случай ще се стигне до разлагане на дисциплината и това ще доведе до вечни разпри. За нас са проститутките, които живеят постоянно в базата.

Ласитър попита между другото за дъщерята на сенатора.

— Ел Буитре я е запазил за себе си — разказваше бившият боксьор. — Държи се отвратително с нея, като със слугиня, или като с куче. Не зная дали спи с нея.

— А на кого ще бъдат продадени жените и момичетата? Доходна сделка ли е търговията с момичета?

— Щом като в лагера се съберат двайсет, трийсет отвлечени жени, ще бъдат откарани в Гуаймас. Не ми е известно кой ще ги поеме там. Още не съм придружавал такъв транспорт. Но, изглежда, стават доста интересни неща.

Дойде време Ласитър да се отправи към Ел Буитре. Навън бе притъмняло вече. Ласитър препаса колана с оръжията си, който бе свалил в колибата, сбoguва се с бившия боксьор и излезе.

Поемаше с пълни гърди ухаещия, свеж въздух. По небето блещукаха звезди. От гората се чуваше вой на вълци, но постовете

следяха да не се приближат твърде много до конете и говедата, както и до базата.

Внезапно Ласитър бе осенен от една конкретна мисъл. Щом като вълците не можеха да стигнат до платото през големия каньон, значи съществува някакво друго място, от което бе възможен достъпът до базата. Може би имаше и други проходи. Навярно пътеки в планината, известни само на няколко посветени.

Ласитър реши при първия удобен случай да се информира за това, и то колкото се може по-скоро.

В лагера, както и в каменната крепост, цареше голямо оживление. Пред кирпичените къщи и хижи горяха няколко фенера, които осветяваха отчасти и пристройките. Разбойниците и постоянно живеещите в базата жени бяха до един от категорията хора, за които нощта не е за сън, а денят не е за работа.

Една от кирпичените постройки представляваше кръчма. Пред нея висяха на опънати шнурове разноцветни лампиони. Мъже и жени седяха на маси на открито. Звучеше китара и смях, примесен с пиянска врява.

На две от площадките на каменната сграда гореше огън. На входа на къщата и на терасите имаше лампи. От многобройни малки отвори се процеждаше светлина.

В приземния етаж, в едно доста голямо помещение, бе направена винарна, която можеше да побере около осемдесет души. Непрекъснато влизаха и излизаха хора. Един постови претърси Ласитър, преди да му разреши да влезе в крепостта.

Тук имаше продоволствени и складови помещения. Нощем похитените жени и момичета биваха подслонявани в същата сграда, която бе изградена от грубо издялани базалтови и гранитни блокове. Беше просто загадка, с каква точност старите строители са наредили огромните каменни късове, някои от които тежаха, сигурно, повече от тон.

Във вътрешността голите каменни стени бяха покрити на места с тъкани от индианци килими и рогозки. Миришеше на дим и ядене. Ласитър чу гласове, сред тях се открояваше резкият смях на някаква жена.

Той се питаше къде може да са настанени Нора Харкер и Розита Розеро. На петте етажа имаше общо повече от шестдесет помещения. Някъде по средата специално направен отвор отвеждаше нагоре. За целта трябваше да се използват подвижни стълби, с които се преминаваше от един етаж на друг.

Иначе отделните етажи не бяха свързани помежду си. В отвореното пространство по средата горяха факли и фенери. Въпреки това трудно се виждаше. Необходимо бе голямо внимание, за да се улучи точно стълбата.

Ласитър се изкачи и стигна до третия етаж. Горе на площадката, до която свършваше стълбата, седеше на плетено кресло негър здравеняк, сънливо оглеждайки около себе си.

На коленете си бе сложил пушка двуцевка и пушеше лула. Като видя Ласитър, кимна. Ласитър можеше да продължи нагоре до следващия етаж, отреден за Ел Буитре.

Дон Вако и Чет Макдарън вече го чакаха. Въведоха го при Ел Буитре. Блясъкът и луксът, излъчващ се от покоите на главатаря, изненадаха Ласитър.

Мебелите, гоблените, маслените картини и килимите биха подхождали чудесно на дворец. Ел Буитре бе поканил на малко тържество няколко души от бандата си и няколко проститутки.

На дългата маса бяха наредени най-отбрани и изискани блюда, имаше големи кани с вино и многобройни бутилки с пулке, мескал и уиски. Наоколо бяха разположени по-ниски малки маси от тъмно дърво, тапицирани столове и кресла.

Ласитър видя медни гравюри, картини и скъпоценности. Украсена с резба и златен обков ракла и идеално излъскано рицарско снаряжение допълваха с великолепието си пищната обстановка.

Преградна стена, направена от дървени елементи, разделяше помещението на две половини. Зад дървената решетка бе застанала група от трима музиканти. Шест от отвличените жени и момичета, сред които Нора Харкер и Розита Розеро, трябваше да обслужват Ел Буитре и гостите му.

Ласитър се бе осведомил от Чет Макдарън кои са по-важните личности в базата и знаеше вече повечето от тях по име. Йерархията в бандата му беше ясна. Ел Буитре беше босът, или генералисимус, дон

Вако — неговият заместник, или капитан. След тях следваха четирима сержанти, които командваха групи от десет до дванайсет души.

Кончита, дъщерята на Ел Буитре, и Чет Макдарън се ползваха с привилегии в бандата. Темпераментната Кончита удостои Ласитър с пленителен поглед. Той ѝ се усмихна.

Ел Буитре го поздрави резервирано.

Гостите, на брой осемнадесет, седяха или стояха прави на малки групи и разговаряха. Всички мъже бяха въоръжени. Въпреки външните различия във фигура, вид и облекло, те си приличаха.

У тях имаше нещо вълче — всички имаха свирепо и кръвожадно изражение. Жените бяха натруфени повлекани, държаха се просташки и говореха с пискливи гласове. Някои от тях бяха вече пияни.

Ел Буитре посрещна Ласитър хладно. Все още не можеше да му вярва, а и смъртта на отличния му стрелец Лобо Корато не му даваше покой. Седнаха на голямата маса.

Похитените жени и момичета обслужваха. Ласитър седеше срещу Ел Буитре и Чет Макдарън между Кончита и дон Вако. Отдясно и отляво на Ел Буитре седяха две красиви жени, но и те излъчваха вулгарност и поквара.

Ставаше въпрос за двете любовници на боса на разбойниците, с които той живееше. Нора Харкер трябваше да поеме обслужването на Ел Буитре и двете жени. Преглъщаше унижения и обиди, ругатни и издевателства.

Когато по невнимание разля малко вино по роклята на една от двете жени, тя я удари, дори я дръпна за косите. Ласитър усети, че го засърбяха ръцете, но се овладя и не се намеси.

— Нора Харкер е дъщерята на един стар приятел — каза Ел Буитре, след като забеляза погледа на Ласитър. — При мен ще се радва на специално отношение. И до ден-днешен нося следи от камшици по гърба си, които дължа на сегашния сенатор Дж. Д. Харкер — в гласа му се долови омраза. — Но гордостта ми бе много повече засегната. Имам много белези по тялото си. Получил съм ги при сбивания и пререкания. Веднъж дори един разярен бик разряза с рог ръката ми от лакътя до китката. Не се срамувам от тези белези. Но белезите от камшика още изгарят душата ми.

Ел Буитре бе изпълнен с ненавист. При него Нора Харкер се чувствуваше като в ада, а баща ѝ, сенаторът, сигурно страдеше

безкрайно.

Защото му бяха известни някои неща за Ел Буитре. Знаеше, че главатарят на бандитите ще се погрижи бащата да научи цялата истина за участието на единствената си обична дъщеря.

Ел Буитре щеше да я пречупи, да я съсипе и след това щеше да я продаде в някой вертеп.

В сините очи на Нора Харкер напиреха сълзи. Но тя се бореше мълчаливо с оскърбленията. Ласитър забеляза мимолетен израз на гняв и презрение по лицето на Чет Макдарън.

Младият тексасец беше необуздан и лекомислен, избухваше бързо. Но в дъното на душата си не беше лош и все още имаше някаква надежда у него да настъпи добър обрат.

По време на вечерята повечето бандити се оригнаха и мляскаха. Маниерите на жените не бяха много по-добри. Всички просто се наливаха с вино и ракия. Разговорите станаха по-шумни, по-цинични.

Жените се смееха дрезгаво. Групата музиканти свиреше. Кончитата пиеше малко и се притискаше плътно до Ласитър. Той усещаше докосването и топлината на тялото ѝ. Дон Вако гледаше така, сякаш бе изпил четвърт литър оцет.

След вечерята имаше възможност за танци. Чет Макдарън беше сръбнал доста, но момичетата и жените продължаваха да го харесват.

Изведнъж стана скандал. Тъй като мястото за танцуване бе много тясно, Макдарън, без да иска, беше бутнал леко дон Вако.

Тексасецът отвърна много остро на забележката на тромавия Вако. Жените и други две двойки танцуващи се отдръпнаха встрани. Дон Вако и Чет Макдарън стояха един срещу друг като бойни петли, с ръце на револверите.

Ел Буитре се намеси. Застана между двамата противници.

— Да не сте полудели? Защо искате да се унищожите взаимно заради някаква дреболия? Знаете много добре, че всеки двубой и саморазправа в лагера са строго забранени, ако няма моето изрично съгласие.

— Няма да търпя този жалък въшлив тексасец да ме нарича проклет кучи син! — каза дон Вако с почервеняло лице. — Никой не може безнаказано да ми каже подобно нещо.

— Вярно е, че някога съм имал въшки — отвърна Макдарън хладнокръвно. — Отървах се от тях. Но ти цял живот ще си останеш

кучи син.

Дон Вако понечи да се нахвърли върху му. Ел Буитре го отблъсна, извади револвера и стреля в тавана. Изстрелът накара всички да млъкнат. Музикантите спряха да свирят.

— Ако още веднъж някой от вас вдигне ръка срещу другия или го провокира по някакъв начин, ще го застрелям! — прогърмя гласът на боса. — По дяволите, Чет, какво става с теб? Защо търсиш непрекъснато скандали? Какво искаш да докажеш с това на себе си и на останалите?

— Нищо — отговори Макдарън, обърна се и се върна на мястото си.

От този момент нататък стана навъсен и без настроение. Размениха си мрачни погледи с дон Вако, но не си казаха нищо и с това инцидентът приключи. Празникът продължаваше.

Ел Буитре подхвана разговор с Ласитър. Главатарят на бандитите и хората му непрекъснато се чукаха за наздраве и го принуждаваха да отговаря на наздравеците с пиене. Не убягна от вниманието му цялата преднамереност. Ел Буитре и бандитите му искаха да го напият и ловко да го разпитат.

Без да забележи някой, Ласитър започна да излива виното и ракията под масата. Тържеството се превърна в необуздан гуляй. Трима пияни — двама бандити и една жена — лежаха вече под масата и хъркаха.

Други пееха с груб глас. Музикантите вече се бяха оттеглили. Само три жени, сред които и Нора Харкер, прислужваха все още. Приборите и остатъците от яденето бяха вдигнати. Свалена бе и покривката, защото непрекъснато се разливаха чаши или пък се оставяха угарки от цигари по масата.

Ласитър бе отвратен. Сега, без задръжки поради погълнатия алкохол, разбойниците и жените се показаха такива, каквито бяха в действителност. Ласитър не беше превзето благонравен или свръхчувствителен. Но грубите и вулгарни цинизми и ужасяващите истории за убийства, грабежи, разюзданост и какви ли не престъпления, с които престъпниците парадираха, го накараха да изпита погнуса.

Всеки един искаше да блесне и да засенчи с историите си останалите.

Сигурно беше цяло мъчение за Нора Харкер да се движи в такава среда и да е свидетел на подобни сцени. Червенокос бандит с подпухнало жабешко лице, американец по произход, разказваше някаква ужасяваща случка.

Дори и половината от разказа му ако беше вярна, той трябваше незабавно да увисне на бесилката. Съучастниците му го наричаха Фред Жабата.

Той цвилеше от смях, толкова го забавляваше собствената му история. Нора Харкер трепереше от отвращение. Когато мина покрай Фред, за да сложи нова кана с вино пред Ел Буитре и двете му любовници, Фред Жабата я улови за ръката.

Хвърли каната към стената, виното опръска всичко наоколо, притегли Нора Харкер към себе си и я притисна. Красивото русо момиче се възпротиви. Но под тлъстините на Фред Жабата се криеха железни мускули и тя не можеше да отблъсне похотливите му ръце.

Ел Буитре не се намеси. Захили се демонично, когато Нора изпищя.

— Даваш ли ми я, Ел Буитре? — попита Фред Жабата. — Ще ти платя хиляда песо, ако ми позволиш да задържа малката за една седмица. Давам ти дори две хиляди.

Ласитър се канеше да скочи. Но с внезапен прилив на енергия Чет Макдарън, който седеше преди това доста апатично, го изпревари. Мина по масата, скочи на пода, изтръгна ридаещата Нора Харкер от ръцете на Фред Жабата и стовари юмрук в жабешкото лице на червенокосия.

Фред се изправи като пружина, готов за самоотбрана. Градушка от силни юмручни удари го повали на земята, където остана прострян. Олюлявайки се, Нора Харкер се облегна на стената, като се опитваше да оправи разкъсаната си рокля.

— Чет! — изгърмя гласът на Ел Буитре, който също се бе надигнал от мястото си. — Достатъчно!

— Така да бъде — отговори студено тексасецът. — Според разпорежданията ти, пленените жени са табу за нас. Това важи и за Фред Жабата, нали? В противен случай всеки би могъл да дойде и да пожелае една от жените или някое момиче. Нека видим тогава какво ще настъпи в лагера.

— Имаш право — отговори Ел Буитре и се почеса по брадата. — Но има едно изключение. Фред Жабата предложи две хиляди песо за русокосата.

— Най-напред е трябвало да обсъди с теб въпроса, преди да я пипа, Ел Буитре — каза Чет. — И ти ще му я дадеш за предложената сума?

Ел Буитре отметна глава назад и започна да се смее сатанински.

— Намирам, че Фред Жабата ще бъде чудесен зет на един американски сенатор. Макар сега да не става въпрос за официално бракосъчетаване. Защо не, щом като Фред оценява стойността ѝ?

— Щом той предлага две хиляди, аз предлагам десет хиляди — бе отговорът на Чет Макдарън. — Десет хиляди песо за Нора Харкер. Още нямам тези пари у себе си, но давам като залог моя пай от предстоящите грабежи и плячкосвания.

Известно време Ел Буитре не знаеше как да реагира. После каза:

— Отдавна зная, че не си с всичкия си, Чет. Сега вече мисля, че наистина си луд. Десет хиляди песо за една курва. Чет, Фред Жабата се беше натряскал до несвоят, когато направи предложението си, ти, обаче, си полудял.

— Предложението ми е в сила.

— Добре, приемам. В случай, че никой не предложи повече, Нора Харкер е твоя до момента, когато бъде откарана с останалите в Гуаймас. Там ще бъде продадена. Това ще стане може би след осем дни. Дано станеш нормален, като имаш жена, Чет. Досега винаги си пренебрегвал проститутките в лагера.

Чет Макдарън все още не можеше да изтръгне от сърцето си нещастната си любов към красивата Елеонора Деримън в Ел Пасо. Тя го подтикна да стане разбойник.

Ел Буитре попита още веднъж, но никой не предложи повече. С помощта на двама приятели Фред Жабата се надигна и седна на мястото си. Ел Буитре забрани и на двамата да се бият помежду си, независимо от това, кога възнамеряваха да го направят.

— Момичето е твое, Чет — рече главатарят.

Чет Макдарън си изпи виното, улови Нора Харкер за ръката и я поведе към изхода. Красивата блондинка вървеше с наведена глава. Ласитър не сметна за необходимо да се намеси, защото Чет не беше

като Фред Жабата и въпреки грешките и слабостите си бе джентълмен по отношение на жените.

Ласитър се чудеше как ли ще се развият отношенията между него и дъщерята на сенатора. Празненството беше към края си. Първите гости, сред които и дон Вако, си тръгнаха. Разяждаше го ревност, защото Кончита бе хвърлила око на Ласитър.

Ел Буитре разговаря с Ласитър за миналото му и за бъдещите планове, за възгледите и намеренията му. Ласитър трябваше да бъде нащрек, за да не се издаде. Въпреки голямата предпазливост, ракията и виното замъгляваха разсъдъка и без малко да развържат езика му.

Все пак успя да заблуди Ел Буитре или поне да приспи малко недоверието му. Говориха и за Розита Розеро.

— Ще бъде продадена — заяви кратко Ел Буитре. — Защо да преговарям надълго и нашироко с Есмалда Лопес и да чакам да ми плати? Нека си осинови друга дъщеря, но по-добре някоя грозна.

Ласитър научи, че разбойниците замислят нов поход за отвличане на жени и момичета. Лично Ел Буитре щеше да предводителствува този набег. Той бе измислил специална задача за Ласитър и Чет Макдарън, но все още я пазеше в тайна.

Ел Буитре изчезна с двете си любовници. Скоро след това тръгнаха Ласитър и Кончита. Слязоха по стълбата до долния етаж. Дори и за минута не му мина през ум, че ще се отправи към предоставената му квартира и ще си легне сам в леглото.

Между него и Кончита всичко беше ясно. Тя се смееше заразително и задърпа Ласитър със себе си към двете стаи на третия етаж, отредени специално за нея. Фенери и факли осветяваха коридорите на крепостта.

Кончита отвори вратата и запали газена лампа, сложена на масата. Стаята бе обзаведена скъпо, но не говореше за добър вкус. Чернокосата Кончита продължаваше да се смее. Приближи се до Ласитър, който бе опрял гръб до затворената врата. Кончита полюшваше предизвикателно разкошното си тяло и започна да разкопчава роклята си. Дрехата се свлече на пода. Под нея нямаше бельо.

Чернокосото момиче му разкри вълшебните си форми. Ласитър се приближи и я прегърна. Целувките ѝ бяха горещи и страстни.

Понесе я на ръце до спалнята и положи тръпнещото тяло на широко легло с балдахин. От нощната масичка лампата разпръскваше приглушена светлина.

Ласитър свали оръжията и дрехите си. Остави ги на земята. Притисна тялото си до жадуващата плът на младото момиче.

Кончита бе още под влияние на виното и танците. Темпераментът ѝ изригваше като вулкан. Бе вече ясен ден, когато Ласитър си тръгна.

5.

Същата нощ се случи и нещо друго. Чет Макдарън бе завел Нора Харкер в малката си стая на първия етаж на крепостта. Русокосата дъщеря на сенатора бе седнала на стол, притискаше към гърдите раздраната си рокля и наблюдаваше стоящия до малкото прозорче бандит.

Чет Макдарън гледаше навън и вдишваше нахлуващия свеж въздух. Беше застанал с гръб към Нора Харкер. До стената имаше нар, на който спеше. Освен него шкаф, маса и стол представляваха цялото обзавеждане на стаята.

Пушката на Макдарън бе опряна до стената, а седлото и снаряжението му се търкаляха в един ъгъл.

— Сега какво ще правите с мен? — попита Нора Харкер. — Какво ще поискате в замяна на вашите десет хиляди песо? Мога ли изобщо да се отплатя по някакъв начин? Ще трябва доста да се потрудя.

В гласа ѝ звучеше нотка на горчивина и сарказъм. Чет Макдарън се обърна. Лицето му бе бледо и уморено от безсънната нощ. Около очите му имаше тъмни сенки. Нора Харкер му харесваше, желаше я.

В душата му се разразяваше буря. Той се беше оставил да го носи течението и така се озова при Ел Буитре и бандата му. Безразлично му бе колко дълбоко пропада, беше се съюзил с дявола и всъщност никога не се бе замислял дали става по-добър или по-лош от Ел Буитре и бандитите му.

Сигурно беше точно такъв като тях.

Нито един разбойник не би се поколебал да обладае Нора Харкер, щом като е платил такава голяма сума за нея. Но Чет Макдарън не можеше да го направи. Дълбоко в душата му се надигна чувство за честност и благоприличие, чувство за рицарско кавалерство, което той преди това никога не бе осъзнавал. Не беше придобил подобни достойнства дори и чрез възпитанието си.

Разбуди се задрямалият добър дух в сърцето на буйния, необуздан младеж. Чет Макдарън се поклони подигравателно. Червени кичури коса се спускаха над покритото с капчици пот чело. Усмихна се присмехулно.

— Мис Харкер, ще трябва да ви разочаровам. Нямам навик да купувам жените си. Предпочитам да се откажа. Не ви принуждавам да правите нещо, което не желаете. Ще си взема няколко завивки и ще спя на пода. Другите обаче трябва да си мислят, че представляваме двойка, иначе ще има неприятни разправи.

— Защо тогава платихте за мен десет хиляди песо?

— Защото не ви давам на Фред Жабата. Не ми харесва мутрата му и въобще не мога да го понасям. Освен това имам нужда от някой, който да въведе ред в нещата ми и се погрижи за чистотата. Мисля, че сте усвоили някои умения при Ел Буитре.

— Но десет хиляди песо...

— Не исках да правя дълго пазарлък и особено пък с Жабата или с който и да било друг. Не възнамерявам да се захвана с някаква работа, дори тези пари да ми принадлежат. Ще изляза за малко навън. Можете да се съблечете и да си легнете. Утре ще се погрижа да намеря огледало и леген за измиване. Досега се задоволявах с общата умивалня.

Не след дълго Чет Макдарън лежеше на пода, загънат с няколко одеяла. За възглавница взе седлото. Нора Харкер лежеше на нара. През пролуката на тясното прозорче се прокрадваше светлина от луната и звездите и осветяваше едва-едва стаята.

— Мистър Макдарън? — запита Нора. — Спите ли вече?

— Още не.

— Може ли да ви задам един въпрос? Какво търсите всъщност сред разбойниците?

— Смъртта или сатаната, знам ли. Но преди всичко търся място, където няма жени, които искат да разбият сърцето на един мъж, само за да си поиграят с него. Аз съм неподобен подлец и не ставам за нищо. Това ми бе казано достатъчно ясно от една жена. Е, сега спете, Нора, стана доста късно.

Настъпи тишина. Чет Макдарън дишаше дълбоко и равномерно. Но Нора Харкер имаше чувството, че още не е заспал.

— Чет?

— Какво?

— Не сте подлец и ви бива за много неща. Благодаря ви и се отнасям с уважение към вас, като към приятел и джентълмен.

— За десет хиляди песо мога поне това да очаквам — отвърна Чет Макдарън. — Но ако трябва да плащам толкова скъпо за подобно признание, по-добре да продължат да ме смятат за подъл мръсник. Лека нощ.

Той се въртеше в постелята си. Нора Харкер не каза нищо друго.

6.

Беше вече късен предобед, когато Ласитър се върна в квартирата си. Никой не обърна особено внимание, че излиза от стаите на Кончита и по-късно никой не подхвърли нищо. Но в лагера се беше разнесла вече новината, че страстната дъщеря на Ел Буитре си е намерила нов любимец фаворит.

През този ден Ласитър се разходи из базата. Следобед имаше удобен случай да говори с Розита Розеро, когато се връщаше от потока с цял куп пране. Другите перачки продължиха пътя си.

Розита остави тежкия кош с прането на земята, когато Ласитър ѝ каза, че е стар приятел и познат на осиновителката ѝ. Дървета и храсти образуваха естествено прикритие и възпрепятстваха проникването на погледи от базата.

Розита се хвърли в обятията на Ласитър и зариди горчиво.

— Отведи ме от тук, умолявам те — промълви тя през сълзи. — Не искам да свърша в някой вертеп. По-скоро ще се самоубия.

— Бъди търпелива — каза Ласитър. — Още не си отведена в публичен дом. Как понасяш всичко тук?

По понятни причини обкръжението не можеше да ѝ допадне. Похитените жени и момичета трябваше да работят без почивка. Но се очакваше и нещо много по-лошо. Ласитър ѝ вдъхна кураж.

— Няма да допусна да се озовеш във вертеп — каза той. — Не зная още какво ще предприема. Имай ми доверие.

Розита трябваше да тръгва. Вдигна коша с пране на главата си, на която бе сложила кърпа във форма на тюрбан, и се запъти към крепостта. Ласитър се възхищаваше на походката ѝ. Розита бе красива девойка, пламенна и страстна, но като характер се различаваше от дъщерята на Ел Буитре.

Имаше морал и чувство за отговорност — все понятия, неразбираеми за Кончита. Ласитър се върна в базата. Отново прекара нощта с Кончита, която прояви още по-голяма страст и ненаситност в сравнение с първата нощ.

Направи опит да разпита Ласитър. Ел Буитре я бе подтикнал към това. Тя предприе атаката много внимателно. Ласкаеше и оплиташе Ласитър в мрежите си. Твърдеше, че животът с баща ѝ сред бандитите я изпълва с отвращение и от дълго време търси човека, който ще я измъкне от тук.

— Искам да видя света, а не да мухлясвам в тая затънтена планина, заобиколена само от брадясали муцуни на разбойници и престъпници — каза тя. — С теб, Ласитър, бихме били чудесна двойка. Мога да открадна ключа от съкровищницата на моя баща. Можем да вземем със себе си цяло състояние: скъпоценни камъни, бижута, пари в брой. Ел Буитре притежава огромни богатства.

— Тук се чувствавам добре — рече Ласитър, — няма да си тръгна толкова бързо. В бандата на Ел Буитре се чувствавам защитен от преследвачите си.

— Не ме ли обичаш? — попита Кончита и се притисна още по-силно към него.

— Разбира се, че те обичам — бе отговорът на Ласитър, макар че не беше много сигурен в думите си. — Но трябва да проявиш разбиране по отношение на моята гледна точка.

През една от следващите нощи имаше намерение да попита Кончита дали няма някаква тайна пътека към платото. Не искаше да ѝ зададе въпроса сега, защото тя самата и Ел Буитре можеха да се усъмнят в него.

Кончита престана да настоява. Тя беше едно умилкващо се момиче, наслаждаващо се на любовта. На другия ден Ласитър разговаря с Чет Макдарън. От него разбра, че той и Нора Харкер живеят като брат и сестра.

Ел Буитре и разбойниците смятаха, че между тексасеца и дъщерята на сенатора се е стигнало до отношения, нормални за мъж и жена. Двамата играеха театър. Когато Ел Буитре разпитваше Нора, тя плачеше и твърдеше, че Чет Макдарън е гаден долен тип и едва ли Фред Жабата е много по-лош от него.

В присъствието на други Макдарън не пестеше ругатните си по неин адрес. Нора трябваше да работи с останалите похитени жени и момичета и освен това да се грижи за Чет Макдарън.

Ласитър и червенокосият тексасец разговаряха до ограденото пасище.

— Не съм предполагал, че в теб се крие такова благородство, Чет — каза Ласитър. — Но, въпреки това, нямаш нищо против Нора Харкер да бъде продадена в публичен дом.

— Не зная какво да правя — отговори Макдарън. — От една страна, дължа живота си на Ел Буитре. От друга страна, не ми харесва повече това, което наблюдавам тук и което се върши. А ти как се чувствуваш, Ласитър?

За Ласитър бе още твърде рано, не бе дошъл моментът да посвети Чет Макдарън в плановете и намеренията си. Даде уклончив отговор. Чет Макдарън бързо се отдалечи. Откакто бе опознал по-отблизо Нора Харкер, изпитваше някаква раздвоеност.

Неща, които преди той бе презирал и отхвърлял, сега виждаше в друга светлина. Размишляваше по много и различни въпроси.

Рано следобед пристигна конник с някаква вест за Ел Буитре. Целият стан бе обхванат от оживление и треска за подготовка на новия поход, защото главатарят имаше намерение да потегли на следващия ден с по-голяма група разбойници. Целта му беше грабеж в Чихуахуа.

Приготовленията бяха в пълен ход.

Късно следобед в базата пристигнаха шестима бандити с три отвлечени жени. Едната от тях бе прелестна индианка, а другите две — млади сестри мексиканки.

С тях общият брой на похитените от Ел Буитре млади жени ставаше петнайсет. При пристигането си в свърталището на бандитите Ласитър не бе успял да види всички. Вечерта той разговаря на една от площадките с Ел Буитре.

Приличащият на лешояд тъмен силует на костеливия главатар на бандата се открояваше ясно на фона на залеза. Върховете на планината бяха обагрени в светлината на жълто-розовата вечерна заря.

В базата засега бе спокойно. Вечерята току-що бе приключила. Имаше нещо като кръчма, където се хранеха бандитите, проститутките и пленените жени, а втора по-малка кухня бе предназначена за мексиканската прислуга и помощните работници.

Ласитър все още не бе установил по-близък контакт с тези хора. Това бяха тъпоумни младежи, за които беше все едно дали работят за някой благороден господар или за похитител на жени, грабител и убиец като Ел Буитре. Нямахше полза от участието им в походите, защото, както се изрази Ел Буитре, бяха твърде глупави да възприемат

обикновените заповеди, като например за яздене право напред и за стрелба.

— За теб и Чет Макдарън имам специална задача — каза главатарят. — Споменах нещо на празненството. Сега ще разбереш подробностите. Днес получих новината, която очаквах.

Ласитър си запали цигара, при което запази с длан пламъка на кибритената клечка, за да не изгасне от полъха на вятъра.

— Има един банкер от Уреш на име Антонио Увалде — продължи Ел Буитре. — Тлъста свиня, лихвар и безбожен спекулант. Години наред ми плаща, за да го закрилям, да го оставя необезпокоявано да върши сделките си и да държа хората си настрана от него. Наредих да се направят допълнителни разследвания и събраната информация доказва, че Увалде ме е измамил. Представял ми е твърде малка печалба от сделките си и ми е подхвърлял просто трохи, ако се сравни отделяната за мен сума с целия му оборот. Освен това се раздрънкал, че лично го закрилям и по тази причина ми е търговски партньор — Ел Буитре добави яростно: — Понеже името ми говори красноречиво, други бандити и разбойници не се осмеляват да посегнат на Увалде.

— Разбирам — каза Ласитър.

Тлъстият банкер бе използвал Ел Буитре за свои цели.

— Увалде е предприел нещо. Съвсем скоро ще изпрати от Уреш за Буенавентура транспорт с пари, за да ги прехвърли във филиала на банката си. Както обикновено, за целта ще използва солидна кола за транспортиране на парите до Буенавентура. Трикът му се състои в това, че тази транспортна кола ще е празна. Сандъка с парите ще открат самият Увалде и телохранителят му с двуколката на банкера. Увалде пътува често с двуколката си из региона, но за превозването на парите използва друг маршрут. Обаче разбрах номера му.

— Какво трябва да направим аз и Чет? — попита Ласитър и изпусна кълбо цигарен дим.

— Да убиете Увалде и въоръжената му охрана и да вземете парите — отговори Ел Буитре. — Това ще бъде изпитанието, с което окончателно ставате част от бандата. Досега и Чет Макдарън не се е проявявал в подобна акция.

— Приемам — съгласи се Ласитър. — Можеш да разчиташ на нас, Ел Буитре. Трябва само да ми кажеш пътя, по който ще мине

Увалде, и времето на придвижването му. Ще му продупчим търбуха. Няма ли да е по-добре да опразним цялата му банка?

— Невъзможно е — рече Ел Буитре. — В Уреш има гарнизон от добре въоръжена милиция. Банката на Увалде се охранява зорко. Комендантът на гарнизона не би се съгласил да плати откуп за Увалде, той по-скоро би прибрал парите в джоба си. Не искам да протакам работата. Увалде ще пренесе най-малко сто и двадесет хиляди песо. Това ми стига.

Камък падна от сърцето на Ласитър, защото нямаше да язди с Ел Буитре и групата му до Чихуахуа. Това щеше да осуети намеренията му. Той възнамеряваше да освободи всички похитени жени и освен това да направи на пух и прах бандата на Ел Буитре.

Главатарят му каза кога и къде трябваше да причакат с Чет Макдарън банкера. Дон Вако и някакъв стрелец на име Яго Дезиерто щяха да придружават Чет и Ласитър, за да надзирават как ще изпълнят „калфенския изпит“. Последното не се понрави много на Ласитър, но не можеше да не приеме предложениния план.

* * *

Това се случи малко преди полунощ, когато Ласитър се бе запътил към крепостта, за да отиде при Кончита. Беше се отбил за малко в кръчмата, където изпиха с Чет Макдарън по две чашки, и след това участва в игра на карти.

Ласитър не искаше да е непрекъснато с Кончита и да се чувства зависим от нея. Макдарън пиеше по-малко, откакто Нора Харкер живееше при него. Бе станал по-спокоен и по-разумен, не беше предишната буйна глава, която просто търси начин да иде по-бързо в ада.

Един Чет Макдарън нямаше никога да се самоубие, но като че ли постоянно търсеше различни начини да си строши главата или да направи така, че други да го пратят без много церемонии на оня свят.

Ласитър бе излязъл от кръчмата и пое по пътеката в посока към каменната крепост. Внезапно зад ъгъла на една кирпичена къща изскочи някакъв мъж. Ласитър реагира инстинктивно и светкавично бързо.

На лунната светлина проблесна нож. Черна кърпа покриваше долната част от лицето на мъжа, държащ дълъг нож с двуостър край.

С изпънат длан Ласитър блокира движението на ножа. Нанесе удар с юмрук на коварния убиец, но маскираният само разтърси глава и замахна.

Ласитър се наведе. Острието профуча покрай главата му и откъсна част от върха на сомбрерото. Хвърли се напред, сграбчи маскирания нападател и го повали на земята.

Затъркаляха се в схватка на живот и смърт. Ласитър бе хванал здраво китките на противника, който бе доста силен. Наблизо не се мяркаха никакви хора. Маскираният сигурно беше наблюдавал преди това Ласитър и го бе издебнал в засада.

Нападателят попадна под тялото на Ласитър. Напрегна всички сили да се измъкне и се опита да се обърне. Надигна се на колене и макар че Ласитър бе извил ръката, държаща ножа, тя бе пред тялото на убиеца.

Ласитър не му позволяваше да се изправи. Маскираният не устоя на натиска и рухна на земята. Изрева и после изстена глухо.

Тялото му потрепери и се отпусна. Ласитър го пусна, надигна се предпазливо, като не изпускаше от погледа си поваления. Известни му бяха доста трикове и номера, използвани от главорезите. Сега обаче нямаше никакъв трик.

Убиецът се бе промушил на собствения си двуостър нож. Ласитър свали маската му. Беше Джеки Джак. Искал е да си отмъсти за позорното пленяване и наказанието с камшик. Животът бързо угасна в погледа му.

Едва сега Ласитър забеляза на дясната си ръка рана от ножа на подлия Джак. Погълнат от схватката, не я бе усетил. Превърза я с ивица от ризата си.

Ласитър остави тялото на мъртвия до пътеката. Като стигна до каменната крепост, видя на светлината на горящите насмолени факли пред входа стоящия на пост бандит и му съобщи за коварната засада и за смъртта на Джеки Джак.

Часовият повика друг бандит, който трябваше да се погрижи за трупа на Джеки Джак и да го пренесе най-напред в една празна хижа. Погребението на индианеца щеше да се извърши на следващия ден.

Ласитър потърси Ел Буитре. Намери го да се къпе в голям дървен чебур. В устата му димеше малка черна пура, а на столчето до чебура стоеше полупразна бутилка с текила.

Револверът с дълга цев, сложен до бутилката, можеше веднага да влезе в действие, ако се наложеше. Дори и когато се къпеше, Ел Буитре не рискуваше да остане без оръжието си. Една от двете жени, които му бяха любовници, миеше главата му.

Студените, светли очи на главатаря сякаш пронизаха Ласитър. Ласитър му докладва как Джеки Джак го е нападнал, за да го убие, и как е намерил смъртта си.

Ел Буитре искаше да отклони разговора и махна с ръка.

— Утре ще видя мъртвия — каза той. — Джеки Джак винаги е бил некадърник. Ако някой намисли да извърши убийство, трябва да го направи като хората.

На тръгване Ласитър се отби при Кончита, която го очакваше със страстно желание. Прегърна го и попита:

— Какво е станало с ръката ти?

— Джеки Джак искаше да ми отреже главата, но сам се намуши на собствения си нож.

Кончита не го разпитва по-нататък. Отпусна се щастлива в прегръдките на Ласитър.

7.

На следващия ден Ел Буитре потегли с трийсет души и една покрита кола. Кончита придружаваше баща си. Тя не намираше нищо лошо в това да участвува в акции, в които се вършеха грабежи и убийства. Ласитър се замисли сериозно, защото бе попаднал именно на такъв тип жена. От друга страна, би изглеждало неестествено, ако тъкмо сега я изостави. Това би събудило подозрението на Ел Буитре.

Богато украсеният кожен костюм на Кончита ѝ седеше чудесно. На главата си носеше широка шапка, а на врата — червена кърпа. Изпод блузата напиреха едрите ѝ гърди.

През гърдите ѝ бе препасан патрондаш, на колана висеше револвер.

— Ще се върнем след пет или шест дни — каза тя. — С богата плячка и повече от дузина отвлечени жени.

Засмя се. Изглежда, не искаше да проумее, че става дума за подли престъпления. За убийства и плячкосване, за хора, за млади жени и момичета, откъснати насила от близките си и похитени с жестокост.

Каква ужасна участ бе отредена за бедните създания! Кончита не можеше да се постави на тяхното място, макар че беше жена. От малка бе израсла сред бандити и разбойници, а влиянието на баща ѝ бе оставило траен отпечатък върху характера ѝ.

Ел Буитре вдигна дясната си ръка и това бе знак за тръгване. Бандитите дръпнаха юздите на конете си и потеглиха. Заедно с тях тръгна колата и няколко мулета, натоварени с провизии, снаряжение и муниции.

Останалите в свърталището мъже и жени махнаха с ръка на заминаващите и им пожелаха богата плячка. Подвикваха се и цинизми, съпроводени от гръмки смехове.

Ласитър, Чет Макдарън и дон Вако се бяха изкачили на първата площадка и гледаха след отдалечаващите се ездачи. На площадката

стояха и още няколко разбойника. Това даде възможност на Ласитър да види по-отблизо Яго Дезиерто.

Дезиерто беше висок и жилав. Дрехите и коланът с двата револвера се въртяха провиснали на тялото му. Колтовете на Дезиерто бяха пъхнати в индиански кобури, които в долната си част имаха отвор и не бяха привързани за бедрото.

Когато се налагаше да стреля, изваждаше със замах револверите от кобурите и натискаше спусъка. Лицето му беше мъртвешки бледо и изпито, погледът — угаснал. Когато свали шапката си, Ласитър видя, че той няма нито един косъм на главата си.

Дезиерто не му се стори съвсем нормален. Когато се дръпна малко назад, Ласитър забеляза как извади някаква кутийка от джоба си и с пръсти взе от нея безцветен прах. Облиза праха от пръстите си.

Скоро след това напрежението във вида му изчезна. Стоеше неестествено спокоен. Лицето му имаше странно изражение.

Бандитите бяха стигнали вече края на каньона и се загубиха от погледа на изпращачите. Останалите в лагера се заловиха всеки за своята работа, някои изчезнаха в каменната сграда, други — в къщите или хижите.

Ласитър и Чет Макдарън тръгнаха за кръчмата да хапнат нещо. Докато чакаха питките от царевично брашно, Ласитър подхвана разговор за поведението на Яго Дезиерто.

— Това ли те интересува? — учуди се Макдарън. — Не знаеше ли, че Дезиерто е наркоман? Той използва сгъстен и пулверизиран сок от пейотовия кактус.

Този вид кактус съдържа наркотика алкалин. На Ласитър му беше известно, че членовете на някои индиански племена имат обичай да използват растението, за да изпаднат в транс. Сега си обясняваше причината за поведението и вида на Дезиерто.

Отровата подкопаваше здравето на разбойника. Той се хранеше сигурно колкото да не умре и единствената му страст бе наркотикът. В такава състояние, люшкащо се между опиянение и свръхвъзбудимост, бе опасно да се изправиш насреща му. Всякакви задръжки отказваха да действуват.

На следващия ден по обед дон Вако, Яго Дезиерто, Ласитър и Чет Макдарън трябваше да потеглят. Ласитър попита Чет Макдарън какво мисли за заплануваното нападение.

Лицето на тексасеца се изкриви.

— Банкерът Антонио Увалде е презрян убиец и лихвар. Всъщност, това не е причина да бъде убит. Във всеки случай Ел Буитре иска главата му.

— Трябва да вземеш решение, Чет — каза Ласитър тихо. Седяха в ъгъла, бе почти безлюдно, така че нямаше от кого да се страхуват. — Искаш ли да бъдеш престъпник и убиец или не?

— Дължа живота си на Ел Буитре.

— Това дава ли му право да иска от теб да извършиш убийство?

— По дяволите, Ласитър! — извика младият тексасец. — На чия страна си всъщност? Какво търсиш тук, щом като разсъждаваш така? До този момент се представяше за закоравял мошеник и гангстер.

— Ще отговоря на въпросите ти, след като ми кажеш какво е решението ти, Чет. Ще се срещнем довечера пред моята колиба.

— Така да бъде — изръмжа Чет Макдарън. — Представях си по-просто и безпроблемно живота сред бандитите на Ел Буитре. Навярно съдбата ми е предопредила друго.

Ласитър не добави нищо. По-късно Чет Макдарън разговаря в стаята си с Нора Харкер. Тя го изслуша търпеливо. Изпита страх за Чет, който бе на кръстопът.

— Ако направиш това, си загубен, Чет — каза тя. — По-нататък пътят ти ще те доведе до бездната. Едно убийство повлича след себе си и други злодеяния.

— Увалде е мръсен лихвар — промърмори навъсено Макдарън. — Длъжниците му ще си отдъхнат с облекчение след смъртта му. Всички ще имат по-добри шансове, ако го няма.

— Така ли виждаш нещата в действителност, Чет? Кое ти дава право за такава преценка?

— Изглежда, днес човек не може да се размине тук от моралисти — бе мнението на червенокосия тексасец. — О'кей, Нора, и как трябва да постъпя според теб? Да отида при дон Вако и да му кажа, че съм размислил и предпочитам да не убивам Антонио Увалде и телохранителя му и не искам да отмъкна парите ли? Че имам намерение да напусна бандата и да си отида? Вярваш ли, че ще ме оставят да си замина? Дори и да стане, как ще си тръгна, като знам какво те очаква?

— Искаш да ме спасиш ли, Чет? — попита Нора Харкер и се изплаши, защото почти извика.

Никой не чу.

— За бога, Нора, от дълго време те наблюдавам. Борих се със себе си, исках да бъда безразличен към теб. На гуляя при Ел Буитре не можех да постъпя иначе. Трябваше да се намеся и да смажа Фред Жабата. Не бих могъл да понеса мисълта, че ще се озовеш там, където възнамерява да те прати Ел Буитре.

— Обичаш ли ме, Чет?

— Аз съм само един тексаски негодник, когото очаква въжето в Аризона. Ти, обаче, си дъщеря на сенатор и заслужаваш по-добър мъж — каза Макдарън сурово. — Няма смисъл да започваме каквото и да било. Просто нямам бъдеще.

— Защо не ме оставиш аз самата да реша дали ще те обичам или не, Чет? — запита Нора и сложи ръце на раменете на седящия на стола млад мъж. — Баща ми ще се застъпи за изясняване на случая със стрелбата в Розуел. Ще бъдеш реабилитиран. Можеш отново да се сдобриш със семейството си, ако промениш живота си.

— Да се сдобря с тези твърдоглави пуритани? — попита Чет Макдарън. — С тези стиснати глупаци и дръвници, които, преди да похарчат един долар, така го стискат, че орелът на герба на монетата започва да крещи за помощ?

Нора се засмя.

— Ти си свързан с тях, макар да си по-различен, Чет!

Чет Макдарън потъна в сините очи на Нора и се надигна. Прегърна я, устните им се сляха. Сладостно блаженство изпълни сърцата им.

— Трябва да говоря с Ласитър — каза Чет Макдарън, когато откъсна устни от нейните. — Виждам толкова много проблеми. Все още дължа живота си на Ел Буитре. Може да е убиец, бандит и вероломен мерзавец, но с мен се е отнесъл благородно. Дължа му нещо.

* * *

Слънцето залязваше, когато Ласитър и Чет Макдарън поеха покрай ливадите в близост до базата. Следобеда Ласитър бе говорил още веднъж с Розита Розеро. Младият тексасец му описа точно ситуацията, в която бе изпаднал.

Люшкаше се между два крайни полюса — благодарността към Ел Буитре и желанието да не бъде престъпник и да напусне с Нора Харкер завинаги долината на разбойниците.

— Говорих открито с теб, Ласитър — каза той. — Така стоят нещата. Ако извърша предателство спрямо Ел Буитре, ще загубя гордостта и себеуважението си.

— А като станеш убиец? Какво ще загубиш тогава?

— Това би било по-непоносимо за мен — призна Чет Макдарън. — Ако бих могъл само да напусна тайно лагера с Нора! Бих се измъкнал от всичко друго. В Щатите ще започна отначало, щом се изясни отвратителната история със смъртта на оня човек в Розуел.

— Не трябва да забравяш, че тук остават невинни жени и момичета. Виждаш ужасното им положение, Чет. Какво смята Нора по въпроса?

— Още не сме говорили за това. Отново те питам какво всъщност си намислил, Ласитър?

Безстрашният мъж му се довери. Не спомена нищо за Бригада Седем, защото бе длъжен да мълчи, но очерта ясно в какво се състои задачата му.

Чет Макдарън се смая от учудване.

— Гръм и мълния! Само ти можеш да скроиш такъв план. Как ще го осъществиш, как ще освободиш всички похитени жени и момичета и как ще унищожиш Ел Буитре и бандата му?

— Нямам още точна представа — призна Ласитър. — А ти? С мен ли си или против мен, Чет? Ще се опиташ ли да избягаш като страхливец с Нора Харкер, или ще ми помогнеш?

— Можеш да разчиташ на мен, Ласитър — каза импулсивно Макдарън. След това се сети, че дължи благодарност на Ел Буитре и рече: — Ел Буитре ми е сторил добро, но на безброй други хора — зло. Ако не искам да се самопрезираам, ще ти помогна, Ласитър. Дори и срещу Ел Буитре. Но никога няма да вдигна оръжие срещу него.

— Няма да се наложи. В лагера са останали повече от двайсетина бандити. Не можем да се справим лесно с тях и да се

оттеглим с отвлечените жени. Всичко е много заплетено. Нека на първо време тръгнем с дон Вако и Яго Дезиерто. Но в никакъв случай няма да извършим двойното убийство. Трябва да заблудим бандитите.

Ласитър му изложи плана си. Нямаше никаква надежда да осуетят похода на Ел Буитре и бандитите му.

Най-напред трябваше да се включат в играта им.

Чет Макдарън бе на мнение, че съществува поне един таен достъп до платото. Ако научат къде се намира, можеха да установят контакт с въоръжената милиция или с мексиканската армия. Така разсъждаваше Ласитър.

При подобна ситуация милицията или войниците биха могли да се доберат тайно и незабелязано до платото. Тогава щеше да е свършено с Ел Буитре и хората му.

За да стане това, се налагаше да бъдат изведени от лагера похитените млади жени. По този начин бандитите нямаше да имат възможността да ги вземат като заложници. Откарването на отвлечените в Гуаймас щеше да бъде най-благоприятният момент за осъществяване плана на Ласитър.

Той поговори с Чет Макдарън за намеренията си. Имаше все още някои неизяснени подробности. Пред Ласитър обаче се откриваше удобен случай и той искаше да се възползва.

8.

Ласитър, Чет Макдарън, дон Вако и Яго Дезиерто потеглиха по обед на следващия ден. Някъде към полунощ стигнаха до пътя между Уреш и Буенавентура, по който щеше да мине банкерът Антонио Увалде.

Разположиха бивака си близо до пътя. Увалде щеше да дойде на това място не по-рано от следобед. Станът на мъжете се намираще в една падина, заобиколена от храсталак и кактуси. Бяха завързали предните крака на конете си, за да не могат да избягат.

Накладоха огън и сготвиха боб. Дон Вако сърбаше, мляскаше и от време на време пърдеше, за да покаже, че храносмилането му функционира добре. На светлината на трепкащия огън отправяше вторачено очи към Чет Макдарън, на който все още не можеше да прости.

— Каква муха ти е влязла в главата, Чет? — запита ехидно дон Вако. — Винаги си търсил свади. Защо сега не ми кажеш, че съм свиня, както сигурно щеше да ме наречеш преди няколко дни?

— Първото, което каза, бе най-разумното нещо, каквото досега съм чул от теб, Вако — ухили се Чет Макдарън. — А това, дали си свиня, си знаеш ти самият.

— Станало е нещо с теб, Макдарън — каза Вако. Огънят осветяваше в червено необръснатото му лице, по което играеха сенки. — Тая работа не мога никак си да я разбера. Аз и приятелят ми Яго Дезиерто бихме могли да свършим и с двама ви. След това можем да видим сметката на банкера и телохранителя му и да задигнем сандъка с парите, а на Ел Буитре ще обясним, че Увалде и въоръжената му охрана са ви очистили. Така ще се отървем един път завинаги от вас. Какво ще кажете по въпроса?

— Нищо — отвърна Ласитър. — Искаш ли да опиташ, Вако?

Престъпникът гръмко се разсмя. С мазните си ръце се затупа по бедрата. Яго Дезиерто бе седнал на седлото, опънал дългите си крака.

В такава изгодна позиция можеше веднага да стреля, без да му е нужно време за измъкване на револверите.

Дезиерто почти не докосна яденето, но си взе необходимата му доза наркотик. Зениците му бяха станали малки колкото главата на топлийка, погледът му — втрещен като на гърмяща змия.

— Мога да се пошегувам, нали — каза Вако. — Няма да забъркваме такава каша, все пак сме от една дружина. Трябва само да издържите „изпита си за калфи“. Не те обичам, Ласитър, нито теб, нито Чет Макдарън. Но ще се придържам към заповедите на Ел Буитре. Знаете добре, че аз съм капитанът и съм заместник на боса. Това ще рече, че по ранг стоя по-високо от вас и трябва да изпълнявате нарежданията ми.

— Страхотен капитан си, дон Вако — каза Ласитър, взе една главня от огъня и си запали цигара. — Да ти козируваме ли?

— Няма да е зле, ако се научите да ми отдавате чест — наду се Вако. — Сега лягам да спя. Няма нужда някой от нас да стои на пост.

Ласитър и Чет Макдарън също се завиха и скоро заспаха. Яго Дезиерто остана покрай догарящия огън напълно неподвижен, с вперен поглед някъде в далечината.

За него не съществуваше нито време, нито пространство. В своята унесеност обитаваше един нереален свят, до който никой друг, освен него нямаше достъп.

На сутринта мъжете се редуваха да наблюдават пътя. Яго Дезиерто също се включи, защото бе в състояние да се концентрира.

Облакът прах от двуколката на банкера и придружаващия го телохранител трябваше да се забележи в далечината. Антонио Увалде се чувствуваше сигурен, защото го закриляше всесилният Ел Буитре. Никой не знаеше истинското име на главатаря на разбойниците.

Дори и собствената му дъщеря не го знаеше. Тя не знаеше и фамилното му име.

В удобен момент, когато Яго Дезиерто се отдалечи от бивака, а дон Вако пое наблюдението на пътя, Ласитър обсъди още веднъж плана си с Чет Макдарън.

— Щом колата се приближи, ще ударим в гръб Вако и Дезиерто. Трябва да стане така, че те да не разберат кой им е нанесъл удара. След това ще се разберем с Антонио Увалде и охраняващия го стрелец. Ако успеем, можем да заблудим Вако и Дезиерто и да се оттеглим с парите.

— Целият план е много авантюристичен — изрази съмнение Макдарън и сбърчи чело. — За да мине всичко успешно, ни трябва голям късмет.

— Хрумва ли ти нещо по-добро? — запита Ласитър. — Ако нямаме късмет, ще се наложи да се бием с Вако и Дезиерто.

Тексасецът кимна в знак на съгласие. Но, както през този ден, така и на следващия банкерът не се появи. Дон Вако, Ласитър и Чет Макдарън започнаха да се безпокоят. Яго Дезиерто изобщо не се вълнуваше. Живееше в собствения си свят и възприемаше нещата с други мерки. Мъжете наблюдаваха пътя и през нощта. Сигурно нещо непредвидено бе задържало Антонио Увалде. Възможно бе да е избрал друг маршрут.

— Ще изчакаме още два дена — каза вечерта дон Вако, когато всички седнаха край огъня. — След това ще се върнем в базата в Сиера Монтесума.

На другия ден Ласитър съзря в далечината облак прах. Изтича незабавно до бивака.

— Сигурно е Увалде — бяха думите на дон Вако. — Не е възможно някой друг да се е заблудил в тази пустош. Ласитър и Макдарън, вие ще издебнете Увалде и стрелеца му на пътя. Яго и аз ще наблюдаваме от онази височина.

Всичко бе предварително уточнено. Ласитър поговори още веднъж с Макдарън, докато се провираха измежду бодливите гъсти храсталаци.

— Ще останеш на пътя. Аз ще се опитам да елиминирам Вако и Дезиерто.

— Едва ли ще успееш. Дори и да ти се удаде, те веднага ще се усъмнят.

— Да изчакаме. Във всеки случай непременно трябва да принудиш Увалде и охраната му да спрат. Ако не сполучиш, застреляй коня.

Клатейки глава, Чет Макдарън пое в посока към носещата се по изровения път кола. Ласитър се промъкна през трънака и като се привеждаше ниско, се отправи към височината. Тя представляваше леко наклонен хълм, обрасъл с ниски храсти и кактуси. На върха се издигаше скала, заобиколена от няколко кипариса.

Възвишението се намираше на около стотина ярда разстояние от пътя, който криволичеше в многобройните извивки сред дивата местност и ту се виждаше, ту се скриваше от погледа. Ласитър трябваше да побърза, защото банкерът и телохранителят му щяха да се появят съвсем скоро.

Смелият мъж прибягваше през храстите безшумно и ловко като индианец. Приблужи заобления връх на височината откъм задната страна. Скоро съзря дон Вако, разположил се до стръмната скала. Пушеше цигара, беше се подпрял на лявата си ръка, а пушката му лежеше в краката.

От Яго Дезиерто нямаше и следа. Ласитър се огледа. Изтекоха ценни минути. Сигурно Дезиерто е отишъл до бивака да вземе нещо или просто е решил да се пошляе малко наоколо.

Ласитър продължаваше да се визира към хълма, но напразно. Трябваше много да внимава дон Вако да не го забележи. Работата не търпеше отлагане. Двуколката беше може би на петдесет или шестдесет ярда от мястото, където трябваше да дебне Чет Макдарън.

Ласитър вече забеляза колата с кожения гюрук. Антонио Увалде, чиято фигура беше твърде безформена, въпреки горещината, бе облечен с черен костюм. Голям часовник на златен синджир се люлееше на дебелото му шкембе. Седеше на капрата и държеше поводите на юздите.

Железният сандък с парите се намираше в задната част на двуколката — място, предназначено за багаж.

Телохранителят, негър с херкулесовско телосложение, яздеше едър пъстър кон редом с двуколката и наблюдаваше зорко местността.

Все едно какво ставаше с Яго Дезиерто, Ласитър не можеше повече да чака. Реши да действа.

Дон Вако не можеше да види Чет Макдарън, който се беше скрил в храстите. Но виждаше двуколката и стрелеца на кон. Разбойникът се сниши зад скалата и грабна пушката си.

Изплю цигарата. Ласитър се промъкна незабелязано зад дон Вако и с кобура на ремингтъна си замахна по главата му. Сомбрерото на дон Вако се килна встрани.

Ударът повали разбойника, който не разбра какво се случи с него. Ласитър дочу зад себе си шумолене.

Между храстите се показа Яго Дезиерто с блестящи очи и смалени зеници. Беше отишъл до бивака, за да прибере един кон, който щеше да избяга.

Видя прострени на земята дон Вако, погледна Ласитър и за секунда се стъписа. Но мисълта все още работеше в болния му мозък.

— Значи искате да офейкате с парите — каза с глух, монотонен глас. — Нищо няма да излезе от цялата работа.

Банкерът на двуколката и яздещият телохранител стигнаха мястото, където ги причакваше Чек Макдарън. Той изскочи на пътя с револвери в двете си ръце.

— Стой! Никой да не мърда. Няма да ви се случи нищо лошо!

Антонио Увалде дръпна рязко юздите и конят закова на едно място. Телохранителят също спря. На рамото на негъра висеше пушка-двуцевка с насочена напред цев. Изпод колелата на внезапно спрялата двуколка и под копитата на конете се вдигна облак прах.

Нахлупената ниско кавалерийска шапка на телохранителя засенчваше горната част на лицето му. Бялото на очите се открояваше рязко на черното му лице.

Цялото му поведение говореше, че ще направи необходимото, за да си заслужи това, за което му се плаща.

На възвишението се разиграваше друга сцена. Яго Дезиерто сграбчи револверите си. Моментално насочи цевите нагоре. Ласитър измъкна ремингтъна си така светкавично, както никога досега.

Отскочи встрани точно в момента, когато изтрещяха дългоцевните револвери на Дезиерто и просто за части от секундата отвърна на стрелбата. Дезиерто не успя да уцели Ласитър. Един от неговите куршуми улучи скалата и рикошира със свистене.

Ласитър стреля точно и куршумът му попадна в тялото на високия, костелив разбойник. Преди да се строполи, Дезиерто стреля още веднъж с двата си револвера. Куршумите се забиха в земята пред краката на Ласитър.

Дезиерто трябваше вече да падне мъртъв, но остана изправен. И тогава се случи нещо странно, непонятно. Яго Дезиерто,

наркотизираният измършавял стрелец с мъртвешко лице, се обърна и се спусна надолу по височината.

Свръхчовешка издръжливост или кактусовият опиат го крепяха все още жив. Разумът му бе окончателно заличен и всяка връзка с реалността — прекъсната.

Яго Дезиерто продължаваше да стреля около себе си по сенки и призраци, които виждаше само болната му фантазия. Революерните изстрели се разнасяха сред пустата местност, чуваше се дрезгавият му смях и нещо като откъслечни думи на песен. Ласитър престана да му обръща внимание.

Пукотевицата от стрелбата на хълма стресна мъжете, намиращи се на пътя. Но Чет Макдарън не извърна глава.

— По-добре се откажи от всякакъв опит да стреляш, черна муцуно — каза той на телохранителя. — Само трябва да натисна спусъка и ще застрелям твоя бос.

— Вдигни ръцете и се предай, Марвин! — крещеше Увалде. Пот обливаше лицето му. — Не стреляй, чужденец!

Яго Дезиерто стигна до подножието на хълма. Бе изстрелял всичките си патрони. Олюля се. Някакво потреперване премина по мършавото тяло и той се свлече на земята.

Ласитър знаеше, че е мъртъв. Дон Вако щеше да бъде още малко в безсъзнание. Ласитър се спусна по височината надолу и затича към пътя. Чет Макдарън преговаряше с Антонио Увалде и охраняващия го стрелец. Чернокожият бе хвърлил оръжията си.

Увалде бе дръпнал спирачката на двуколката и бе вдигнал нагоре късите си, дебели ръце. Ласитър излезе от храстите. Накара банкера да слезе от колата, а негъра — от коня. Поводите се отпуснаха до земята.

— Още веднъж повтарям, че съм под закрилата на Ел Буитре — каза дебелият Увалде. — Живи ще ви одере, ако не изчезнете веднага и не ме оставите на мира.

— Самият Ел Буитре даде заповед за това нападение, защото сте го излъгали и измамили, сеньор Увалде — отвърна спокойно Ласитър. Чет Макдарън въздъхна с облекчение, като видя, че Ласитър не е ранен. По-късно можеше да го разпита подробно за стрелбата на

хълма. — Ел Буитре заповяда да убием вас и вашия телохранител и да отмъкнем сандъка с парите.

— Какъв сандък с пари? — задъхано попита шишкото. — Парите ми се превозват от специална транспортна кола. Нося само няколкостотин песо в портфейла си.

— Не лъжете! — рече Ласитър. — Знаем как стоят нещата. Има един-единствен шанс да оцелеете. Условието е да бъдете на наша страна. Ще оставите двуколката и парите тук и двамата с телохранителя ще изчезнете. Скоро Ел Буитре и бандата му ще бъдат ликвидирани.

По този въпрос Ласитър не беше безусловно оптимистично настроен, но думите му звучаха много убедително. Обясни на банкера в детайли цялата ситуация. Щом като Антонио Увалде и чернокожият му закрилник отпътуват с коня на негъра, Ласитър щеше да застреля коня на банкера и да остави фалшиви следи.

Смяташе да разкаже на дон Вако, че Антонио Увалде е бил придружаван и от втори стрелец, който е яздил на разстояние и незабелязано е следвал банкера. Според версията на Ласитър, този втори телохранител забелязал дон Вако на хълма и го повалил със силен удар, след което застрелял Яго Дезиерто и взел на прицел Ласитър и Чет Макдарън.

Започнала ожесточена стрелба. Впоследствие Увалде и двамата му телохранители се оттеглили и, след като един от тях бил ранен, избягали. Антонио Увалде трябвало да изпрати няколко дни по-късно вест до Ел Буитре, за да се оплаче от нападението на неизвестни бандити, да помоли главатаря на разбойниците да ги намери и да му върне парите.

Ел Буитре щеше да изпадне в още по-голяма заблуда, когато Ласитър, Чет Макдарън и Дон Вако му предадат сандъка с парите. Увалде продължаваше да се чуди и мае. Дишаше тежко, като риба на сухо.

— Не зная какво да кажа — смотолеви банкерът най-последно. — Идеята и целият план са толкова фантастични. Значи действате за осъществяване на някакво тайно поръчение. И смятате, че милицията и войската скоро ще завземат базата на Ел Буитре, сеньор?

— Точно така — отговори Ласитър. — По-късно ще получите парите си обратно, сеньор Увалде. Радвайте се, че Ел Буитре изпрати

тук именно нас. Ако не беше така, вие и телохранителят ви отдавна щяхте да сте мъртви.

Банкерът схвана бързо как стоят нещата, но просто не искаше да се раздели с парите си. Той хленчеше и се вайкаше и търсеше какви ли не възражения срещу плана на Ласитър, чието търпение накрая преля.

Дон Вако нямаше да лежи в безсъзнание цяла вечност, а трябваше да се уредят още хиляди неща.

— Рисуваме живота си, само и само да не падне косъм от главата ви, Увалде, и въпреки това продължавате с глупостите си — каза Ласитър. — Не забравяйте това. Качвайте се най-после на коня. Конят на телохранителя ви е достатъчно силен да носи и двама ви.

— Господа — обърна се Увалде, — давам на всеки от вас по две хиляди песо — като видя недружелюбните погледи, извика: — Три хиляди. Пет хиляди. Това е последната ми дума. Вземете тази сума и се махайте, върнете се в Щатите.

— Съвсем сте се побъркали, Увалде — отвърна Ласитър грубо. — Изчезвайте, човече! Благодарете на бога, че сте още жив. Хайде на коня, офейквайте бързо! И никакви гадни номера сега или по-късно, разбрано ли е? Ако ни издадете на Ел Буитре, няма да видите нито грош от парите си. Единственото условие да си получите парите обратно, е, да правите точно това, което ви казах.

Увалде видя неумолимите лица на Ласитър и Чет Макдарън. Накрая, дълбоко натъжен, се съгласи. Хленчеше и цивреше заради парите си, едри сълзи се стичаха по дебелиите му бузи.

Ласитър изпразни оръжията на негъра телохранител, преди да му ги върне. Чернокожият повдигна дебелия banker и го намести на седлото, после се метна зад него. Погледна Ласитър и Чет Макдарън.

— Благодаря, сеньори — рече кратко, преди да се отдалечи с оплакващия нещастията си Увалде.

Негърът благодари за спасения си живот. Въпреки че му беше жал, Ласитър застреля с един куршум коня, впрегнат в двуколката. Не можеше по друг начин да представи убедително доказателство на дон Вако, че Антонио Увалде е избягал и е оставил двуколката, заедно със сандъка пари.

На хълма дон Вако все още спеше. Ласитър и Чет Макдарън се заловиха трескаво за работа. Трябваше да направят фалшиви дири, да

разпръснат патронни гилзи, за да създадат впечатление за ожесточена стрелба от различни места.

Накрая трябваше да се оставят и следи от коня на фиктивния втори телохранител. Ласитър се справи сам, а в същото време Чет Макдарън чакаше горе на хълма до загубилия съзнание дон Вако.

Ако Вако дойдеше в съзнание, преди да са свършили работата си, щеше да се наложи да го цапардоса втори път. Ласитър обходи с коня си разстояние от около миля и половина, за да остави в две посоки отпечатъци от коня на втория телохранител.

Върна жребеца си в падината и заличи следите, за да не може дон Вако да познае, че Ласитър е използвал коня си. След това тръгна към хълма.

Дон Вако изстена. Чет Макдарън тъкмо се канеше да го удари още веднъж. Ласитър му направи знак, че не е необходимо. Така на дон Вако бе спестена втора цицина на главата.

9.

Помощникът на Ел Буитре беснееше и проклинаше всичко, когато Ласитър и Чет Макдарън му разказаха за случилото се. След като изрече куп ругатни по адрес на двамата, Ласитър отби удара на развилнелия се дон Вако.

— Спокойно, Вако! В крайна сметка си постъпил като новак в занаята, като си се оставил вторият телохранител да те изненада и да ти нанесе удар. Ако не беше станало така, всичко щеше да мине както трябва. Изобщо нямаш думата, капитане.

Последните думи на Ласитър прозвучаха злобно и ехидно. Дон Вако загуби самоувереността си. Главата го болеше и трябваше да се подпре на скалата, защото все още не можеше да се държи на краката си.

— Не мога да разбера защо телохранителят не ме е застрелял — промърмори той. — Би било проста работа за него.

— Не е искал да издаде преждевременно присъствието си. Ако беше стрелял, щяхме веднага да чуем — каза Ласитър. — Трудна битка беше, дявол да го вземе. Поне вземем парите.

С натежала глава дон Вако остана да седи на сянка под едно дърво. Ласитър и Чет Макдарън измъкнаха сандъка с парите от двуколката и го пренесоха до бивака. Дон Вако дойде блед и все още с несигурна походка.

Макдарън отиде да огледа наоколо, като си отваряше очите на четири, защото Ласитър нямаше вяра на Увалде. Не изключваше възможността Увалде да направи опит да си върне парите с помощта на телохранителя си.

Ласитър стреля с пушката си и разби ключалките на обкования с желязо сандък. Отвори капака. В сандъка бяха наредени банкноти на пачки, имаше и няколко чувалчета със сребърни и златни монети.

Ласитър започна да брой. Изброи 118 924 песо.

— Богат улов — каза дон Вако. Седеше до загасналия огън и разтриваше тила си. — Искам да погледна конските отпечатьци. След

това тръгваме, нямаме повече работа тук.

Дон Вако прояви твърдост. Въпреки болките в главата, провери следите, за да се убеди дали разказът на Ласитър бе достоверен. Недоверието му бе пуснало дълбоки корени. То бе неговата втора природа.

Вако дори скочи на седлото и язди на известно разстояние, следвайки отпечатъците, които Ласитър бе оставил като следи от фиктивния телохранител. Когато се върна, Ласитър и Чет Макдарън бяха погребали вече тялото на Яго Дезиерто.

Откъм главата забиха в земята кръст, направен от два клона, привързани по средата.

Мъжете стегнаха сандъка с парите с ласо и го закрепиха здраво на седлото на коня, принадлежал доскоро на Дезиерто.

Антонио Увалде и въоръжената му охрана не се появиха. Мъртвият кон и двуколката остана на пътя. Мъжете поеха. Дон Вако бе приел версията на Ласитър.

Яздейки, продължаваше да проклина и да сипе ругатни по адрес на Антонио Увалде.

— Ще го пипнем, няма да ни избяга — каза той. — Куршумът за него е приготвен!

Дон Вако искаше да спират от време на време. Въпреки това се придвижваха сравнително бързо. Трябваше да стигнат до лагера на следващия ден. Същия ден се очакваше завръщането на Ел Буитре и хората му.

За Ласитър и Чет Макдарън оставаше само надеждата, че Антонио Увалде ще бъде разумен и няма да ги издаде на Ел Буитре заради някакви криво направени сметки.

10.

Ласитър, Чет Макдарън и дон Вако отнесоха сандъка с парите в каменната крепост и го оставиха до спалнята на главатаря. В деня на завръщането на тримата мъже се завърна и Ел Буитре с бандитите си.

Мулетата бяха тежко натоварени. Похитителят бе взел богатата плячка от Чихуахуа и бе отвлякъл осемнайсет жени и момичета. Пристигането му в базата приличаше на триумфално посрещане на победител.

Останалите в лагера бандити и проститутки го приветствуваха. Придружиха победоносно завърналите се до каменната сграда. Предстоеше голямо празненство в чест на победителите. Първите бутилки минаваха вече от ръка на ръка. Направиха се два големи огъня. Щеше да се приготви говеждо печено на шиш.

Ел Буитре сияеше, доколкото суровите черти на лицето му можеха да изразят подобно чувство. С бурна радост Кончита се хвърли в прегръдките на Ласитър. Притисна го до себе си и го целуна бурно.

Чувството за предпазливост не го напускаше. Кончита не биваше да забележи, че мислите му са някъде другаде. Ел Буитре и няколко разбойника слязоха от конете. Останалите бяха още на седлата си. Живеещите в лагера жени поздравяваха своите любимци и приятели.

Прислугата и пленените жени започнаха вече приготовленията за предстоящото празненство. Щеше да се празнува в крепостта и около нея.

Фред Жабата седеше на коня си близо до Ласитър. Прекрачил седлото си откъм лявата страна, с бутилка вино в ръка, разказваше на две жени, една дърта повлекана и друга млада мексиканка, за подвизите си по време на грабителския поход. Не пропускаше да се перчи с геройствата си.

Чет Макдарън се промъкна сред шумната разюздана тълпа до Ласитър и процеди с омраза:

— Победителите се завърнаха. Колко ли кръв са пролели? Колко ли сълзи са изплакали близките на жертвите?

Чет Макдарън виждаше нещата по нов начин. Едва ли би допуснал подобни мисли в главата си, ако не беше станала промяна с него. Външният му вид изглеждаше също променен. Подмладеното му лице издаваше вътрешна озареност, липсваше отчаянието. Спретното облечен, с грижливо сресана коса, Чет бе нов човек.

Говореше тихо на Ласитър. Ласитър му отговори също така тихо: — С този поход Ел Буитре спира да върти занаята си.

По време на похода бяха загинали четири души от бандата. Други четирима бяха ранени, като един от тях бе в такова тежко състояние, че трябваше да пътува заедно с пленените млади жени в закрыта кола.

Ел Буитре заповяда плячката да се отнесе в каменната крепост. Част от нея щеше да бъде разпределена и раздадена на бандитите още същата вечер на празничното пиршество. Дон Вако докладва на Ел Буитре как се е развило нападението над банкера Увалде и му съобщи за смъртта на Яго Дезиерто.

Главатарят бе разменил само няколко думи с Ласитър и Чет Макдарън. Кончита се намираще вече в покоите си, за да се изкъпе и смени дрехите си. Походът до западните райони и до Чихуахуа се оказа изключително труден за бандитите.

Свалиха чергилото на колата и пленените жени слязоха. Бяха плътно наблъскани и изглеждаха безкрайно измъчени. Непоносимата горещина в тясната задушна кола, подскачането и друсането по изровените пътеки, неприятната миризма от десетината потни мулета, теглещи колата, всичко това бе отнело и последните им сили.

Отвлечените бяха в много лошо състояние. На някои от тях трябваше да се помага да вървят, а две дори да бъдат носени. Няколко разбойника и жени от лагера ги отведоха в крепостта, където трябваше да бъдат нахранени. Всичките жени и момичета бяха хубави мексиканки, а половината от тях дори твърде хубави. По лицата им бе изписано дълбоко отчаяние.

— Тези кокошчици ще ни снесат златни яйчица — каза тлъстият Сегуро и коварно се засмя. — Ще ми се да ги изпробвам, преди да бъдат пласирани в Гуаймас.

Гуаймас беше средно голям пристанищен град, разположен на Калифорнийския залив и беше отдалечен на три дни яздене от базата

на Ел Буитре в Сиера Монтесума. Сигурно в този град се подвизаваше съучастникът на Ел Буитре, който купуваше похитените млади жени.

Без съмнение, ставаше въпрос за някакъв напълно пропаднал субект, който притежаваше цяла верига от публични домове или пък беше във връзка с всевъзможни вертепи.

Ласитър стисна зъби при вида на безсилните отчаяни жени. Видя как изчезнаха в бърлогата на Ел Буитре.

Фелдшерът трябваше да окаже спешна помощ на тежко ранения бандит.

Хората се разпръснаха в разни посоки. Конете на завърналите се престъпници бяха откарани на пасището. Седлата и отделни трофеи бяха прибрани. Целият лагер жужеше като пчелен кошер.

Пристигналите бандити искаха да си починат малко, да се измият и преоблекат и след това щяха да започнат да пируват. Ласитър и Чет Макдарън намериха Ел Буитре на най-горния етаж, в работния му кабинет, както той самият наричаше това помещение.

Тук разполагаше с голямо писалище. По стените висяха географски карти на Мексико и САЩ. Имаше и дълга маса, на която Ел Буитре заседаваше с помощниците си. По заповед на главатаря, част от едната стена бе избита, за да се направи голям прозорец за повече светлина.

Кончита се бе облегнала на поставката за оръжия и пушеше малка пура. С големите си златни обици и дълбоко деколтирана червена блуза тя изглеждаше много съблазнителна. Тъмните ѝ, пламенни очи гледаха само Ласитър.

По лицето на Ел Буитре се четеше умора. Но енергията, която го беше крепила по време на дивашкия му поход, не бе напълно изчерпана. Богато украсеното му кожено яке бе покрито с прах, личаха следи от пот, но осанката му не бе загубила нищо от хищния си вид.

Още не бе намерил време да смени дрехите си. До него стоеше дон Вако. Ел Буитре му обясняваше нещо по картата, като използваше цевта на револвера си за показалка.

Когато Ласитър и Чет Макдарън влязоха, Ел Буитре ги повика да се приближат.

— И вие може да чуете — им каза той. — Походът ни на запад до Чихуахуа доста стресна военните и въоръжената милиция. Сигурно ще

искат да се доберат до тук. На връщане различни отделения бяха тръгнали по петите ни, но в планините успяхме да се отървем от тях.

С характерен жест Ел Буитре потърка хлътналата си брада.

— Този път работата е сериозна, няма да мирясат лесно. Много скоро Сиера Монтесума ще гъмжи от войници и милиция.

— Дори и така да е — рече дон Вако. — В планината има безброй скривалища. Тук сме на сигурно място. Нашата база е непристъпна. Само една шепа хора сред нас знаят за двете тайни пътеки в планината. Можем да изолираме и тези проходи.

Студените светли очи на Ел Буитре святкаха. Стискаше кобура на револвера си, кокалчетата на ръката му побеляха от напрежение. С револвера си посочи различни места на картата.

— Кананея, Аква Прета, Буенавентура и Уреш, Сиудад Гереро и Ермозильо, столицата на Сонора. Навсякъде в тези градове има големи военни гарнизони и гарнизони на въоръжената милиция. От всички страни ще поставят капани. Но ще ги разгромя, за да разберат кой е господарят тук. Ще ги накарам да признаят, че Сиера Монтесума е моето царство, в което не търпя никой, който не ми харесва.

Конвулсивна тръпка премина по тялото на Ел Буитре.

— Наричат ме Ел Буитре, Лешояда! Но от днес ще се казвам Ел Акила, Орела! Защото тук горе, в планинската си крепост, съм като орел в гнездото си. Орелът е царят на птиците, аз ще бъда царят на планините и на тази страна. Орелът лети във висините и никога смъртен човек не може да го докосне. Той се спуска и грабва плячката си, когато и където поиска.

Ласитър изпита странно вълнение. Ел Буитре бе опиянен от мечтите си за сила и власт. Амбицията му не познаваше граници.

— Как се казвам, сега? — извика той.

— Ел Буи... Ел Акила! — отговори дон Вако, кокорейки се недоумяващо като омагьосан.

— Ел Акила! — отвърнаха в един глас Ласитър, Чет Макдарън и Кончита.

Ел Буитре си пое дълбоко въздух и се отпусна малко.

— Точно така. Пленените жени трябва колкото се може по-бързо да бъдат откарани в Гуаймас. Когато настъпят войниците и милицията и започне голямата битка, ще бъде невъзможно. Освен това са ни необходими много спешно оръжия, муниции и продоволствени запаси

от Гуаймас. За предстоящото сражение с враговете си имам нужда от всеки един човек. Не мога да отделям специално охрана за пленените. Искам да съм напълно сигурен в хората си от лагера.

— Може би ще трябва да задържим някои от жените, за да ги използваме като заложници, в случай на нужда — предложи дон Вако.

Ел Буитре не прие.

— Не, няма да се крия зад гърба на фусти. Всичко или нищо — победа или смърт! В голямата битка тилът ми трябва да е спокоен и да не се занимавам с второстепенни неща. Отвлечените жени трябва да се махнат от тук. Веднага ще изпратя в Гуаймас пратеник при партньора ми Алисън, за да подготви приемането на жените.

— По пътеката откъм западната страна ли ще мине пратеникът? — запита дон Вако.

— Да — отговори Ел Буитре.

Пристъпи до писалището си, отвори малко чекмедже и извади сгънатата на руло карта. Разгъна я. Дон Вако застана до него.

— Ето, това е най-краткият път — посочи Ел Буитре. — За два дни пратеникът е в Гуаймас. С колата ще са ви нужни пет дена. На връщане ще трябва да изоставите колата и да се приберете до платото по западната пътека. На определено място ще срещнете човек, който ще ви даде точни сведения. Още утре тръгвате.

Ласитър пристъпи по-близо, искаше да хвърли поглед върху картата. Ел Буитре побърза да я прибере.

— Кой ще отведе жените в Гуаймас, Ел Буи... Ел Акила? — попита дон Вако.

Главатарят назова имената. Дон Вако щеше да оглавява транспорта, а други осем души да го съпровождат. Сред тях бяха Ласитър, Чет Макдарън, Аламито и Фред Жабата. Ел Буитре започна да говори за ненапълно сполучилото нападение върху банкера Увалде. Частичният успех не бе го разгневил особено.

На първо време се задоволи само с парите. Винаги можеше да убие Антонио Увалде, да заповяда да го убият, да му поиска огромна сума като гаранция, че ще „продължат да работят“ съвместно. Ел Буитре поиска да чуе още веднъж как са се разиграли събитията. Ласитър описа с най-големи подробности нападението. Тъй като дон

Вако потвърди разказа му. Ел Буитре прие нещата такива, каквито му ги представиха.

— Яго Дезиерто беше мъртъв, още преди да го е покосил куршумът — каза накрая Ел Буитре. — Оценявам участието ви в изпитанието като успешно, Ласитър и Чет. Сега можете да си вървите.

Кончита придружи тримата мъже. Слязоха по стълбите до най-долния етаж. Там Кончита задържа Ласитър. Искеше да говорят. Издърпа го в коридора и се притисна към него. Ласитър усети топлината ѝ и твърдите ѝ гърди.

— Ще дойдеш ли? — въпросително го погледна Кончита. — Толкова копнеех за теб.

— Трябва бързо да отида в стаята си — отвърна Ласитър. — Ще се видим по-късно, Кончита.

Целуна я по бузата и забързано се отдалечи. Дъщерята на Ел Буитре се загледа след него. Лицето ѝ имаше странно изражение. Ласитър бе решил да не спи повече с Кончита.

Би било чиста измама при стеклите се обстоятелства да отиде в леглото ѝ. Ако го направеше, щеше да е лъжец и използвач. Колкото и покварена да беше, чувствата ѝ към Ласитър бяха истински и неподправени.

11.

Настъпи и нощта. Организирано бе шумно празненство в чест на победата. Присъстваха всички, с изключение на няколко часа, които, лишени от това удоволствие, получиха като компенсация голям дял от плячката. Празнуваха дори слугите и помощните работници. Пленените млади жени получиха вино и по-хубаво ядене.

На двете площадки и пред огромната каменна крепост горяха огньовете. Нощта беше топла и приятна. По всички тераси на сградата проблясваха гирлянди от лампиони.

Свиреха два оркестъра. Бандитите танцуваха с проститутките и с пленените жени. Бяха сложени много маси и пейки, но някои седяха на седлата си.

Шумът от пиршеството отекваше из цялата долина и се чуваше като ехо.

На два огромни огъня се печеха волове на шиш. Единият вол се въртеше на огъня на първата площадка. Разбойник с неопределена възраст, беззъб, само с три почернели корени в устата, танцуваше около огнището с изваден нож.

— Душичката ми, ангелчето ми! — говореше на вола в захлас. — Ще те изям от любов! Опечи се добре, сладки мой, само гледай да не прегориш. Любовта ми към теб е гореща като огъня!

Насъбралите се любопитни се смееха на стария чешит и се забавляваха. Ласитър успя да се оттегли с Розита Розеро в едно потъмно кътче. Горящите огньовете заливаха масивната каменна сграда с трептяща, червеникава светлина. Бандитите и жените, разположили се по площадките, изглеждаха невероятно дребни, в сравнение с гигантските размери на каменната крепост, надживяла много столетия. Безмълвен свидетел на съдбата на индианци, конкистадори, бандити, войници, надничари и планинци.

Розита Розеро знаеше вече, че на следващия ден трябваше да поемат за Гуаймас.

— На път за Гуаймас Чет и аз ще те освободим — теб и останалите пленени момичета — каза Ласитър. — Ще се справим с дон Вако и другите петима.

Розита вярваше на Ласитър. Сълзи на облекчение блеснаха в очите ѝ. Какво ли не бе изтърпяла!

Хвърли се в обятията на Ласитър и положи глава на рамото му.

Целунаха се. Розита нямаше да забрави никога благородството на Ласитър.

Трябваше да се върнат на празненството. Розита трябваше да прислужва, а Ласитър да се мерне пред очите на Ел Буитре и на разбойниците.

Не можеше да знаят, че от едно малко прозорче на крепостта Кончита ги беше наблюдавала. Темпераментна дъщеря на Ел Буитре се отдръпна, измъчвана от ревност, разочарована и уязвена.

Не можеше да проумее за какво са си говорили Ласитър и Розита, но бе видяла как се прегърнаха и целунаха.

Кончита си направи погрешни изводи.

— Значи той иска да притежава тази малка глупава гъска — си каза тя с накърнена гордост. — И защото е страхливец, иска да го скрие от мен. Ще си отмъстя за това. Нека си поиграе с глуповатата Розита, и без друго скоро ще се озове в бордей. Ако след това Ласитър се върне при мен, ще го отпратя с пренебрежение и ще го унижа.

Тази мисъл се хареса на Кончита. Изпи няколко глътки пулке и се почувствува по-добре.

Върна се при огъня. Танцуваше, флиртуваше с други, беше весела, подвижна и необуздало буйна. Не удостои дори и с поглед Ласитър.

Той прие поведението ѝ като женски каприз и не се задълбочи повече.

Ел Буитре искаше да празнува истински и да се наслади докрай на триумфа си. Нареди да докарат коня му, красив жребец с лъскав като злато косъм, с великолепно седло и юзди. С помощта на специално приспособление за товари го качиха горе. Ел Буитре се метна върху му и го спуснаха до най-долната площадка.

Ел Буитре, облечен като хидалго, със сомбреро на тила, спря коня на края на площадката и, подобно на император-победител,

вдигна дясната си ръка. Разнесоха се продължителни ликуващи възгласи. Почитателите му наскачаха.

Разбойници и жени направиха широк кръг около него. Хвърчаха шапки, някои демонстрираха акробатичните си способности, други стреляха във въздуха, пускаха се фойерверки.

По всички тераси палеха бенгалски огънове. Гледката бе неопикуема. Имаше нещо диво, варварско в празничното настроение. Бандити и проститутки бяха обхванати от главозамайващо опиянение.

За тях Ел Буитре беше божество. Той направи знак и се възцари тишина. Чуваше се само прашенето на огъня и цвърченето на капещата върху въглените лой от набодените на шишове волове.

Ел Буитре произнесе вълнуваща реч, прекъсвана често от щастливите възгласи на привържениците му. Той обърна внимание на името, което щеше да носи отсега нататък, и подробно се мотивира.

Думите му разпалиха още повече страстите.

— Ел Акила! — крещяха мъже и жени. — Ел Акила! Да живее Ел Акила! Да живее! Да живее! Да живее!

Ел Буитре тържествуваше. Това бе върховният момент в живота му. След него щеше да настъпи неизбежната гибел, за която той не подозираше.

Скоро щеше да се развидели. Слабо сияние на хоризонта възвестяваше настъпващия ден. Звездите избледняваха. Празникът бе свършил, огньовете — изгаснали. От двата опечени вола на шишовете бяха останали нищожни овъглени парчета.

Навсякъде се търкаляха боклуци. Съборени пейки, преобърнати маси. Няколко пияни спяха на земята и хъркаха. В пияно състояние един работник бе паднал от втората площадка и си бе счупил ключицата. Сега се намираще при другия тежко ранен в стаята, определена за болни. Останалите участници в пиршеството спяха всеки в бърлогата си. Ел Буитре хъркаше също между двете си любовници и сънуваше как амбициозните му планове се осъществяват.

12.

През цялата нощ на празненството Кончита въобще не обърна внимание на Ласитър и се оттегли самичка в спалнята си. Пленените млади жени, изпълнени със страх пред бъдещето, също се прибраха в определеното за тях помещение.

Само Розита Розеро и Нора Харкер знаеха, че на път към Гуаймас Ласитър и Чет Макдарън ще предприемат акция за освобождаването им. На втората тераса нещо се размърда.

Ласитър излезе от сянката. До този момент се беше държал настрана от шумната оргия, защото имаше нещо предвид. Беше намерил отнякъде тризъба кука, която закрепил отпред на ласото си.

Огледа се, нямаше никаква опасност. Не искаше да използва подвижните стълби вътре в крепостта, защото Ел Буитре бе поставил охрана пред стаята си и, както всяка нощ, стълбата за най-горния етаж бе изтеглена.

Беше хладно. Ласитър потрепери от студения вятър. Над платото се носеха мъгли и изпарения, които бавно пълзяха нагоре към планинските върхове и зъбери.

Нищо не нарушаваше тишината. Природата си поемаше дъх, за да посрещне новия ден.

Ласитър хвърли куката. При втория опит тя се закачи. Уверен в силите си, той се изкачи до третата площадка, оттам — до четвъртата. Събра ласото си и го сложи до вратата, отвеждаща към помещенията на Ел Буитре.

Масивната врата бе заключена. Но Ласитър ненапразно бе научил някои неща в Бригада Седем. Обработи ключалката с извита тел и езичето се превъртя. Късметът му проработи, защото откъм вътрешната страна не бе сложено резето. Можеше да отвори вратата.

Ласитър проникна безшумно в коридора и се насочи към стаята на генералния щаб на бандата. Ел Буитре хъркаше силно. Вратата на стаята, която търсеше, стоеше отворена и Ласитър влезе, като се осмели дори да запали светлината.

Завъртя фитила на газената лампа, така че да гори с най-малък пламък. Извади след това от чекмеджето свитата на руло карта, на която бяха отбелязани двете тайни пътеки. Взе си и лист, молив си носеше.

Отиде в един ъгъл, където седна на малка масичка. Проучи картата подробно и си направи скица. Обозначенията и ориентировъчните знаци се запечатаха в паметта му.

И без скицата си щеше да намери тайните пътеки, защото запомни много добре всичко. Забави се толкова, колкото трябва, върна картата на мястото ѝ, угаси лампата и я сложи на писалището. Остави всичко така, както си беше, премахна следите от тайното си посещение и излезе от стаята.

Отново заключи вратата откъм външната страна, с помощта на огънат тел. Спусна се по ласото си надолу. Разлюля въжето, успя да освободи куката от перваза. Така стигна до втората тераса.

Спря в нишата на една врата. Внезапно някаква сянка се хвърли върху му. Удар с приклад на пушка улучи Ласитър, той се преви от болка. Миг след това, тялото му се строполи на земята.

Над него се надвеси пращяща от мускули фигура, с дълги до раменете коси и кожена риза с висящи по нея ресни. Ласитър разпозна в тъмното индианеца Аламито. Държеше с две ръце цевта на пушката си и се канеше да удари с приклада Ласитър по лицето.

— Наблюдавах те! — изръмжа Аламито. — Проникнал си в стаите на Ел Буитре. Причаках те тук и сега ще те размажа като бясно куче.

Аламито не се докосваше до алкохол. Не се бе включил в разюзданата пиянска оргия и затова бе в отлична форма. И той като Джеки Джак не можеше да прости на Ласитър пленяването си и наказанието с камшик.

Беше подценил обаче Ласитър. Ударът му върху смелия гринго не беше смъртоносен, както си мислеше. Когато индианецът посегна с приклада, Ласитър се претърколи встрани, ритна Аламито в краката и индианецът падна.

Ласитър го сграбчи. Аламито беше пуснал пушката си. Двамата мъже се затъркаляха. Всеки искаше да хване другия за гърлото и да попречи на противника си да извади някакво оръжие.

Ласитър не можеше да разчита на помощ от Чет Макдарън. Изрично бе казал на червенокосия тексасец да си стои в спалнята.

Единствените опасения на Ласитър бяха да не би Аламито да се разкрещи и да вдигне тревога. Червенокожият бе далеч от подобна мисъл. Веднъж той беше вече победен от Ласитър. Сега искаше да компенсира предишното си поражение. Двамата мъже се преобърнаха до ръба на площадката и там Аламито успя да хване Ласитър за врата.

Започна да го души. Бе го притиснал с тялото си, после седна на гърдите му. Главата му висеше извън площадката. Аламито се наведе. Червеникави мъгли и огнени кръгове затанцуваха пред погледа на Ласитър.

Сред тях се зъбеше разкривеното лице на Аламито. С трик Ласитър успя да се освободи от душащите го клещи. Нанесе удар по мощните ръце на нападателя си и със светкавичен напън изправи тялото си.

При това движение Ласитър повали Аламито, който се сгромоляса от терасата. Последва кратък, хриплив вик, чу се глухо тупване.

Ласитър едва дишаше. Погледна от терасата надолу и видя неподвижното тяло на Аламито. Ласитър разви бързо ласото си и се спусна на земята.

Аламито лежеше близо до двама пияни бандити, които хъркаха. Индианецът бе паднал върху ръба на една пейка и си бе счупил врата. Единият от пияните се изправи седнал.

— Бедната ми глава — стенеше с плачлив тон. — Къде се намирам? Какво се е случило? Преди малко танцувах, а после...

— Продължавай да танцуваш, приятелю — каза Ласитър на испански и с един юмрук изпрати разбойника в страната на мечтите.

Изкачи още един път до горната площадка, сложи пушката на Аламито до самия ѝ край и огледа внимателно, да не би да са останали следи от борбата. След това се отпрати забързано към колибата си. От двамата мъже, с които я делеше, видя само единия да спи в леглото си. Сигурно не беше забелязал отсъствието на Ласитър. Ласитър се съблече и си легна. Непременно трябваше да поспи няколко часа.

На сутринта намериха проснатото тяло на Аламито. Смъртта му не предизвика кой знае какъв интерес.

— Индианците не понасят ракия — каза дон Вако, на когото най-напред съобщиха за смъртта на Аламито. — Пиян е паднал от горе, както стана и с Кол Драйън, и си е счупил врата.

— Но Аламито никога не е пил — усъмни се разбойникът, който бе съобщил новината на Дон Вако.

— И какво от това? Искал е да си навакса пропуснатото и затова страшно е прекалил. Погребете го. Случаят е ясен. След малко трябва да тръгвам с пленените жени и нямам време.

По-късно никой не направи допълнително разследване по случая. Ел Буитре се отнесе по-скоро равнодушно към смъртта на Аламито. Съжеляваше само за това, че оставаше с един човек по-малко. Загубата не беше голяма, защото главатарят бе взел вече мерки и щеше да включи към бандата си и други мъже от околността.

Преди да потегли транспортът, в базата пристигна конник-вестоносец. Донесе запечатано с печат писмо от Уреш, от Антонио Увалде. Ласитър и Чет Макдарън се досещаха какво може да е съдържанието му.

Изпитваха някакво неясно тягостно чувство, докато отвеждаха конете си към каменната крепост, откъдето щеше да поеме транспортът. Похитените жени и момичета бяха вече натоварени в колата. Всичките бяха завързани на едно ласо и се държаха за него.

Появи се Кончита и за сбогуване целуна дон Вако. Погледна крадешком към Ласитър, искаше да го ядоса и да предизвика ревността му. Ласитър не реагира.

Това разгневи Кончита и я накара забързано да влезе в сградата. В този момент излезе Ел Буитре. Държеше писмото на банкера.

— Тлъстият Увалде ми пише, че непознати бандити са го ограбили — ухили се Ел Буитре. — Без втория си телохранител щял да бъде загубен. Призовава ме да го покровителствувам, иска да накажа злосторниците и да му намеря задигнатите пари.

Дон Вако, Ласитър и Чет Макдарън дрезгаво се разсмяха. Транспортът тръгна. Седем бандити на коне язدهа от двете страни на покритата кола. На капрата седяха двама кочияши. Камшикът изплющя и копитата зачаткаха.

Оставащите в лагера изпратиха групата до края на платото. Ел Буитре и Кончита също яздиха до там.

— Успех! — пожела главатарят на бандитите. — И скоро да се върнете.

Дон Вако докосна с пръсти периферията на шапката си. Приемаше пожеланието и отдаваше чест. Ласитър хвърли поглед към Кончита. Изплаши се, защото прочете нещо в очите ѝ, което го обезпокои. Това, което таеше погледът ѝ, бе любов. Колкото и покварена да беше, любовта ѝ бе чиста и неподправена, може би първата истинска любов в живота ѝ.

Ако разбереше, че Ласитър я е мамил, щеше да преживее истински шок.

13.

Транспортът остави зад себе си Сиера Монтесума и предпланините. През равнината той се насочи към крайбрежието на Калифорнийския залив. Разбойниците избираха затънтени пътища и заобикаляха населените места.

Напредваха с бързо темпо. На втория ден се върна съгледвачът, който трябваше да разузнае местността и да подsigури безопасното преминаване. Той изскочи в стремителен галоп от една пиниева горичка, зад която се издигаше верига от полегати хълмове.

— Милиция! — извика той отдалеч. — Разположили са се сред пиниите. Видяха ни вече!

Гората от пинии се намираше на северозапад от маршрута на транспорта. Разбойниците се изплашиха. Лицето на дон Вако почервения от ярост.

— Некадърник такъв! — наруга той съгледвача. — И това ми било добър разузнавач! Защо едва сега ги откри?

— Минах по хълмовете и на връщане през гората — отговори съгледвачът. — Едва тогава видях стана и без малко да попадна в ръцете им.

— Към хълмовете! — кресна дон Вако. — Там ще можем да се защитаваме по-добре! В галоп! Пако, Сегуро, подкарайте катърите! Животните трябва да бягат колкото могат!

Беше крайно време, защото от пиниевата горичка, отдалечена на около три четвърти мили, се показва подразделение от двадесет и осем войника на коне. Въръжените селяни, с тъмнозелени якета и големи колкото колело на каруца сомбрера, се бяха разгънали в широка верига с готови за стрелба карабини и револвери.

Те не знаеха кой стои насреща им, но бяха се досетили, че с този транспорт нещо не е наред.

Разбойниците препуснаха в галоп. Под копитата на конете се вдигна облак прах. Като бесен, Пако шибаше катърите с дългия груб камшик. Сегуро държеше юздите. Носеха се стремглаво по неравния

път. В колата завързаните една за друга жени викаха и крещяха, защото подскачащата кола ги подхвърляше от едната страна на другата.

Приличаше на пътуване към ада. Въоръжените селяни напредваха и скъсяваха разстоянието. Един от бандитите стреля срещу преследвачите. Противната страна отвърна на огъня. От галопиращ кон беше невъзможно да се улучи точно при такова разстояние.

Хората от милицията стреляха непрекъснато и в разгара на пукотевицата успяха да уцелят един от разбойниците. Той разпери ръце и с пронизителен вик се праметна и падна от седлото си.

Ботушът му се заклеци на стремето и подплашеният кон повлече тялото му. Втори бандит, също засегнат от куршум, клюмна напред към шията на коня и здраво вкопчен в гривата му, с големи усилия успя да се задържи на седлото.

Яздейки с бясно темпо, бандитите достигнаха хълмовете, скочиха от конете си и потърсиха прикритие.

После откряха огън. Покритата кола също се озова до възвишенията, като почти щеше да се преобърне. Откараха я зад едно от тях. Пако и Сегуро успяха много трудно да накарат изплашените катъри да спрат. Животните бяха облени в пот и обхванати от панически страх.

От колата се носеха женски писъци. Двама от преследвачите бяха ранени. Командващият офицер, един чернобрад капитан, изрева някаква заповед и размаха сабята си. След това веригата конници зави на юг.

Войниците продължиха стрелбата по изчакващите в прикритията си бандити. Един войник бе улучен, но успя да се задържи на седлото си.

Нападащата войска се оттегли извън обсега на стрелбата. Последва кратко съвещание. Двама души превързаха ранения, когото бяха свалили вече от коня.

Не се чуваха никакви гърмежи повече. Разбойниците също се събраха на съвещание.

— Само шестима сме годни за битка, а имаме срещу себе си четирикратно по-многоброен противник — каза дон Вако и изтри потта от челото си. Ругаше и проклинаше.

— Проклятията няма да ни помогнат — отбеляза Ласитър и размени поглед с Чет Макдарън. Сега се откриваше идеалната

възможност да се противопоставят на бандитите и да освободят похитените жени и момичета. — Трябва да измислим нещо.

— Имам вече нещо наум — рече дон Вако и даде заповед на Пако и Сегуро, които стояха най-близо до колата.

Тлъстият Сегуро отвори задната част на колата. Полицаите вече приключваха съвещанието си. На първо време капитанът изпрати парламентьор с бяло знаменце, завързано на пушката му. Парламентьорът имаше задача да разговаря с бандитите и да ги накара да се предадат.

Яздейки бавно, той се приближаваше все повече.

— Бързо слизайте от колата, проклети жени! — беснееше дон Вако и размахваше камшика. — Хайде, живо, ще ви накарам да се размърдате!

Камшикът му изплющя във въздуха. Първа от покритата кола слезе Розита, цялата пребледняла и едва държейки се на краката си. След нея скочи Нора Харкер. Двете помогнаха на останалите жени и момичета да слязат.

Дон Вако, предвождащ разбойниците, пристъпи по-близо. След него вървяха Ласитър и Чет Макдарън. Парламентьорът бе на около стотина ярда разстояние. Размахваше бялото знаме.

— Трябва да говоря с вас! — викаше на висок глас. — Изпраща ме капитан Алфредо Гарсиан!

— Върви по дяволите! — изрева един от бандитите и натисна спусъка.

Отекна изстрел и парламентьорът се преметна на седлото си. Войниците настъпиха.

— Ще вземем жените като заложници! — изкрещя дон Вако и избълва някакво проклятие. — Ако войниците не реагират на това, тогава жените ще ни прикриват от куршумите.

Дон Вако грабна чернокосата Розита. Пронизителният ѝ писък беше вик за помощ, но Ласитър не можеше да направи нищо за нея. Намираше се в дяволски котел сред отчаяни жени, проклинали бандити и бълващи огън револвери.

Скочи като тигър върху дон Вако, предводителя. Трима бандити, сред които и тълстият Сегуро, стреляха срещу войниците, които приближаваха като хала. Ласитър изскубна револвера на дон Вако,

който бе стиснал здраво Розита и се прикриваше зад нея. Удари го с юмрук силно под брадата и го повали на земята.

Войниците стреляха без прекъсване. Чет Макдарън извика на Сегуро. Тлъстият мексиканец се обърна, видя лицето му и насочения револвер. Разбра веднага какво ще последва и насочи оръжието си срещу Чет. Тексасецът стреля много по-бързо от Сегуро, след което се сниши ниско до земята.

От разбойниците остана само Фред Жабата. Беше леко ранен от два куршума. Държеше винтовката си опряна до бузата. Първите редици на войниците бяха само на петнайсетина крачки от бандитите.

Барутен дим обвиваше стрелящите и ревящи конници. Чет взе на мушка Фред Жабата и улучи винтовката му. Куршумът я изби от ръцете на червенокосия разбойник. Жабата гледаше слисано и не вярваше на очите си.

Два от куршумите на войниците улучиха Чет Макдарън. Младият тексасец се свлече на земята. Нора Харкер изпищя. Писъците и риданията на останалите жени пронизваха въздуха. Те се опитваха да освободят завързаните си ръце.

За момент Ласитър усети, че сърцето му ще спре да бие, когато видя как падна Чет. Почувствува се така, сякаш куршумът бе уцелил самия него, защото отдавна се бе привързал към този младеж.

Но сега трябваше да помисли и за собствения си живот. Застана между жените и момичетата, защото в противен случай разгневените войници щяха на място да го очистят. Никой от тях не проумя какво се беше случило с бандитите.

Жабата продължаваше да стои с голи ръце, стъписан и объркан, и в този момент се появи капитан Гарсиан. В лявата си ръка държеше димящия револвер, а в дясната ръка — сабята.

Фред Жабата изрева и понечи да измъкне револвера си. Сабята на капитана изсвистя във въздуха и намери целта.

— Спрете! — прозвуча силно гласът на капитана. — Прекратете стрелбата. Пощадете жените!

Напорът на кавалерийското подразделение бе неудържим. Войниците врълетяха от всички страни върху колата и изправените пред нея завързани жени и момичета. Не беше лесно да се обуздаят развихрилите се коне. Но кавалерията бе тренирана и обучена много добре. Конниците спряха.

Кратките наставления на капитана бяха достатъчни. След това няколко войника претърсиха възвишенията, за да се уверят, че няма избягали бандити.

Други наскочаха от седлата си, но все още държаха оръжията си, готови за стрелба. Останалите, също в бойна готовност, не слязоха от конете си, а направиха полукръг около мястото на сражението. Капитанът бе открил вече Ласитър, който се намираше все още сред групата пленени жени.

Конят на капитана пръхтеше. Куршум го бе ранил в задницата, болката караше животното да се върти на всички страни, непрекъснато да се изправя на задните си крака. Капитан Гарсиан едва го удържаше.

— Излез, покажи се, дългокраки кучи сине! — каза капитанът и насочи револвера си срещу Ласитър. — Толкова ли си страхлив, че се криеш зад фустите, вместо да приемеш участието си достойно като мъж?

— Не съм страхливец — отвърна Ласитър. — Не съм от бандитите на Ел Буитре. Проникнах в лагера му като таен агент, за да освободя Нора Харкер — похитената дъщеря на щатския сенатор, и заедно с нея да освободя и останалите жени. Другата ми цел беше да разгромя бандата. Аз прострях оня бандит там.

Ласитър посочи към дон Вако.

— Червенокосият, когото покосихте, се беше съюзил с мен. Самият той уби един разбойник и обезоръжи друг. Ако не беше станало така, щяхте да понесете по-големи загуби. Не сме стреляли срещу вас.

— Този лъже — каза един от сержантите. Имаше големи мустаци и огромен корем. — Мръсният гринго иска само да спаси кожата си. Какво е доказателството, че казваш истината? — попита капитанът.

— Жените могат да потвърдят — отговори Ласитър. — Нора Харкер и Розита Розеро са напълно посветени в плана ми. Дон Вако искаше да вземе жените като заложници. Попречих му.

— Вярно е. Това е истината! — чуха се гласовете на повечето жени и момичета.

Нора Харкер излезе пред групата.

— Мога да потвърдя изцяло всяка дума, казана от Ласитър. Аз съм дъщерята на Дж. Д. Харкер, сенатора на Аризона. Преди три седмици пътувах с пощенската кола, която бе нападната близо до Ногалес. Бандитите на Ел Буитре ме отвлякоха. Държаха ме в плен в

базата си. Заедно с останалите жени, щяхме да бъдем продадени като проститутки в публичен дом.

Трябваше да мине малко време, докато войниците проумеят за какво става дума. Най-напред се окопиха капитанът. Знаеше за похитената дъщеря на сенатора и прехвърлянето ѝ в Мексико през границата. Този случай бе нашумял.

Известни му бяха както името на Ел Буитре, така и безчинствата му. Войниците му също имаха ясна представа за прочулия се главатар. Знаеха за грабителския набег на разбойниците в Чихуахуа. Из цялата страна се говореше само за това.

Капитанът разбра, че е хванал в мрежата си много тлъста риба. Бе спипал транспорт от жени, похитени от Ел Буитре, и освен това бе заловил няколко разбойника.

От тях можеше да разбере къде е разположена бандата на Ел Буитре.

Капитанът засия. Виждаше се вече като човек, който ще влезе в историята на страната, след като се справи с кръвожадния Ел Буитре и бандата му. Кариерата му щеше да достигне може би неподозирани върхове.

— Ако всичко това е вярно, няма от какво да се опасявате, сеньор — каза капитанът на Ласитър. — Дано другарят ви е още жив.

— Срежете въжетата ми, капитане — произнесе Нора Харкер и вдигна завързаните си ръце. — Искам да се погрижа за годеника си.

Капитанът скочи от коня и със сабята си срязва пристегнатите въжета. Останалите жени и момичета също бяха освободени. Розита се хвърли в прегръдките на Ласитър. Беше напълно омаломощена. На челото си имаше голяма подутина, последица от бясното препускане на колата.

Ласитър заведе Розита при Чет. Нора Харкер бе коленичила до него, а един войник, който имаше представа от медицина, го преглеждаше. Донесоха и другите ранени. Положиха мъртвите на подходящо място на известно разстояние от колата.

Завързаха здраво ръцете и краката на дон Вако. От другите шест разбойника бяха живи само двама, но те бяха тежко ранени.

Лицето на Чет бе така бледо, че Ласитър изтръпна от ужас. Помисли си, че вече е умрял. Фелдшерът свали ризата от тялото на тексасеца и каза със сериозно изражение:

— Човекът е в много тежко състояние. Един куршум е минал през цялото му тяло, другият е останал в дясното рамо. Ако раненият се откара незабавно с подходяща кола до най-близкото населено място или до нашия гарнизон, може би ще има някакъв шанс да оживее.

С превързочни материали, които носеше в чантата си, фелдшерът бързо и сръчно превърза ранения Чет.

— Най-добре ще е, ако докторът на гарнизона извади куршума — каза той, след като привърши с обработването на раните.

Взе медицинските си принадлежности и отиде при другите ранени. Ласитър донесе завивки от колата и покри Чет Макдарън. Нора седна близо до тексасеца и положи главата му в скута си.

Капитанът заговори смутено:

— Не можехме да знаем, че вие двамата сте на наша страна. Беше ожесточена битка. Смятахме всички за врагове. Съжалявам много за случилото се с вашия другар.

— Това нищо няма да помогне — каза Ласитър. — Не ви упреквам в нищо, капитане.

— Налага се да разговаряме, сеньор. Трябва да ми обясните доста неща. Искам да зная и нещо повече за вас самия.

Розита остана близо до Нора Харкер и тежко ранения Чет Макдарън. Ласитър и капитанът се отдалечиха на известно разстояние.

Разрешиха на Ласитър да си задържи оръжията. Полицайте и войниците се бяха появили в много подходящ момент. Създалата се ситуация бе добре дошла за Ласитър, пленничките бяха освободени.

Цената за всичко това бе много висока — няколко убити и ранени. Освен това животът на Чет Макдарън висеше на косъм. Смъртта му щеше да сломи сърцето на Нора Харкер.

14.

Разговорът с Ласитър убеди окончателно капитана в достоверността на събитията. Ласитър не носеше у себе си никакви документи, с които би могъл да се легитимира, но капитан Гарсиан му вярваше.

Двамата мъже седяха край огъня, накладен от войниците. Ласитър държеше чаша с кафе в ръка, пушеше и отпиваше от време на време по някоя глътка.

— Какво възнамерявате да правите сега, сеньор Ласитър? — попита капитанът.

— Ще ви опиша точното разположение на базата на Ел Буитре и ще ви обясня как може да се стигне до там по тайните пътеки — отговори Ласитър. — Сам не мога да се справя с положението и се надявам на сътрудничество с местната милиция и мексиканската войска. Гнездото на престъпниците трябва да бъде обезвредено, а на главатаря да бъде наложено справедливо наказание. Също така и Род Алисън, собственикът на бордеи, който трябваше да получи похитените жени и момичета, трябва да бъде арестуван и изправен пред съда.

Предишната вечер дон Вако бе разказал на Ласитър за Род Алисън и за сделките му с Ел Буитре. В Мексико и в югозападните щати на САЩ Алисън притежаваше цяла верига от публични домове, за които непрекъснато имаше нужда от ново попълнение. В Гуаймас, където притежаваше голяма вила на морето, той поддържаше два такива дома.

В момента Алисън се намирал във вилата си.

— Сигурно ще е доста трудно да се подведе Алисън под съдебна отговорност — изрази мнение капитанът. — Той е гражданин на САЩ. За бордеите му в Мексико се грижат с положителност подставени лица. Дори Ел Буитре лично да свидетелствува против Алисън, няма да е лесно да се хване в капана.

— Въпреки това трябва да бъде арестуван — повтори Ласитър.
— Заминавам за Гуаймас и ще го накарам да проговори. После ще видим как ще реагира.

— С тази постъпка ще се изложите на риска да получите няколко куршума — заключи капитанът.

Ласитър се засмя.

— Нека изчакаме събитията. Дайте ми официално писмо до гарнизона на местната милиция. Ще предам Род Алисън на властите.

— Излагате се на изключителна опасност — предупреди капитанът.

— Не се страхувам от нищо — отвърна Ласитър.

— Комендантът на гарнизона в Гуаймас ми е личен приятел — увери капитанът. — Ще му напиша писмо. При всички случаи може да разчитате на него, сеньор Ласитър. Диего Галанте е честен, откровен и неподкупен човек. Ще отведе жените и момичетата в гарнизона си в Ермозильо и ще информирам началниците си за случая. Акцията срещу Ел Буитре и бандата му ще бъде проведена бързо и при най-строга секретност. Очаквам, че след четири или най-много пет дена добре въоръжени военни части ще достигнат платото на Ел Буитре.

Ел Буитре беше загубил и трите си най-големи коза: известно беше точното разположение на базата му; тайните пътеки, водещи до бърлогата на звяра, се знаеха вече не само от малцината посветени; жените и момичетата, които можеше да използва за заложници в случай на нужда, не зависеха повече от него.

Краят му беше само въпрос на време.

Твърде дълго той беше бич за един огромен район. При последния си грабителски поход предизвика още по-силно гнева и яростта на почтените и честни люде. В парламента на федералните щати Сонора и Чихуахуа, а също и в столицата, се настояваше за спешни и решителни мерки за ликвидиране на бандата.

Сега трябваше да се случи нещо. Амбициозни и честолюбиви офицери като капитан Гарсиан искаха да пожънат лаври и нямаше да се поколебаят да действуват бързо и смело.

Ласитър обясни на капитана още веднъж къде точно се намира лагерът на Ел Буитре в Сиера Монтесума и му обърна внимание на различните пътища до там. Предаде на капитан Гарсиан скицата и му

показа пътеките. Поясни ориентировъчните знаци и описа, доколкото му бе възможно, местата, осигуряващи достъпа до платото.

Капитанът задържа скицата. Ласитър бе запомнил точно обозначенията на ключовите позиции.

Гарсиан искаше да вземе в Ермозильо тежко ранения Чет Макдарън, пленения предводител на бандитите дон Вако, а също така и двамата ранени разбойника.

Докато капитан Гарсиан съчиняваше писмото до приятеля си, коменданта на гарнизона в Гуаймас, Ласитър отиде до покритата кола. До нея бяха настанени двамата ранени войници и разбойници. Дон Вако лежеше завързан и стрелкаше Ласитър със святкащи от омраза очи.

— Копеле! — процеди той през зъби и се изплю. — Никога не съм те понасял. Ако можех, щях да те убия!

— Няма да убиваш повече никого, Вако — каза Ласитър. — Скоро ще увиснеш на бесилото, това си заслужил. Всеки момент ще удари часът и за Ел Буитре.

— Никога! — нададе рев разбойникът и започна да се мята насам-натам. — Ел Акила е непобедим! Той е най-великият от всички! Ще разбере играта ви и всички ви ще убие! Очаквайте отмъщението на Ел Акила!

Ласитър не удостои повече с вниманието си Вако. Отиде при Чет, който лежеше на сламата в колата, загънат добре с няколко завивки. Розита Розеро и Нора Харкер бяха при него. Войниците бяха прибрали разпръснатите се коне — своите и тези на разбойниците. Мъртвите лежаха, покрити с части от униформите си.

Отвлечените жени и момичета гледаха Ласитър, изпълнени с уважение и благодарност, защото те всички знаеха, че щеше да им се случи нещо много лошо, ако Ласитър и Чет не бяха направили всичко възможно, за да предотвратят грозящата ги незавидна участ.

Двете жени с леки рани от куршум бяха превързани. Всички получиха от войниците храна и вода.

Чет Макдарън беше в безсъзнание. Скулите му изпъкваха остро на бледото, изпито лице. Ласитър имаше сериозни опасения за живота на тексасеца. Макдарън бе загубил много кръв.

— Скоро ще тръгна — бяха думите на Ласитър. Той говореше на Розита и Нора. — Заедно с пленниците ще бъдете отведени в

Ермозильо. Оттам всяка от вас може да се върне при близките си или да отиде, където пожелае. Сигурно ще получите известна сума от обществен паричен фонд, за да разполагате на първо време с някакви средства за пътуването, както и за храна и нощуване.

— Аз оставам при Чет Макдарън — каза твърдо Нора Харкер. — Баща ми ще ме почака още малко. Моля се Чет да оздравее, защото го обичам. Ние си принадлежим. Не зная какво ще правя, ако умре.

— Чет е авантюрист и мошеник — подхвърли Ласитър.

— Бил е такъв — настоя Нора Харкер. — Той се е променил. Заедно с мен ще намери отново пътя към порядъчния живот и ще бъде уважаван мъж.

— И щастлив, при това — добави Ласитър.

Той бе уверен, че Нора Харкер и Чет Макдарън бяха родени един за друг. Забележката му целеше само едно — да види как ще реагира Нора. Неприятната история със стрелбата в Розуел щеше да се изясни и да заличи от живота на Чет несправедливо хвърленото позорно петно.

Станеше ли това, щяха да рухнат всички препятствия по пътя на Чет Макдарън към нормално съществуване сред близките му.

Ласитър се сбогува с Нора и Розита.

— Докато Нора и Чет имат нужда от мен, ще остана при тях — каза Розита. — Ще изпратя известие до осиновителката ми. Ще се разделим само за малко. По-нататък ще видим.

Тъмните очи на Розита обещаваха и примамваха страстно. Ласитър я харесваше много. Сигурно беше, че ще се върне при нея и двамата ще изживеят неповторими дни и нощи, преди смелият мъж да продължи по пътя си, подтикван безспирно от стремежа към вечно движение или пък от неизбежната необходимост, свързана с изпълнението на поредното поръчение на Бригада Седем.

— Ела — обърна се той към Розита и я взе от колата. Беше лека като перце.

Целунаха се. Розита го прегърна пламенно. Не обърнаха внимание на погледите на войниците.

— Ще те чакам — прошепна Розита, когато Ласитър я пусна. — Ще ме намериш в Ермозильо.

Ласитър се съгласи на драго сърце. Преди да тръгне, отиде още веднъж при жените и момичетата, които се надпреварваха да му

благодарят. Видя не малко очи, които, освен благодарност, изразяваха желание и страст, но нямаше никакво намерение да се впуска в любовни приключения.

Предстояха му съвсем други задачи.

Една жена, около двацет и пет годишна, се втурна да целува ръцете му.

— Благодаря ви, сеньор, благодаря ви от цялото си сърце. Оставила съм три малки деца вкъщи. Разбойниците пребиха мъжа ми и ме отвлякоха. Нека божията майка и всички ангели и светии ви закрилят. Какво щеше да стане, ако нямаште смелост да влезете в бърлогата на Ел Буитре, ако не бяхте поели риска да охранявате транспорта?

Ласитър се сбогува, видя се с капитан Гарсиан, взе писмото и се метна на коня си. Посоката му бе Гуаймас, а целта — Род Алисън.

15.

На следващия ден по пладне Ласитър се изкачи с коня си по обрасъл с палми и цъфнали декоративни храсти хълм, на който бе разположена бялата вила на Род Алисън. Рано преди обед бе намерил коменданта на местния въоръжен гарнизон и можа да се уточни с него за предстоящите събития.

Една дузина цивилно облечени войници се движеше на известно разстояние след Ласитър. Трябваше да обградят вилата и да са готови да атакуват, щом чуят изстрели. Недалеч от вилата стояха в прикритие униформени войници начело с капитан Диего Галанте.

От хълма се разкриваше красива гледка към града Гуаймас с множеството бели къщи, виждаше се пристанището и заливът. Широкото пространство около вилата бе оградено с висока стена със стърчащи на горната ѝ част железни остриета.

Голямата порта от ковано желязо бе заключена. През нея Ласитър видя огромна градина с нацъфтели цветя, успя да различи и част от верандата на вилата, чиито барокови колони подпираха покрива и украсяваха портала. Със силен лай отнякъде изскочиха две големи кучета и се втурнаха към желязната порта, злобно ръмжейки.

Ласитър повика силно:

— Хей, има ли някой!

Мина известно време, докато най-после се появи един здравеняк със сламена шапка и престилка на градинар. Под престилката си бе препасал кожен ремък с револвери, а в дясната си ръка държеше мачете — голям тежък нож за сечене на захарна тръстика.

Мрачното му лице с гъсти, склучени вежди пораждаше още от пръв поглед догадки, че този човек в действителност се занимава с нещо друго, а не с цветя, храсти или други градинарски дейности. У Ласитър надделя усещането, че той изпълняваше службата на телохранител.

— Какво искаш? — изръмжа той, след като с грубо подвикване накара кучетата да млъкнат.

— Искам да говоря със сеньор Алисън — отговори Ласитър. — Спешно е.

— Ела довечера — рече навъсено мнимият градинар. Видът му беше толкова неприятен, че сигурно всяка роза щеше моментално да увехне, ако се приближеше по-близо до нея. — Сеньорът спи.

— Събуди го, ако обичаш — настоя Ласитър. — Праща ме Ел Буитре, придружавах транспорта, предназначен за Алисън. Съобщи му това, пък тогава ще видим дали няма светкавично да размърда задника си.

— Нов транспорт, нови жени и момичета — повтори мъжът и очите му блеснаха жадно и алчно. — Случило ли се е нещо?

— Каквото трябва, ще разкажа на твоя бос. А сега направи усилие да му съобщиш за мен!

Мъжът пхна в пояса острия нож мачете, хвана двете кучета за каишките и ги отведе със себе си към вилата. Завърза ги със синджир на верандата и изчезна в къщата.

Този път Ласитър не трябваше да чака толкова дълго. Мрачният тип излезе бързо и също тъй бързо отвори портата. На балкона над верандата някой вдигна сенника.

Отвори се вратата към луксозно обзаведена спалня. Появи се пищна, червенокоса, силно гримирана жена в копринен халат, с цигара в ръка. Полюшвайки бедра, се приближи до парапета на балкона. Наблюдаваше яздеция към вилата Ласитър.

Домашната роба на червенокосата имаше дълбоки шлицове от двете страни и разкриваше дългите ѝ бедра. Ласитър хвърли поглед нагоре, докато завързваше жребеца си зад решетката на верандата.

Преддверието издаваше парвенюшки вкус: махагонова ламперия, кристални полилеи, картини и килими. От двете страни широко стълбище водеше към първия етаж. Отляво и отдясно на партера започваха коридори. На задната страна на просторното преддверие имаше голяма врата.

Род Алисън разбираше как да живее. За сметка на други, които използваше по най-мръсен начин.

— Сеньор Алисън ви очаква, сеньор, в работния си кабинет на първия етаж. Качете се по стълбището.

Ласитър кимна и се качи горе. На раменете му висеше избеляло шарено пончо. Бе нахлупил ниско сомбрерото си, което изглеждаше

доста овехтяло и освен това беше продупчено от ножа на Джеки Джак. Отдавна трябваше да се снабди с ново.

Ласитър беше небръснат. Носеше каубойски ботуши с високи токове. Изкачваше бавно стъпало по стъпало. Двата ремингтъна висяха от двете му страни, а патрондашът на пояса му бе пълен с патрони.

Стигнал до коридора на горния етаж, той отново видя червенокосата хубавица, която бе излязла от една врата и похотливо му се усмихваше. Две врати по-нататък го посрещна висок креол с безупречен костюм и дантелена риза. Революерът му беше посребрен, а кобурът — украсен със седеф.

— Аз съм Пиер Дюфрене — каза той със светски маниер и направи лек поклон. — Пълномощник съм на господин Алисън. Господин Алисън ви очаква.

След тези думи отвори тапицираната с кадифе врата. Обърна се много грубо към червенокосата и я нахока:

— Изчезвай в стаята си, мръснице, и се облечи. Иначе ще стане лошо!

Червенокосата направи гримаса, този тон не я изненада. Тя беше една от често сменящите се любовници играчки на Род Алисън, на когото бе правила компания по време на следобедната почивка. Ласитър влезе в големия разкошен кабинет на Род Алисън.

До прозореца, чиито щори бяха спуснати наполовина, така че едва пропускаха слънчевата светлина, бе разположено внушително писалище от махагон, а върху него блестяха сребърни принадлежности за писане. Ласитър седна на един фотьойл, потъна в меката тапицерия и протегна дългите си крака.

В тази великолепна стая и в присъствието на елегантно облечения Пиер Дюфрене Ласитър осъзна, че е небръснат и целият е покрит с прах. От дрехите му миришеше на пот. Сви си цигара и я запали.

Друг мъж с широки рамене стоеше облегнат на копринените тапети. Беше много изискано облечен господин със светеща от чистота риза и папийонка на комарджия. Видът му допълваха два револвера, висящи на черен колан.

Имаше сламеноруса коса, намазана с помада и плътно прилепнала зад слепоочията, скулесто лице и светлосини очи, безжизнени и безизразни като стъклени топчета. Ръцете му, издаващи

нервност, бяха почти непрекъснато в готовност да измъкнат револверите.

— Това е Пол — представи го Дюфрене — един от най-бързите стрелци, които съм срещал някога.

— А къде е Алисън?

— Всеки момент ще дойде. Имайте малко търпение, мосю. Мога ли да ви предложа нещо? Уиски? Коняк? Джин? Вино? Пура — малка или голяма?

— Не, благодаря — каза Ласитър.

Ласитър мълчаливо оглеждаше двамата мъже. След това се отвори някаква врата в стената. Род Алисън влезе в стаята.

Той беше висок на ръст, с грамадна фигура и оплешивяла глава. Малките му очички изглеждаха още по-малки поради тлъстото му лице. Носеше много скъпи дрехи.

От джобчето на жилетката му висеше солиден златен синджир за часовник. Под дясната мишница се виждаше кобур на револвер. Явно, в случая ставаше въпрос за кобур с пружиниращ механизъм, чрез който късият „Колт“ на Алисън можеше светкавично да се озове в ръката му.

От него се носеше сладникава миризма на парфюм. На късите му дебели пръсти блестяха и искряха с разноцветни отблясъци пръстени със скъпоценни камъни. Алисън подаде на Ласитър месестата си ръка, поздрави го и седна зад бюрото си.

Пиер Дюфрене, телохранителят и професионалният стрелец Пол останаха в кабинета.

— Как се казвате, скъпи приятелю? — попита собственикът на бордеи.

— Ласитър.

— Да не сте оня Ласитър, който години наред държеше в напрежение Уелс Фарго कंपनी?

— Точно така. Но това е вече минало.

— Много странен човек сте. А сега попаднахте в бандата на Ел Буитре?

— Да. Търсех сигурно убежище.

Род Алисън си наля от една бутилка чаша шери и отпи с голяма наслада. На бюрото му имаше най-различни бутилки, а също и поднос с чаши.

— Кога ще пристигне транспортът? — попита Алисън направо без усуквания. — Този път очаквам повече от трийсет млади жени. Както е ставало и преди, ще продам някои от тях на други собственици на бордеи.

Ласитър хранеше надежда, че всички тези нещастни жени ще могат да се отърват от ужасната съдба, която им готвеше Алисън. Съществуваха реални предпоставки за това, така че Ласитър вярваше в успеха на начинанието си.

— Пригответе съм парите, които трябва да платя за жените. Цялата сума е в сейфа ми — каза Алисън. — Кога ще получа стоката?

На Ласитър му се искаше да му удари един по мазната мутра.

— Нищо няма да получите сега — отговори той. — Войниците заловиха транспорта. Единствено аз успях да се изплъзна от ръцете им. Всички останали от конвоя до един са мъртви.

Род Алисън и другите двама бяха като втрещени. Преди Алисън да успее да каже нещо, се отвори същата врата, от която беше влязъл той. Появи се червенокосата хубавица. Сега беше облечена с отровназелена, дълбоко деколтирана рокля, прилепнала до крайност по тялото ѝ.

— Хелоу, Роди, сладурче — изчурулика тя. — Вървят ли добре сделките?

— Махай се, Естер! — заповяда ѝ Род Алисън. — И то веднага!

Тонът и изражението на лицето му говореха достатъчно красноречиво. Червенокосата просто избяга от стаята. Подпирайки се на двете си ръце, Род Алисън се изправи зад бюрото и започна да ругае Ласитър.

— Какво казахте, човече? Истина ли е? Джордж ми намекна, че нещо май не е наред.

Сигурно мнимият градинар се казваше Джордж. Ласитър стана и пристъпи до масивното писалище на Алисън. Не изпускаше от погледа си Пиер Дюфрене и професионалния стрелец Пол. Това беше моментът, в който трябваше да вземе окончателно решение.

— Да не мислите, че ви разправям вицове? — попита Ласитър собственика на публични домове. — Ще ви съобщя и още нещо. Свършено е с мръсната ви игра. Войници чакат пред вилата, за да ви арестуват. Аз съм таен агент. Имам твърдото намерение да ликвидирам бандата на Ел Буитре, както и вас самия. Защото и вие сте такава

отрепка и престъпник като Ел Буитре, само че още по-гаден и противен.

— Какво? — задъхваше се Род Алисън. Предизвикателството направо го срази. — Какво? И ти се осмеляваш...? Сигурно си се побъркал, ти...

Веднага онемя, като видя насочения „Ремингтън“.

Пиер Дюфрене и професионалният стрелец Пол замръзнаха на местата си.

— Алисън — каза кратко Ласитър, — арестувам ви, за да ви предам на мексиканските власти. Вашите бордеи ще бъдат затворени. По-късно ще се изясни дали ще бъдете съден тук, или ще бъдете предаден на властите в Щатите. Вашите хора също са арестувани. Вдигнете си ръцете! Горещите!

Войниците нахълтаха в къщата. Ласитър бе отвлякъл вниманието на Алисън и телохранителите му, за да предостави на войниците необходимото време да се приближат безшумно.

Нямаше никаква съпротива. Род Алисън и персоналът му се предадоха. Капитан Диего Галанте пристигна незабавно с подразделението униформени войници. Един от цивилните войници направи донесение на капитана.

С ключа, който Род Алисън носеше на синджир на врата си, войниците отвориха сейфа. В него намериха много документи. Капитан Галанте ги прегледа набързо.

— Само това е достатъчно, за да хвъркнат във въздуха Род Алисън и всичките му бордеи — отбеляза той доволен. — Помогнахте ни много, сеньор Ласитър. Заслужихте си държавния орден на Мексико. Благодаря ви. Планът ви успя. Маневрата беше безупречна.

16.

Ермозильо, столицата на мексиканския федерален щат Сонора, имаше над трийсет хиляди жители. Градът бе разположен в предпланинската долина на реката Рио де Сонора. Тук се намираше седалището на губернатора.

На следващия ден след арестуването на Алисън, Ласитър пристигна рано преди обед в Ермозильо. Отиде с файтон до военния гарнизон, който се намираше точно до двореца на губернатора. Сградите на резиденцията бяха останали още от времето на испанското господство.

На портала на гарнизона Ласитър се заплати с файтонджията и съобщи на караула за пристигането си. Войникът разбра веднага кой стоеше пред него и изпрати Ласитър при коменданта на форта.

Посочи му пътя. На двора на казармата тренираха и маршируваха войници. Лееше се пот. Слънцето препичаше и в двора на военния гарнизон бе горещо като в пещ.

Когато Ласитър мина покрай строените редици, един новобранец падна в безсъзнание. Други двама го вдигнаха.

— Заведете този кекав поплювко в лечебницата! — изрева сержантът. — И такъв като него тръгнал да ми става войник. Когато аз дойдох в дружината, тренирахме почти като в пъкъла, а самият дявол ни беше инструктор. В днешно време всички са се размекнали.

В крилото на казармата беше прохладно. Ласитър се обади на ординареца на коменданта. Войникът козирува, доложи за Ласитър и го пусна да влезе.

В служебната стая на коменданта се бяха събрали петима офицери и двама цивилни и обсъждаха планирането на сериозна военна операция.

На една маса се виждаше макет на планината Сиера Монтесума, изпълнен в точни мащаби. Комендантът, полковник с рижава брада и протеза на лявата ръка, посочваше с показалка мястото, където бе разположено свърталището на Ел Буитре.

Поздрави кратко Ласитър и му представи присъстващите. Единият от цивилните беше губернаторът на Сонора — строен мъж с прошарена коса и с маниери на благородник хидалго.

Другият бе един от най-близките му сътрудници. Губернаторът протегна ръка на Ласитър и изрази признанието и благодарността си за успешните акции до този момент. Но не скри, че не е особено удовлетворен от факта, че мексиканските войници не се бяха справили сами със задачата. Чужденец, американски поданик, им беше помогнал.

— Разполагайте с пълната свобода да възложите поръчението на мексиканец, сеньор губернатор — каза Ласитър. — Не съм настоявал задачата да бъде възложена непременно на мен.

— Решаващата операция, а именно разгромяването на Ел Буитре и бандата му, ще осъществим самостоятелно — намеси се комендантът. — Направихте достатъчно, сеньор Ласитър. Останете в Ермозильо и се отдайте на заслужена почивка и възстановяване. Мексиканското правителство ще ви изрази благодарността си по достоен начин.

— Предпочитам Мексико да изрази по-различно признанието си, и то под формата на кон, известно количество продоволствие и някои други по-дребни неща — бе отговорът на Ласитър. — Защото искам да се върна колкото се може по-скоро в Сиера Монтесума. Не ми се ще да пропусна последните събития от цялата история.

Офицерите, губернаторът и сътрудникът му направиха опит да го разубедят. Ласитър бе непреклонен. Когато каза, че предпочита кон и походно снаряжение, отколкото орден и тържествени речи, лицата на присъстващите се сковаха.

— В крайна сметка това е ваша работа — обидено изрази мнението си губернаторът. — Казаха ми вече, че щатските военни, както и всички представители на закона и тайните агенти са изключителни противници на общоприетия етикет. Напълно съм съгласен с това и го потвърждавам.

Той заразглежда Ласитър от долу до горе, погледът му не пропусна да забележи старите ботуши, изтъркания патрондаш, продупченото на рамото пончо, стърчащия връх на винтовката. Осанката на Ласитър излъчваше необузданост и дързост, примесени със склонност към необикновеното и риска.

— Дали сме конвенционални или не, по-важен е успехът — заяви невъзмутимо Ласитър. — И аз го постигнах, сеньор губернатор.

После отправи въпрос към коменданта на гарнизона за Чет Макдарън, Нора Харкер и Розита Розеро, както и за останалите жени. Поиска да се осведоми и за дон Вако и двамата ранени разбойници, които бяха взети в плен.

Предидшия ден докторът на гарнизона бе извадил куршума, останал в тялото на Чет Макдарън.

— Ако не настъпят усложнения, приятелят ви ще оживее и ще се възстанови, сеньор Ласитър — каза комендантът на гарнизона.

Чет Макдарън бе настанен във военната болница. Нора Харкер и Розита Розеро се редуваха да бдят над него. Другите освободени от пленничество жени и момичета бяха подслонени в хотел и частни квартири в града и скоро щяха да имат възможност да се върнат при близките си.

Ранените разбойници лежах в същата болница, където беше Чет Макдарън. Денонощно ги охраняваха. Дон Вако бе зад решетките и очакваше присъдата си.

Не се знаеше още дали след военната операция срещу Ел Буитре ще има голям съдебен процес за осъждане на останалите живи разбойници, или ще се насрочат отделни процеси.

По макета комендантът на гарнизона разясни на Ласитър как ще се развие акцията за унищожаване на бандата. Капитан Гарсиан се бе отправил вече към планината с голям отряд войници, за да охранява достъпа до платото и преди всичко да контролира тайните пътеки.

Кавалерийски отряд бе потеглил в същата посока, за да действа като подкрепление на войниците. В същия ден бяха задвижени и други войскове единици. Както бе обяснено на Ласитър, ставаше въпрос за маневра „чувал“: обграждане, блокиране и прекъсване на всички пътища до базата на Ел Буитре. На ключовите позиции се предвиждаха контролни постове, разставени на близко разстояние.

Цялата операция представляваше грандиозна маневра. Според мнението на Ласитър, залогът бе прекалено голям.

Най-важното беше Ел Буитре да не може да се изплъзне от клопката.

В това отношение Ласитър залагаше на способностите на капитан Гарсиан. Можеше да се довери напълно на неговите умения,

амбиция и смелост.

Не беше наложително Ласитър да се втурне през глава към Сиера Монтесума, за да стигне час по-скоро до бърлогата на Ел Буитре. Най-напред разбойниците щяха да бъдат арестувани. А изходът на цялата история можеше да се очаква след няколко дни.

— В такъв случай ще остана един ден в Ермозильо — каза Ласитър. — Най-напред ще посетя Чет Макдарън.

— Чудесно. По този повод искам да ви поканя довечера на гала бал, който ще се състои в губернаторския дворец — каза любезно губернаторът. — Условието е да сте с подходящо облекло. Ще го получите за наша сметка.

— Защо не? — засмя се Ласитър. — Ще дойда само, ако ми бъде позволено да доведе една приятелка. Или може би две.

Мислеше си за Розита Розеро и Нора Харкер.

— Всички вие сте добре дошли — отговори галантният губернатор. — Разбира се, ще имаме грижата за гардероба на дамите.

С това сериозните разговори и дискусии приключиха. Ласитър се сбогува и забърза към Чет Макдарън.

До леглото му в болничната стая на първия етаж седяха Нора Харкер и Розита Розеро. Чет можеше да стои вече седнал. Беше се облегнал на няколко възглавници. Бяла превръзка минаваше през мускулестите му гърди и рамото.

Бледостта не бе съвсем изчезнала от лицето му, бузите му бяха все още хлътнали. Червеникавата коса контрастиреше на цвета на лицето му и на белите възглавници. Погледът на Чет Макдарън издаваше жажда за живот. Смъртта бе надвита. На края на леглото висеше коланът с револверите. Чет се усмихна на Ласитър.

— Хелю, амиго — каза младият тексасец. — Радвам се на посещението ти, въпреки че не си така красив, като двете ми болногледачки.

— Да не чувам подобни думи — отвърна Ласитър. — Иначе ще си помисля нещо лошо за теб. Как върви оздравяването?

— Най-късно след три дни ще мога да ставам от леглото, а след две седмици ще препускам отново на коня си. Докторите са на мнение, че трябва много да се пазя, но аз си зная най-добре какво да правя.

Много скоро ще съм пак на линия. Не съм чак толкова зле, както преди, когато ме откри Ел Буитре.

Тексасецът преувеличаваше, но Ласитър имаше основания да му вярва. Когато спомена името на Ел Буитре, лицето на Макдарън малко се помрачи. Все още го измъчваше чувство на вина, защото Ел Буитре бе спасил живота му, а той се бе обявил против него. Беше го предал, така разсъждаваше Макдарън.

— Радвам се, че няма да присъствувам на залавянето на Ел Буитре — каза той. — Ще прокълне и теб, и мен, Ласитър, особено мен.

— Ел Буитре е престъпник и бич за тази страна — не отстъпи Ласитър. — На съвестта му тежат много престъпления, причинил е нечувани страдания. Единственото му добро дело — това, че те спасил, не може да компенсира злините, които е сторил. Ръководел се е от някакво моментно настроение, а вероятно е имал и егоистични подбуди, и по-точно, да те спечели за бандата си. Чет Макдарън, ти взе правилно решение. Не може от чувство за благодарност към Ел Буитре да станеш убиец, грабител и похитител на жени или да се измъкнеш като пребито псе, като оставиш Ел Буитре и разбойниците му да си разиграват коня. Мисля, че трябваше да направиш тази стъпка, за да спрат престъпленията. Ти я направи. И това е достатъчно. Нали трябва да продължиш да живееш, и то достойно.

Чет Макдарън кимна.

— Да, така е — каза той. — Питам се, обаче, защо животът е толкова объркан. Защо има винаги два противоположни въпроса — кое е „за“ и кое „против“? Защо изникват пречки пред всяко важно решение?

— Не мога да отговоря на въпросите ти — заяви Ласитър.

Представяше си в най-добри краски бъдещето на Чет Макдарън. Виждаше го да се връща в Щатите с Нора Харкер, която му става съпруга. А историята в Розуел щеше да бъде забравена скоро.

Чет Макдарън и буйните му години, младежкото му лекомислие, лутанията и кривите пътища, всичко това бе вече минало. Пред него се откриваше нов живот.

Нора Харкер взе ръката му в своята.

— Обичам Чет — каза тя. — Завинаги ще остана при него. Нищо няма да ни раздели.

— Що за жена е тази, която иска непременно да има за мъж един полумъртъв прострелян тексаски разбойник? — попита Чет. — Разбрах вече колко е твърдоглава, така че не съм в състояние да я разколебая.

Ласитър събщи за поканата, отправена му от губернатора. Нора искаше да остане при Чет. Тя спомена, че досега е била на много бляскави балове и приеми заедно с баща си, сенатора.

Отначало Розита не искаше и да чуе за поканата. Смяташе, че не ѝ е мястото сред знатното общество. Ласитър ѝ описа всичко в най-благоприятна светлина и разсея колебанието ѝ.

— Няма защо да се криеш от никого, Розита — заключи Ласитър. — Ще бъдеш най-красивата жена на бала.

Официалният бал беше едно изключително преживяване за Розита. Най-добрият моделиер в града се беше погрижил за облеклото ѝ. Розита се появи като неотразима, блестяща красавица. Беше накъдрила косата си, а бижутата получи от някаква позната на съпругата на губернатора.

Нейната свежест и непринуденост очароваха всички. Сред празнично украсената зала, тя неусетно забрави за страха и задръжките си. Разговаряше съвсем естествено на различни теми с кавалерите, които постоянно я канеха на танц — разказваше за някои моменти от живота си, за Ел Буитре и свърталището му, не остана безучастна към спора за бог и сътворението на света.

С тъмносиньо сако, бяла риза и артистична папийонка, Ласитър изглеждаше очарователно. Отказа се от широкия колан с оръжията.

В разговорите с дами и господа от обкръжението на губернатора той доказа, че е много образован, с изискани маниери и обноски. Ласитър нямаше нищо общо с представата за недодялан, груб авантюрист. Радваше се на голям успех сред присъстващите жени.

Но той желаше единствено Розита. Това беше нейният празник, нейната нощ. Когато се носеха по паркета под звуците на опияняваща музика, Розита въздъхна:

— Божествено е, Ласитър. Ще ме изпратиш ли до хотела един час след полунощ?

— Разбира се — отговори той с усмивка, защото знаеше какво означава въпросът ѝ.

Времето мина много бързо. Час и половина след полунощ Ласитър и Розита наеха файтон. Слязоха пред хотела, в който бе настанено момичето, и се качиха в стаята ѝ.

Розита бе пила малко. Много по-опиянена се чувстваше от всичко, което беше преживяла тази вечер. Никога нямаше да я забрави. Без да се стеснява, тя свали роклята и бельото си. Голото ѝ тяло имаше съвършени форми. Ласитър я взе в обятията си и двамата потънаха в леглото.

На развиделяване Розита спеше с щастлива усмивка, сложила глава на рамото на Ласитър. Първите слънчеви лъчи се прокраднаха в стаята.

Ласитър беше изморен и отпуснат. Мислите му изпреварваха умората и препускаха към Сиера Монтесума. Желанието да се озове по-скоро в центъра на предстоящата развръзка не му даваше покой.

Розита щеше да го чака в Ермозильо.

17.

Два дни по-късно, Ласитър стигна до платото в Сиера Монтесума. По пътя си изпревари военни и кавалерийски подразделения, чиято цел бе бърлогата на Ел Буитре. Примката около главатаря и бандата му се затягаше все повече и повече.

Ласитър знаеше, че Ел Буитре и разбойниците няма да могат да се измъкнат от капана.

Ласитър яздеше по едната от тайните планински пътеки и приближи платото откъм двете каменни постройки. По последната отсечка от пътеката трябваше да води коня си за юздата. В Ермозильо бе получил от собствената конюшня на губернатора първокласен вран кон. Много скоро го спряха военни часовои.

Ласитър назова името си и поиска да го заведат при капитан Гарсиан. Войниците на караула знаеха кой е Ласитър и го очакваха.

— Ел Буитре и бандитите му са се укрили в каменната крепост — съобщи единият войник на Ласитър. — Прислугата и помощните работници, както и повечето проститутки, живеещи постоянно в базата, се предадоха.

Ласитър разбра, че към платото напредват силни военни подразделения. Стигнало се до кратки престрелки. Наредданията и заповедите на капитан Гарсиан спомогнали да се предотврати опитът на Ел Буитре да прегради достъпа до платото.

Минавайки по много опасни, стръмни и тесни пътеки, Ласитър пристигна най-последно в центъра на решителната последна битка. Около триста души въоръжена милиция и войници бяха обсадили платото. Войниците разполагаха дори и с няколко по-леки полски оръдия.

Тази артилерия, както и оръдието на Ел Буитре, разположено на изхода на каньона, не бяха достатъчни за щурмуване на каменната крепост. Слугите, помощните работници и проститутките се намираха в една отделена от лагера постройка.

Те нямаше защо да се страхуват. Разбойниците не разполагаха с много шансове. Бе изключено Ел Буитре да се предаде, а хората му

знаеха, че ги чака бесилото. От хората на Ел Буитре бяха останали около четиридесет. Няколко бяха убити или ранени, а други — пленени при настъплението на капитан Гарсиан и войниците.

Ел Буитре беше схванал веднага ситуацията. За него беше ясно, че не може да води открито сражение. В крепостта разбойниците се бяха запасили с храна за по-дълго време, имаха и достатъчно вода.

В самата крепост имаше извор. До този момент милиция и войници не бяха правили опит да атакуват и завземат каменния бастион последователно етаж по етаж. В полукръг около него бяха изкопани окопи и укрития и издигнати укрепления. Не можеше и птиче да прехвъркне. Високата гладка скала, до която бе построена каменната крепост, беше много стръмна, така че едва ли някой би могъл да се изкатери по нея.

Капитан Гарсиан, застанал наред лагерта, се зарадва много на Ласитър. Поздрави го приятелски и му съобщи, че вестносец го е осведомил вече какво се е случило в Гуаймас. Капитанът изрази задоволството си от сполучилата акция.

Един полковник и още трима офицери се събраха пред комендантската палатка.

— Птицата Ел Буитре е в капана — каза капитан Гарсиан. — Още не можем да я уловим, защото има много остър клон и остри нокти. Ще трябва да накараме разбойниците да умрат от глад. На всичките ни досегашни призиви да се предадат те отговориха със стрелба.

— Може би ще се наложи да прокопаем подземен тунел до крепостта — предложи един по-възрастен офицер. — Една атака би струвала живота на много от нашите хора. Това не е оправдано.

— Хората ни биха могли да настъпят, използвайки предпазни щитове, бруствери и коли — смяташе по-младият офицер.

— Бандитите стрелят не само от предна позиция, а и от горе, от площадките на крепостта — намеси се трети офицер. — Каква полза ще имаме, ако успеем действително да завземем приземния етаж. Има още четири етажа и за всеки поотделно трябва да пролеем много кръв. Дори да лишим разбойниците от извора в приземния етаж, те са си набавили предостатъчно вода по горните етажи. Тази крепост е почти непревземаема.

Ласитър разглеждаше огромната каменна сграда, която се издигаше мрачна и непристъпна. На площадките бяха направени ниски бруствери. Не се виждаше жива душа.

— За нас ще е най-добре, ако обсадата продължи, докато гладът започне да ги мъчи — смяташе капитан Гарсиан. — Само че това може да трае дълго.

— Искам да кажа няколко думи на Ел Буитре и разбойниците — прозвуча с решителна нотка гласът на Ласитър. — Може би се надяват на някаква помощ от дон Вако или Род Алисън. Навярно още не знаят какво ги е сполетяло. Как мислите?

— Те наистина нямат представа какво е станало — отговори Гарсиан.

— Тогава трябва да научат истината. Това ще ги лиши от всякаква надежда.

Като язدهа, Ласитър и капитан Гарсиан приближиха напред почти на изстрел разстояние. Слязоха от конете. Сنيшиха се, минаха тичешком през окопите и стигнаха до най-предната позиция. Ласитър се изправи зад една барикада от дебели борови стволове.

Сложи длани отстрани на устата си, за да може да се чува като през рупор, и започна да вика силно през направена за стрелба пролука.

— Ел Буитре! Хей, Ел Буитре! Аз съм Ласитър! Трябва да говоря с теб!

Отекна самотен изстрел. Куршумът се заби някъде в преградната барикада. Чу се грубо проклетие откъм площадката на крепостта. Известно време никой не отговори.

После някой отвърна:

— Тук няма никакъв Ел Буитре! Кого имате предвид?

Ласитър се сети, че на триумфалния празник Ел Буитре извести на всички новото си име — Ел Акила.

— Добре тогава. Ел Акила. Но главатарят трябва да се покаже. Никой няма да стреля по него. Капитан Гарсиан и аз гарантираме за това. Трябва да ви съобщя нещо важно.

След две минути, през които капитан Гарсиан даде съответните заповеди на въоръжената милиция и на войниците от най-предната линия, Ел Буитре се появи за момент на най-горната площадка.

Веднага след това се отдръпна, защото нямаше вяра на никого, и размаха огромното си сомбреро над бруствера.

— Слушам те, Ласитър! — извика главатарят на разбойниците. Ехото разнесе думите му и планината ги повтори многократно. — Какво искаш? Да не би войниците да са те пленили и да са те принудили да преговаряш с нас? Сигурно мислят, че ще се предадем? Това никога няма да стане!

— Не си на прав път! Нито едното, нито другото е вярно! — отговори Ласитър. — Дойдох в бандата ти като таен агент, за да освободя похитените жени и да сложа край на мръсния ти занаят, Ел Буитре! Преди да стигнем Гуаймас, войниците заловиха транспорта. Чет Макдарън и аз съдействувахме за обезвреждането на дон Вако и хората му.

Ел Буитре трябваше най-напред да осъзнае и проумее така поднесената му новина. Той дори забрави да обърне внимание на това, че Ласитър не го нарича с новото му име — Ел Акила. До Ласитър бяха застанали капитан Гарсиан и много войници.

Всички се бяха заслушали внимателно в по-нататъшните подробности, които Ласитър съобщаваше на Ел Буитре. Приеха с видимо одобрение фактите за срещата и развоя на събитията във вилата на Род Алисън. Ласитър не пропусна да спомене, че в акцията срещу Ел Буитре и бандитите са включени разнородни и многочислени военни единици.

— Както виждаш, с теб е свършено, Ел Буитре! — извика той накрая. После се обърна към разбойниците с думите: — Хора, всяка съпротива е обречена на провал! Предайте се, хванете Ел Буитре и главните му съучастници. Ако направите това, сигурно ще получите по-малко наказание!

Ел Буитре сипеше проклетия. Никой от хората му не се показва.

— Проклинам ви, Ласитър, теб и Чет Макдарън! — крещеше Ел Буитре. — Предатели! Вие ни забъркахте тая попара! Като си помисля, че спасих живота на Чет Макдарън! Щеше да пукне в една жалка дупка. Да бях го убил! И когато пристигна тук, Ласитър, нямаше да има кой да се застъпи за теб и нямаше да се случи всичко това!

— Станалото не може да се върне, Ел Буитре! — извика Ласитър. — Чет Макдарън е добро момче. Няма нищо общо с теб, не е

престъпник по душа и трябваше да сложи край на връзките си с бандити. Чет взе правилно решение.

— Проклет да бъде!

Ел Буитре млъкна, но скоро след това се чу друг глас. Зад бруствера на най-долната площадка прозвучаха думите на Кончита, дъщерята на главатаря.

— Хей, Ласитър, аз съм — Кончита! Мене също ли излъга и измами? Нощите, които прекара с мен, и те ли бяха част от пъклената ти игра? Обичам те, Ласитър, и все още те обичам. Никога досега не съм обичала така, обичам те повече от себе си. Щях да се пръсна от ревност, когато видях Розита в прегръдките ти. Само развлечение ли беше връзката ти с мен? Отговори, трябва да зная.

Ласитър мълчеше. Какво можеше да каже? И той самият не беше на ясно какво го тласна към Кончита.

Каквото и да беше, Кончита нямаше никакви шансове да го спечели.

Темпераментната дъщеря на Ел Буитре се показва зад бруствера. Вятърът развяваше косите ѝ, очите ѝ искряха.

— Какво става, Ласитър? Какъв е отговорът ти? Страхуваш ли се да ми кажеш истината?

Няколко разбойника се опитаха да дръпнат Кончита от площадката. Но закъсняха. Отекна изстрел. Не се разбра кой стреля. Войниците мълчаха, объркани може би от случилото се, или пък не искаха да издадат другаря си.

Кончита се олюля.

— Ласитър! — беше последната ѝ дума.

Падна мъртва, улучена право в сърцето. Ласитър знаеше, че не само куршумът бе разбил сърцето ѝ.

Ел Буитре изрева. Като светкавица се озова на най-горния етаж на крепостта и буквално полетя надолу по подвижните стълби. Хората му бяха прибрали вече тялото на Кончита.

Беше положена на обикновена постеля. Изглеждаше като заспала, но раната и кръвта недвусмислено говореха за друго. Ел Буитре рухна на смъртния ѝ одър.

— Кончита! — викаше той. — Отговори ми! Дано се мъчи в най-страшния ад това дяволско изчадие Ласитър. Ще го убия, кълна ти се!

Ще го убия, Кончита — и това ще бъде последното, което ще направя, докато съм още жив!

Беше нощ. След великолепието и разкоша на обстановката в най-горните стаи на крепостта седеше самотен мъж. Очите му не се откъсваха от мъртвото тяло, почиващо на махагоновото легло. Кончита беше с черния си кожен костюм и червената деколтирана блуза.

Бяха я измили и приготвили. Ръцете ѝ лежаха скръстени на тялото. Лицето ѝ беше бледо, очите — затворени. Страшна болка разкъсваше Ел Буитре.

За него дъщеря му беше единственият човек, който имаше значение и смисъл в живота му.

Ел Буитре знаеше, че краят му е дошъл. Нямаше ни най-малка възможност да се изплъзне. Защо да протака повече това, което неизбежно щеше да се случи, питаше се той.

В мислите му премина ясно целият му живот. Един неспокоен и несигурен живот, изпълнен с разруха, насилие и зверства. Омразата и жестокостта бяха постоянните му спътници.

Ел Буитре потрепери. Запита се дали не е бил възможен друг начин на живот. Този въпрос се врязваше дълбоко в душата му, но отговор не идваше.

— Живял съм, както съм живял — промърмори той и тежко се надигна. — Всичко е свършено. Остава ми само да ти устроя достойно погребение, Кончита, другото е да убия Ласитър. Да не ми е името Ел Буитре... Ел Акила, но ще направя и двете неща.

Стана от мястото си малко тромаво и уморено — за броени часове се беше състарил с години. Мислеше си още, че е някаква ирония на съдбата да го погуби единственото добро дело, което е направил през целия си живот.

Не е трябвало да спасява Чет Макдарън.

Сега нямаше полза от дълбокомислени разсъждения. Действителното положение на нещата го накара да дойде отново на себе си.

— Живял съм, както съм живял — повтори той и изпъна сухото си тяло. — Остава ми само едно — да ида в ада, но ще взема и Ласитър със себе си. Грингото не заслужава да живее.

Беше заповядал на хората си да издигнат клада за Кончита на покрива на крепостта. Трябваше да я направят от дърва, сандъци, остатъци от плат и всякакви други материали. Ел Буитре искаше да струпа на кладата злато и скъпоценни камъни, банкноти, бижута, монети.

Искаше да затрупа с богатства мъртвата си дъщеря. Щеше сам да я отнесе до горе, да направи последните приготовления и със собствената си ръка да запали кладата. Такава беше волята му. Преди това трябваше да говори още веднъж с Ласитър.

Когато огънят обхване кладата, Ел Буитре възнамеряваше да потърси нещо специално в оръжейния склад на втория етаж, където се съхраняваха буретата с барут и имаше отделно капсули барут. Конят му се намираше в крепостта. Щеше да се метне на него, да излезе навън и да призове Ласитър на открит бой.

Ел Буитре виждаше вече мъртъв непобедимия мъж — не се съмняваше, че щеше да го срази — и тогава в галоп напред срещу всички бойници ще полети сам на сигурна смърт. Искаше да умре с оръжие в ръка.

За него не съществуваше вече нищо друго. Сега трябваше да поспи няколко часа. Последният му сън преди смъртта.

18.

Настъпващият ден беше прекрасен. Сияещите лъчи на утринното слънце заливаха платото на Сиера Монтесума със златиста светлина. От плоския покрив на крепостта към лазурносиньото небе се издигаше черен дим. Там горе пламъците поглъщаха тялото на Кончита.

Така завърши живота си дъщерята на главатаря.

Ласитър стоеше на коня си зад най-предните позиции. Изчакваше. Минаха няколко минути. Изведнъж над скалата, до която бе построена крепостта, започнаха да кръжат и да грачат лешояди. Дали не ги бе привлякла миризмата от горящото на кладата мъртво тяло? Или притежаваха някакъв специфичен инстинкт, непонятен за човешкия разум?

Ласитър разхлаби кобурите на револверите си. Внезапно вратата на приземния етаж на крепостта се отвори. От нея излезе Ел Буитре, възседнал коня си, облечен като хидалго, на главата със сомбреро, с богато украсена периферия, с револвери от двете си страни.

Извезаният със сребърни нишки връх на разкошното сомбреро блестеше на слънцето. Конят на Ел Буитре приближаваше с бавни, танцуващи стъпки.

Ласитър стисна зъби. Всичко щеше да стане според уговорката. Ласитър се намираше извън обсега на стрелбата от крепостта. При дуела Ел Буитре също нямаше да попадне под огъня на войниците. Тези условия бяха съгласувани с одобрението на капитана.

Трябваше да бъде дуел при честно и почтено спазване на правилата. Предстоеше двубой между Ел Буитре и Ласитър и всеки от тях имаше своите основания да надвие противника. Ласитър съжаляваше за смъртта на Кончита. Но не се смяташе виновен. Беше направил каквото трябва. Не беше мамил Кончита с лъжливи обещания и празни надежди.

Ел Буитре спря на четиридесет ярда от Ласитър. Потърка брада с характерния си жест.

— Ласитър! — извика той. — Нося ти поздрави от Кончита. Всички ние ще се видим отново в пъкъла.

— Смъртта на Кончита тежи на твоята съвест! — отговори Ласитър високо. — Ти предопредели живота и смъртта ѝ! Ако има някаква справедливост, Кончита няма да попадне там, където заслужаваш да попаднеш ти!

Ел Буитре нададе пронизителен, изпълнен с дива омраза вик. Захапа поводите със зъби, измъкна двата револвера и грубо пришпори коня си.

Главатарят стреляше ту с единия, ту с другия револвер. Ласитър не помръдваше от мястото си. Беше извадил ремингтъна от дясната си страна и го държеше в ръка.

Ел Буитре се приближи в галоп. Конят му прескочи първия ров. Куршумите, изстрелвани от главатаря, непрекъснато трещяха. От дулата проблясваха ослепителни пламъчета. Барутен дим се разнасяше зад бясно препускащия ездач. Но от галопиращия кон трудно можеше да се улучи точно. Още няколко скока в галоп и Ел Буитре щеше да бъде на достатъчно близко разстояние, за да уцели Ласитър. Тогава той вдигна ремингтъна и започна да се цели. Куршум на Ел Буитре проби шапката му. Друг профуча край ухото му.

„Сега!“ — мина като светкавица в съзнанието на Ласитър. Стреля само веднъж. Цвилейки, конят на Ел Буитре се изправи на задните си крака и изхвърли простреляния ездач от седлото. Тялото на Ел Буитре се преметна и тупна тежко в окопа.

След няколко секунди той издъхна.

Ласитър искаше да види мъртвия Ел Буитре. Разбойниците изразиха разочарованието си с бесни крясъци. Войниците триумфираха. В този момент се случи нещо неочаквано. Мощен взрив разтърси крепостта.

Огромната каменна бастилия потрепери до основи. Най-горният етаж и част от другия под него изхвърчаха във въздуха, сякаш откъснати и захвърлени от мощна великанска ръка. Образувалият се при експлозията черен облак понесе отломки и развалини нагоре към чистото синьо небе.

Мина доста време, докато паднат отново на земята. Тътенът от експлозията отекваше в планините. Ехото го повтаряше. Нямахме и следа от изгорялата клада.

Наред с късовете развалини и камъни, по земята се посипаха опушени от огъня и стопили се скъпоценности и накити. Сиво-черен дим и прах обвиваше горната част на крепостта. Когато облакът се разнесе, ясно изпъкнаха разкривените очертания на развалините.

При експлозията няколко разбойника бяха убити. Други надаваха викове и стенеха. Ласитър укроти уплашения си кон. За късмет, конят не беше ранен нито от куршумите на Ел Буитре, нито от падащите камъни.

— Сбогом, Кончита — каза Ласитър и свали продупченото си сомбреро.

Чуха се викове. Около Ласитър гъмжеше от униформи. Войниците напредваха към първите линии. Не продължиха по-нататък. Заеха позиция, изпълнявайки командата на офицерите си.

Два часа по-късно останалите разбойници и жени се предадоха. Бяха арестувани, предстоеше да бъдат откарани в Ермозильо. Мъртвите бяха погребани пред разрушената каменна крепост.

Част от съкровищата на Ел Буитре бяха намерени и щяха да бъдат раздадени като обезщетение на хората, станали жертва на жестокия главатар.

За Ел Буитре беше направен специален гроб. Капитан Гарсиан нареди да се издълбае следният надпис на дървения кръст: „Тук почива Ел Буитре, страшилището на планините. Той умря така, както беше живял.“

Няколко часа преди войниците да потеглят заедно с пленниците, Ласитър напусна платото. Конят му го носеше към Ермозильо, където го очакваше Розита. Очакваше го бъдещето. И животът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.